

MENTALNA VODENICA

Roman Dejana Krstića

REČ AUTORA

Radnja romana smeštena je u imaginarnoj zemlji umilnog imena - Prćija. Geografski pojmovi su takođe izmišljeni baš kao i junaci. Likovi romana nose imena koja nam zvuče poznato ali samo zbog lakše identifikacije. Složit ćete se da bi bilo komično da se žitelj zemlje Prćije zove Džon Smit, Mišel Simon, Helmut Nojberger ili Olaf Andersen. Privilegiju da se nazovu pravim imenom imaju gradovi: Pariz, Moskva, Njujork, Feniks i Lapovo. Neka to bude mali hir autora romana koji sledi.

1. DARKO MASKARA

- Čovek ogromnih usana i osmehom Lucifera, nadvija se nad TV prijemnikom marke Huawei i proždire ga u jednom zalogaju. Voditelji Dnevnika su u panici. Ne znaju šta ih je snašlo, pokušavaju da se spasu, lupaju s unutrašnje strane ekrana ali uzalud. Čovek sa osmehom đavola je srećan, zadovoljan i sit. Pošto je sažvakao medijske neprijatelje, otvara flašu najskupljeg vina, sipa u čašu i pažljivo je hvata za nogicu. Pošto je promućkao vino nekoliko puta, sadržaj čaše ispija u jednom cugu. Uvežbanim pokretom briše ogromne usne i zadovoljno gladi napupeli stomak. Tu pravimo rez i počinje špica!

- objašnjavao je reditelj uvodnu scenu nove TV serije.

U kancelariji direktora filmske kuće "Čivijakom" pored prvog čoveka kompanije, sedeli su reditelj Gaga zvani Ljiga i jedan od najboljih filmskih šminkera u zemlji Darko Bojić Maskara. TV serija "Zemlja bez nade" je najambiciozniji projekat "Čivijakoma" u narednoj sezoni. Država je ovoga puta kavaljerski izdvojila novac za snimanje post apokaliptične priče sa elementima horora i naučne fantastike. Pored komedija, trilera i mlakih socijalnih drama Upravni odbor "Čivijakoma" odlučio je da snimi nešto sasvim drugačije. Predsednik odbora je voleo "Igre prestola" a njegova skretarica (sa beneficijama) je obožavala "Crno ogledalo". Poželeli su seriju u kojoj bi zajedno uživali posle ljubavnih igara u motelu. Problem je nastao kada nijedan scenario nije zadovoljio njihove stroge estetske kriterijume. Na kraju, odlučili su da angažuju stranačkog kolegu Gagu koji je navodno bio stručnjak za sve žanrove. Pošto je novac obezbeđen valjalo je pronaći majstora šminke i vizuelnih efekata a najbolji među njima bio je Darko Maskara. Niko u zemlji ne bi bolje od njega napravio filmska čudovišta i besprizorne

kreature za zastrašivanje gledalaca. "Filmska šminka je kao politička propaganda", govorio je Bojić, "sakriva mane i ističe vrline! A često je i obrnuto."

Veselo su ćaskali. Bilo im je drago da Vlada izdašno finansira filmsku industriju te da ih abrovi o pranju novca ne zanimaju. Gaga Ljiga je ispijao treći viski pa su mu sitne lisičje oči sve više sijale. Direktor je gustirao tečnost boje zlata koja se njihala u kristalnoj čaši dok je Darko pio sok od jagode. Neko vreme su međusobno delili komplimente a onda prešli na posao. Na direktorovom stolu stajala je plava fascikla koju je inikosni organ teatralno otvorio, izvadio komad papira i stavio ispred Maskare.

- Evo ugovora. Mislim da je ponuda korektna. To je do sada najveći honorar za jednog šminkera od kada sam na ovoj funkciji - zaključio je razdragano.

Darko Bojić je pogledao papir i odmah se obradovao cifri na kraju ugovora. Pažljivo je pročitao svako slovo a onda bez mnogo razmišljanja stavio potpis.

- Čestitam Darko - ponovo se oglasio prvi čovek "Čivijakoma".- Drago mi je da ćemo sarađivati a sada je red da nazdravimo.

Gaga je prineo praznu čašu, sačekao da se napuni, otpio gutljaj i pokušao da objasni upravo viđeno.

- Ova uvodna scena je jako važna zbog kritičkog aspekta priče - mudrovaio je Ljiga zaplićući jezikom.

Darko je iz džepa izvadio kesicu Kiki bombona, ponudio sagovornike a onda postavio pitanje.

- Ne bih da zvučim zlonamerno, ali otkud ovako snažna metafora koja stvara kritičku sliku o vrhovnom autoritetu. Zar se vaša kuća ne finansira prvenstveno iz budžeta?

Direktor se nasmejao a Gaga zamolio za još jednu bombonu.

- Znaš kako se kaže "puno pričaj a ništa ne kaži" - pojasnio je direktor. - Bolje je kritikovati predsednika u fiktivnoj, distopijskoj seriji nego u TV Dnevniku.

Darko je klimnuo glavom a onda se ugrizao za jezik. "Šta i ja tu filozofiram. Moje je da šminkam a o politici neka brinu drugi!", zaključio je. Pažljivo je savio potpisani ugovor, stavio ga u unutrašnji džep sakoa i udaljio se od velikog konferencijskog stola i pohitao prema vratima.

- Ostavi Kiki bombone - doviknuo je reditelj Gaga. - Malo mi se lepe za protezu ali dobro idu uz viski.

Darko je izvadio kesicu sa šarenim, žilavim bombonama, spustio je na sto i na rastanku poručio saradnicima.

- Još jednom hvala na ukazanom poverenju. Javiću se kroz petnaestak dana. Tada će biti gotove prve skice sa predlozima za maske glavnih junaka - rekao je na izlazu.

U ogromnom holu "Čivijakoma" zidovi su bili pokriveni plakatima popularnih glumaca, scenama iz serija i filmova, fotografijama sa snimanja i dodela nagrada. Darko je razgledao postere i razmišljao kako je donedavno mogao samo da mašta o druženju sa poznatim ljudima iz sveta filma i televizije. Za kratko vreme međutim to je postala realnost. Na izlazu iz zgrade sreo je poznatog glumca koji će u seriji igrati glavnu ulogu.

- 'De si Maskara stari šminkeru - pozdravio ga je Trifun Konjević. - Jesu li uspeli da te ubede da napraviš maske za one andame?

Profesionalno deformisani šminker već je pravio plan kako da popularnom glumcu nakalemi velike usne kako bi što vernije dočarao osmeh Lucifera.

- Upravo sam potpisao ugovor - pohvalio se Darko.

- Ako ćemo pošteno, one karakondžule samo ti i možeš da kreiraš. Teško sranje od serije ali dobro plaćaju. Jebi ga brate, *"život je stari kućkin sin stalno se proganjam sa njim!"* - zaključio je Trifun suprstar.

- Drago mi je da si prihvatio ulogu - uzvratio je Darko. - Ne ulazim u kvalitet projekta ali za mene će to biti veliki izazov.

- U pravi si, nego hajde da požurim i stavim kažiprst na ugovor pre nego što umetnik u meni ubedi hedonistu da se predomisli - rekao je Konjević i pohitao prema kancelarijama uprave "Čivijakoma".

Darko se našao na parkingu producerske kuće gde je sve blistalo od luksuznih automobila. U poslednje vreme kruže priče da je "Čivijakom" u stvari mudra inovacija države sa ciljem da se legalizuje bogaćenje njenih moćnika. Javna je tajna da se u Prčiji puno snima a "čivijaši" su finansirali gotovo sve projekte. Glumci, reditelji i ostali filmski radnici koristili su priliku da i sami puno rade i zarade dok su zlobnici tvrdili da se sve to smišljeno kako bi država oprala velike sume nelegalnog novca. "Ovaj parking podseća na salon automobila", konstatovao je Maskara dok se približavao svom izanđalom punktu koji vozi već godinama. Otključao je vrata i na zadnjem levom prozoru uočio "natpis" - operi me! Neki šaljidžija je prstom po prašini ispisao poruku za aljkavog vozača. "Nije ga mrzelo da prlja ruke!", nasmejao se Darko. Ubacio je u rikverc, pažljivo prošao pored Rangerover-a i krenuo prema centru grada.

Prepodnevna saobraćajna gužva, nervozni vozači koji su svi do jednog negde žurili stvarajući još veći kaos na putu. Darko je vozio polako i u mislima skicirao maske za glavne junake serije. U pauzi imaginarnog filmskog stvaralaštva setio se Joce. Upoznali su se na žurci pre nešto više od godinu dana. Vatra strasti i ljubavi buknuła od prvog trenutka. Nekoliko puta su izašli a onda se Joca preselio u njegov stan. "Zašto gubiti vreme i zevati okolo kada je odmah bilo jasno da smo stvoreni jedan za drugog!",

objašnjavao je samom sebi ovu odluku. Joca je pijanista koji dugo pokušava da se nametne filmskim producentima, nažalost bez mnogo uspeha. "Ne mogu da verujem da niko ne prepozna je njegov talenat", razmišljao je Darko, "tako nežno svira i sa lakoćom komponuje... A tek što izgleda..." Joca nikada nije propustio dan u teretani. Jede kao vrabac, oblači se kao maneken i sve mu stoji kao saliveno. Šminker Bojić je od detinjstva mučio muku sa kilažom. "Šta mogu kad' volim dobru klop!", pravdao se u sebi.

Dok je razmišljao o čoveku svog života, Darko je žešće pritiskao gas, provlačio se između kola i kamiona, izbegao pešaka koji je pretrčavao ulicu i na vreme uočio radarsku kontrolu pokraj puta. Uprkos gužvi i raznim peripetijama stigao je u centar Zelengrada. Parkirao se u garaži i pešice krenuo prema pešačkoj zoni. Osećao se ispunjeno, korisno, zadovoljno... To je onaj trenutak kada posle uspešno obavljenog posla, čovek poželi da zagrlji čitav svet. Odlučio je da se počasti u omiljenoj pekari. "Joca ne mora da zna. Stalno mi drži pridike o hrani mada me voli i ovako buckastog!" Ušao je u pekaru "Pituljica" gde su pored bureka i pite pravili i odlične kolače. Naručio je pun tanjir raznih đakonija, sok od jabuke, kafu i seo u baštu iz koje je pucao pogled na glavnu ulicu.

Posmatrao je užurbane prolaznike obuzete jutarnim obavezama. Jedni su išli na posao, drugi samo na kratko napustili kancelariju da kupe doručak dok su treći završavali poslove u birokratskim institucijama sistema. Prepoznao je mnoga lica. Novinar Nemanja Pavić se zaustavio na semaforu. Deca su se vrpeljila na zadnjem sedištu dok je vozač buljio u jednu tačku sa druge strane ulice. Delovao je zamišljeno i odsutno pa nije primetio kada se upalilo zeleno svetlo. Vozači su nervozno trubili iza njega ali Nemanja nije obraćao pažnju. Bio je fokusiran na prolaznike s druge strane ulice kao da je, daleko bilo, uhvatio ženu u prevari. Iznenaden dinamikom semaforskih radnji, novinar se trgao, ubacio u prvu i nastavio prema osnovnoj školi koju su pohađali njegovi kinci. U pekari, sekretarica sa TV KG9 Bojana, ćaskala je sa radnicom koja joj je upravo naplatila devrek. Snimatelj Maksa sa iste televizije stajao je na obližnjem trotoaru i kamerom šarao po gradskoj gužvi. "Sigurno snima pokrivanje za jedan od onih dosadnih priloga kada novinar čita neki bezvezni tekst a pred očima gledalaca promiču ljudi i automobili koji nemaju nikakve veze s pričom. Potom, u montaži ubace dečaka koji liže sladoled ili zgodnu plavušu u minjaku. Tako se najbolje razbija TV monotonija", filozofirao je Darko uništavajući pecivo koje je polako nestajalo iz tanjira. Razmišljanje je prekinuo Maksin glas.

- Dobro jutro, LGBTQ, moje poštovanje. Šta se radi? Dugo te nisam video. Svрати nekad do nas! Nije lepo da nas izbegavaš!

Tokom studija, Darko je radio na TV KG9 kao realizator programa a za svoju dušu je šminkao voditeljke koje su zahvaljujući njegovom talentu pred kamerama izgledale besprekorno. Tog jutra, sticajem okolnosti, veliki broj zaposlenih na ovoj televiziji uhvaćen je vizuelnim radarom bivšeg kolege koji je posle bureka, prešao na pužice sa sirom. Pažljivo je pokupio mrvice od peciva a onda s tanjira pogled usmerio prema ulici.

Poznati biznismen Ostoja Novčić šetao je u društvu gradonačelnika. Prijateljski su ćaskali, gestukulirali, smejali se... Seli su u baštu susednog lokala, zavalili se ispod suncobrana i naručili pivo. "Baš bih i ja mogao jedno pivce, burek je bio malo slaniji ali ne smem! Moj Joca bi se grdno naljutio. Pecivo i kolače ne može da oseti ali alkohol uvek namiriše!", zaključio je bojažljivo filmski šminker. Na ulazu u prodavnicu cipela, inspektor Raja Zec je ispitivao tinejdžera koji je pokušao da ukrade patike. Još dvojica radnika televizije, novinar Branko i požarnik Vasa "Kod Galeba" su pazarili pljeskavice. Iznenada, s druge strane ulice, kroz automobilsku larmu probio se dubok muški glas.

- Hej pederu, šta si se razbaškario k'o kurva u izlogu? Sreća tvoja što žurim inače bi' te polomio. Slušaj, kad' se vratim, nemoj da sam te slučajno zatekao. Ubiću te jebeš mi mater! Poganite nam grad, mamu vam jebem onu nastranu i izopačenu!

Bio je to Vlada Kikirez, navijač, huligan i član domaće "terorističke" organizacije Krivopije. Darko je i ranije od dotične kreature u više navrata dobijao šamar, čušku ili šut u dupe pa ga je uvek u širokom luku zaobilazio. Vlada je produžio prema fudbalsko-mafijaškom hramu kada je iznenada naleteo na kolegu, brata po nasilju i vođu sa tribina.

- Monki brate! Respekt! - rekao je Vlada dok je tri puta ljubio svog idola.

- Zdravo Kikirez, otkud to ovako rano na ulici? - iznenadio se Vladin šef. - Zar niste noćas bančili u kafiću i planirali šorku s Torbarima?

- Dok je torbarskog pomora, nema odmora - pokušao je da bude duhovit. - Vidimo se kasnije Bato!

Bata Monki je takođe bio siledžija, navijač i mentalni zagađivač. Nekršteno ime zelengradskog huligana je Bratislav Jovanović a originalni nadimak - Monstrum. Kako mu je popularnost na kriminalnoj lestvici zla skakala, tako su počeli da mu tepaju - Monki. Batina životna priča surova je baš kao i njegovo ponašanje. Oca nije zapamtio a majka se brzo preudala za pijanduru koji ga je od malena maltretirao. Na dan kada je napunio četrnaest godina, umesto poklona dobio je batine. Iste noći Bratislav je zaklao očuha na spavanju. U popravnom domu je proveo dve godine a po izlasku se priključio navijačkoj grupi Krvopije. Odmah se istakao u tučama i bahanalijama navijačkih grupa. Sa šesnaest godina nožem je unakazio dvojicu suparnika. Ponovo odlazi u maloletnički zatvor gde ga je vrbovala Služba. Prošao je obuku a po izlasku na slobodu postaje jedan od najuticajnijih navijača u gradu. Batin zadatak u Službi bio je jednostavan - likvidacija neistomišljenika, neprijatelja, tačnije svakog pojedinca na koga šefovi pokažu prstom. Na duši je nosio ko zna koliko ljudskih života ali pošto duše nije imao, Monstrum se svojom produktivnošću ponosio. Jednostavno, neko voli film i muziku, neko sport a Batina strast je ubijanje, krv i smrt.

Pre nekoliko dana od onih "odozgo" dobio je novi zadatak koji mu se činio komplikovanijim od svih prethodnih. "Prvo na šminkanje a onda do pošte da proverim kako će proći novi identitet", preslišavao se u sebi rasejano.

Posle pretnje Vlade Kikireza, Darko je na brzinu smazao kolače i krenuo kući. "Ne smem da sačekam onu budalu ubio bi me", razmišljao je Bojić dok je napuštao pekaru. "A i Joca sigurno brine šta je samnom. Jedva čekam da mu kažem lepu vest a od honorara za seriju odvešću ga u Pariz. Oduvek je o tome maštao!", sanjario je Maskara ulazeći u garažu. Kliknuo je privezak kako bi se podsetio gde je ostavio punta i istog trenutka osetio stravičan bol u glavi. Pred očima mu se spustio mrak. Dvojica maskiranih grmelja preko glave su mu stavili džak a onda vešto ubacili u kombi. Uz škripu kočnica napustili su parking.

2. NEMANJA

Novinar Nemanja Pavić je ostavio klince u školi i prečicom krenuo prema redakciji. Vozio je sporednim, uskim ulicama trudeći se da izbegne gužvu u centru grada. Iznenada, ispred njegovog golfa isprečila se kolona automobila.

- Zašto stojimo - pitao je muškarca koji je izašao iz auta.

- Sudar na raskrnici, neće se ovo skoro raščistiti - odgovorio je drug na drumu.

"Preko preče naokolo bliže!", pomislio je, "tako mi i treba kada previše planiram". Nemanja je zapalio cigaretu a onda vratio mentalni film događanja u domu porodice Pavić gde je i tog jutra vladala uobičajeno napeta atmosfera. Poslednjih meseci retko su se viđali a i kada bi se zadesili na istom mestu, Nemanja i supruga Vesna, koristili su otrovnu tišinu kao ubitačno svađalačko oružje. Pasivno agresivne reakcije postale su uobičajeni način komunikacije bračnih drugova. Vesna je ustala prva. Za doručak je deci spremila prženice i zavila sendviče za školu. Dok su Igor i Maja mrljavili komade hleba umočene u jaja, majka je izašla iz kupatila. Na sebi je imala dva peškira. Manji uvijen oko mokre kose i veliki obmotan oko savršeno izvajanog tela. U prolazu je ispijala kafu i ispod oka gledala muža koji se pridružio deci za trpezarijskim stolom. Kao po običaju buljio u svoj lap top. "Sinoć je opet kasno došao i mirisao na alkohol. Šta se s tim čovekom dešava? Gde je onaj moj Nemanja u koga sam bila zaljubljena?", razmišljala je zabrinuto.

- Požurite s doručkom deco da ne zakasnite - podsećala je sina i ćerkicu. - Osim ako se tata nema prečeg posla! Tada neće imati ko da vas odvede u školu kao da ste daleko bilo siročići - dodala je zajedljivo.

Nemanja je zatvorio poklopac računara, ukrao sinu komad prženice i bezvoljno odgovorio.

- Dobro Vesna, zar moraš od ranog jutra da zvocaš, kritikuješ i negoduješ. Hajde jedan dan da počnemo kao ljudi.

- Biće, biće dragi moj čim počnemo živeti kao sav normalan svet.

Nemanja je namignuo Igoru, uzeo jagodu iz Majinog tanjira i otišao u sobu da se spremi za posao. Dok je bezuspešno tražio čistu majicu oglasio se Vesnin mobilni telefon.

- Ćao Balša! U koliko sati? Dobro. Da odem prvo do kancelarije ili pravo na sastanak? U redu. Doručak? Pa može. Gde? Važi vidimo se.

Nemanja je pažljivo slušao opušteni telefonski razgovor svoje žene sa direktorom. Od kada su počeli da se svađaju, Vesna se sve više doteruje, češće odlazi na poslovne ručkove, večere... A evo sada je i doručak došao na red. "Ovaj Balša je kao reka ponornica. Lagano i uporno, mic po mic, potapa Vesnin breg", gorčina i strah su plivali Nemanjinim mislima.

- Ako se potrudiš i zadovoljiš direktora posle doručka, proglasiće te za radnicu meseca - rekao je otrovnim tonom.

- Šta nema u izlogu, ima u radnji a šta nedostaje kod kuće nađe se na poslu - odgovorila mu je žena istom merom.

Nije mu prijaao Vesnin komentar. Dobro je poznavao svoju ženu. Ovo što je upravo rekla u normalnoj situaciji nikada preko usta ne bi prevalila. "Želela je da me povredi, prodrma, probudi, opameti... Pitam se kako smo dovde došli? Od ljubavi i razumevanja do prepiranja i zlobnih komentara! Brak ti isklizne iz ruku kao sapun u vojničkom kupatilu. Obuzeti nevažnim stvarima zapostavljamo ono što nam je najdraže a posle nam je kriv đavo!", jadikovao je u sebi.

- Da te podsetim, u subotu ispraćamo koleginicu u penziju a ti sigurno imaš neki neodložan posao. Ne bi bilo loše da decu odvedeš kod tvojih - poručila mu je Vesna dok je ispred ogledala popravljala šminku.

Klinci su bili spremni. Ranci na leđima, patike na nogama i iskren dečiji osmeh na licu. Igor i Maja nisu delili osećanja svojih roditelja. Držali su se po strani tokom hladnog rata koji se vodio u kući. U mržnjom neiskvarenim glavicama ipak su osećali da nešto nije u redu. Istrčali su ispred zgrade i smestili se na zadnjem sedištu golfa. Nemanja je na izlasku rekao ženi "ćao" ali je pozdrav ostao bez odgovora. Ušao je u auto, zavezao pojas, pogledao u retrovizor i vešto se uključio u jutarnju saobraćajnu gužvu.

- Danas imam pismenu vežbu iz matematike - cvrkutala je veselo Maja.

- A meni treba lova za ekskurziju - dodao je đak sedmak Igor.

Otac ih nije čuo. Vozio je dobro znanim putem od kuće do škole koju je nekada i sam pohađao. Nemanja Pavić je razmišljao o novinskom tekstu na kome je već mesecima radio. "Kada bude objavljena, ova priča će uzdrmati vlasnike firme "Maler Export" ali i političare koji im pomažu u raznim malverzacijama", razmišljao je. Posao na televiziji je otaljavao kako je znao i umeo a svaki slobodan minut koristio da otkrije vešto skrivane dokaze o poslovnim prevarama Ostoje Novičića. Dok je po automatizmu dobro upamćenih pokreta usklađivao automobilski ples, leve i desne noge na gasu i kvačilu, došlo je vreme da pristisne i kočnicu. Izašao je iz kola, otvorio zadnja vrata, poljubio ćerku i sina i pozeleo im uspešan dan u školi. Roditelji koji su čekali da iskrcaju svoju decu nestrpljivo su stiskali sirene svojih automobila. Nemanja im je mentalno pokazao srednji prst, vratio se u automobil i shvatio da se oseća kao da je pošao na streljanje. Žuljale su ga cipele, farmerke se uvukle u guzu a i kragna na košulji ga je užasno grebala. Nedavno je u Italiji kupio dva para pantalona koje su sašivene od elastičnog materijala pa su osim udobnosti zadovoljavale i modne standarde novinara Pavića. Sive je isflekao crvenim vinom a crne pocepao jedne noći kad je pijan na putu do kuće mnogo puta padao. Obično je nosio majice ali su sve bile prljave pa mu je prethodnog dana, žena preko volje ispeglala košulju. "Mora da mi je ona rospija nešto prebajala", zvocao je poluglasno. Plašio se da ga Vesna vara! "A i ako do sada nije, ne bi me iznenadio da će uskoro početi. Jebi ga Nemanja, nisi ni ti cvečka. Novinarska putovanja, sedenje po kafanama, alkohol... Nijedna žena to ne voli!", bio je samokritičan. Danas ga očekuje sastanak sa izvorom iz "Maler Exporta" pa kada prikupi dovoljno dokaza priču će objaviti u nezavisnom magazinu "Urlik". Bio je to jedini časopis koji je još uvek odolevao pritiscima vlasti. "Samo da onaj drkadžija Raka ne sazna! Odmah bi me prijavio njegovim kerberima!" Kolona ispred Nemanjinog golfa uopšte se nije pomerala. Dosadilo mu je da čeka pa je preko trotoara uspeo da se dočepa prve sporedne ulice. Bio je to sokak u kome je živela njegova prva ljubav iz gimnazije. Propinjao se da vidi unutrašnjost dvorišta ne bi li je slučajno je slučajno ugledao. Čim je malo ubrzao osetio je da mu volan vuče u levu stranu. Parkirao se, izašao i zaključio da je prednja leva guma na bandašu. "Danas mi baš sve ide onako uz mojega", nervirao se u sebi. Otvorio je gepek izvadio rezervni točak, ubacio dizalicu u rupe i kada se sagao da ključem odvije šrafove, pao mu je mrak na oči.

3. GAZDA OSTOJA

Upravna zgrada trgovinskog preduzeća "Maler Export" nalazi se u najužem centru grada. Savremena arhitektura spolja i unutra. Prostrane kancelarije, moderan nameštaj i dvadesetak zaposlenih koji su u svakom trenutku bili na svojim mestima zalepljeni za stolice i prikovani za radne stolove. Veći deo prvog sprata zauzimala je kancelarija direktora firme Ostoje Novičića. Na posao je dolazio prvi a odlazio poslednji. To mu je davalo za pravo da prema zaposlenima bude strog, grub i nemilosrdan. U firmi je vladala gvozdena disciplina ali zbog dobre plate službenici su bez pogovora poštovali hireve svog gazde. Česti gosti "Maler Exporta" bili su gradonačelnik, razni političari,

sportisti, novinari a ponekad i estradne zvezde. Ostoja je važio za popularnu gradsku facu. Nije on oduvek bio big boss od koga su drhtali zaposleni. Ne tako davno držao je stovarište građevinskog materijala a pre toga radio u državnoj firmi. Tog jutra, kao i obično, sedeo je za velikim radnim stolom na kome se pored ogromnog Aple monitora nalazila kutija sa kubanskim cigarama, zlatno pero koje je služilo više za ukras nego za pisanje i sat od istog materijala. U jednoj ruci je držao čašu s viskijem a u drugoj telefonsku slušalicu.

- Dokle smo stigli sa akcijom?

Dok je slušao odgovor, na direktorovom čelu se stvorila velika bora koja je ukazivala na zabrinutost.

- Hajde odradi to kako treba i zovi me kada završiš posao! Osim ako pre toga ne jave na televiziji.

Već dugo je pripremao projekat koji će, uz božiju pomoć, uskoro biti okončan. U ovu složenu operaciju nije smeo da uključi veliki broj ljudi. Sve je pažljivo organozovao trudeći se da detalje drži u najvećoj tajnosti. Pripreme su se malo odužile a "oni odozgo" su uporno pitali kada će posao biti završen. Smirivao ih je obećanjem da sve drži pod kontrolom. "Ne brinite akciju ćemo po dogovoru obaviti brzo i efikasno. Sada je najvažnije da ništa ne procuri u javnost", pravdao se autoritetima, "bolje je i da potraje koji dan duže nego da kasnije vadimo kestenje iz medijske vatre!", objašnjavao je filozofski Ostoja.

Celog dana je bio kao na iglama pa je nervozu lečio viskijem. Ispijao treću čašu od jutros. "Ne valja mi posao", razmišljao je "danas je isuviše važan dan da bih zbog viskija bilo šta rizikovao. Valja mi čiste glave i bistre pameti sačekati potvrdu da je posao uspešno završen!" Odmah je sklonio čašu i pozvao je sekretaricu da mu donese kafu. Popunjavao je zalihe kofeina u krvi i pristupio računaru. Ukucao je lozinku i proverio elektronsku poštu a onda otvorio omiljenu igricu. Ni treći nivo nije završio kada se na vratima pojavila sekretarica.

- Rekli ste da vas ne uznimaravam ali...

- Pa koji kurac onda hoćeš? - uzvratilo je grubo Ostoja.

- Gospodin Petrović je tu! I mene je iznenadio. Naredili ste mi da kada se gospodin Zmaj pojavi sve se prekida... I da ste za njega uvek slobodni.

- Gusko jedna, šta si se raskokodakala, uvedi ga odmah - skočio je, upasao košulju u pantalone i počeo da posprema po kancelariji.

U istom trenutku, na vratima se pojavio suvlasnik firme "Maler Export" Dragan Petrović zvani Zmaj. Retko je svraćao ali je svaka njegova poseta izazivala sličnu

reakciju moćnog direktora Novičića. Visok muškarac u crnom odelu, istobojnoj majici i naočarima za sunce. Na njemu su se belele jedino sportske cipele i sveže izglancani zubi.

- Dobar dan Ostoja. Kako si? - rekao je i zavalio se u fotelju.

Direktor Novičić je bio prek i opasan tip. Tako se odnosio prema zaposlenima, poslovnim partnerima i ostalima koji su od njega na bilo koji način zavisili. Osim žene koja ga je vrtela oko malog prsta jedino je uvažavao svog "ortaka", suvlasnika firme Zmaja Petrovića a kako i ne bi!? On ga je pronašao, izvukao sa stovarišta i ponudio mu partnerstvo u kompaniji koja se bavila različitim delatnostima od trgovine na veliko do investiranja u nekretnine. Od kada je postao direktor, Ostoja je živio na visokoj nozi. Renovirao je kuću u kojoj je živio sa porodicom a na očevini podnož planine Vita jela je sagradio vilu. Povrh svega kupio je i u kuću u Banji za koju je retko ko znao. Zauzvrat, od njega se tražilo da radi šta mu se kaže i ne postavlja suvišna pitanja. Ostoja je dobro znao da se strategija preduzeća kreira na nekom visokom mestu ali je upustva dobijao od Dragana Petrovića.

- Dobar dan Dragane - odgovorio je Ostoja stojeći. - Baš lepo iznenađenje. Može li kafa, piće... ?

- Hajde sedi molim te nemoj da mi stojiš iznad glave. Nisam došao da pijem nego da čujem dokle si došao sa zadatkom koji sam ti dao - obratio mu se ortak kratko i odlučno.

- Šminkanje je u toku, za nekoliko sati očekujem da će akcija biti okončana! - rekao je Novičić.

- Da vidim i to čudo! - uzvratilo je Zmaj dok je napuštao kancelariju.

Ostoja je ispratio ortaka i zamišljeno hodao po kancelariji kada se oglasio mobilni telefon. "Love me Tender" bio je to ringtone koji je upozoravao da ga zove žena.

- Zdravo mila, danas sam u velikoj gužvi. Reci.

Na sličan način kao što je samo nekoliko minuta ranije stajao mirno pred Zmajem Petrovićem i poslušno klimao glavom, Ostoja je istu pozu zauzeo dok je razgovarao sa suprugom.

- Znam dušo ali zašto ne pozoveš vodoinstalatera? Znam da je to muški posao ali stvarno imam mnogo obaveza.

Strpljivo je slušao ženu koja je rafalnom paljbom verbalno streljala muža.

- Ne ljuti se ljubavi, ne, ne, neću da dozvolim da plivaš u govnama... Evo zovem majstora, ništa ne brini!

Čim je završio razgovor, Ostoja je istrčao iz kancelarije i naredio sekretarici.

- Pozovi vodoinstalatera da hitno ode do moje kuće. Plati duplo ako treba samo da ode što pre!

4. MASAKR

Kao i svakog jutra, na ulazu u redakciju TV KG9 sedeo je portir Vasa. Nožem je pažljivo ljuštio jabuku dok je sa radija gruvao neki teški narodnjak. Duga noć je ostala iza njega. Još samo dva sata pa će radno vreme biti završeno. Sa ćerkom se dogovorio da tog dana čuva unučiće. Radovao se druženju sa mališanima ali je bio umoran kao pas. "Stariš Vasilije, nisu te džabe poslali u penziju, još kad' bi od te milostinje mogao i da živiš bila bi divota!", razmišljao je. Zagrizao je oljuštenu jabuku kada se pojavio glavni urednik Raka Mandžukić. Novi rukovodilac je po običaju prvi dolazio na posao.

- Dobro jutro šefe - pozdravio je požarnik. - Vi opet poranili?

- Mora neko i da radi moj Vaso. Treba da završim jedan važan posao, nemoj niko da me uznemirava dok ne izađem iz kancelarije.

Vasa je klimnuo glavom. Zubima je je žestoko drobio voćnu masu i osetio kako se sokovi šire na sve strane. Raka je teatralno ušao u kancelariju. Spustio je akten tašnu na radni sto a onda je zverao oko sebe divieći se luksuznom nameštaju koji je na račun firme nedavno kupio. Uključio je kompjuter i zavalio se u novu stolicu sa ugrađenim grejačem za leđa. Kliknuo je mišem nekoliko puta i na ekranu su se pojavile scene pornografskog filma. Rukom je posegao između prepona i počeo da pritiska najnežniji deo tela. Ne, nije u pitanju oko. Raskopčao je pantalone i završio posao do kraja. Zapalio je cigaretu, doveo se u pristojno stanje i pustio narodnjake. "Baš je lepo biti vlast!", likovao je u sebi.

Uskoro su počeli da pristižu i drugi članovi kolektiva. Sekretarica Bojana je pozdravila portira i iz tašne izvadila zamotuljak pokriven salvetom.

- Evo čika Vaso, pravila sam pitu od jabuka, nije ostalo mnogo ali znam da volite slatko!

Snimatelj Maksa je s kamerom na ramenu pozdravio starog drugara.

- Švalerčino jedna matora, ne možeš ti da miruješ. Sad' su i mlade sekretarice počele da ti donose kolače.

- Ne seri Makso! Bojana mi je kao ćerka. Za mene ne brini ali nemoj da te đavo nosi da si kod nje nešto pokušao. Znaš kakav me glas iz policije prati. U penziji sam ali batinanje je kao vožnja bicikle, nikad' se ne zaboravlja.

Novinar informativne redakcije i voditelj TV Dnevnika, Branko Karajović, po običaju elegantan i pedantan ušetao je neprimetno. Ljubazno se javio i nastavio svojim

putem. Ekipa iz režije pojačana montažerima, bučno je najavila ulazak u zgradu. Prema veselom raspoloženju pridošlica Vasa je pretpostavio da stižu pravo iz noćnog provoda.

- Otkud vi ovako rano? - začudio se portir.

- Mi s Božinog placa. Celu noć smo pijančili, oka nismo sklopili. Jel' došla Dara da nam skuva po kafu da se malo povratimo?

Raka je izašao iz kancelarije i komandujućim tonom se obratio Bojani.

- Kada dođe Pavić, reci mi da mi se hitno javi.

- Malopre je zvao da će zakasniti. Pukla mu je guma.

- Seronja! - rekao je urednik s gađenjem.

"Eh koje sam ja sreće", razmišljala je sekretarica, "posle onako divnog čoveka postavili su ovog skota za urednika. Pitam se koliko će me još držati?" Bojanin predašnji šef Nemanja Pavić je godinama uspešno uređivao program TV KG9. Pored rukovođenja televizijom, pisao je tekstove za nezavisni magazin "Urlik" što ga je i koštalo funkcije. Javna je tajna da ga je Raka Mandžukić prijavio kako bi došao na njegovo mesto. Nemanja je zvanično smenjen - zbog konflikta interesa a pravi razlog su tekstovi o škakljivim temama zbog čega se našao na crnoj listi režima. "Ne valja mu što mnogo pije i zapostavlja porodicu. Priča se da ga žena vara ali ja u to ne verujem. Dugo poznajem Vesnu, ne bi to ona njemu uradila!", razmišljala je.

Od dolasaka novog urednika glavu od posla nije dizala. Jedina dobra stvar je što bi uz silne obaveze pre podne proletelo kao goluždravi vrabac koga kobac juri. Pogledala je na sat. Tačno 13:19. "Nadam se da lepo stigli!?", uzdahnula je. Deca su tog jutra sa obdaništem otišla na izlet a majka k'o majka uvek brine. Iz tašne je izvadila sendvič koji je kod kuće pripremila. Samohrana majka nije mogla da kupuje doručak svakoga dana. Ovako je prolazila jeftinije. Na putu do posla pojela je đevrek iz pekare "Pituljica" gde je imala popust kod drugarice koja tamo radi. Morala je ujutru nešto da pojede koliko da umiri čir na želucu. Sendvič je zalivala domaćim sokom od zove kada se pojavio Nemanja Pavić. Izgledao je čudno, nekako odsutno... Kao da se radi o drugom čoveku. Zapazila je da nosi farmerke i dug mantil što definitivno nije bio njegov stil. Žensko oko primeti svaki modni detalj pa čak i kod onih koji ne teraju modu. Javio joj se hladno, onako usput, reda radi, i nastavio prema redakciji. "Bože, ovo kao da nije onaj Nemanja. Ranije bi se uvek zaustavio, pitao me za decu... Izgleda da ga velike brige more. Možda ga žena ipak vara?", pitala se Bojana.

- Nemanja, urednik je rekao da mu se odmah javiš. Hitno je!

- U redu - odgovorio je Pavić kratko.

Kada je Nemanja ušao u urednikovu kancelariju, lice Rake Mandžukića je zablistalo od zadovoljstva. Nije mu se on obradovao iz prevelike ljubavi već zbog vesti koju koju se spremao da mu saopšti.

- Tražio si me - lenjo je prozborio novinar Pavić.

- Došlo vreme da se rastajemo golube. Dosta mi je i tebe i tvojih sranja. Čovek umislio da je revolucionar pa preko mojih leđa glumi istraživačkog novinara. E pa neće moći!

Nemanja je ćutao držeći ruku u džepu mantila.

- Dobio si otkaz! Odluka je potvrđena na Upravnom odboru. Imaš pravo žalbe ali ti je bolje da ne talasaš jer o žalbi odlučuju isti ljudi koji su te otpustili. Nego siđi blago meni do kadrovskog da te isplate i da uzmeš radnu knjižicu! - likovao je Raka sav zajapuren u licu.

- Nema problema - odgovorio je Pavić. - Nego ima još jedna stvar...

- Šta bre 'oćeš koje pičke matirene. Dosta smo te slušali. Prošlo je tvoje vreme na ovoj televiziji, pomiri se jednom stim! Biće ti lakše! - vikao je Mandžukić.

Nemanja je ispod mantila izvukao poluautomatsku pušku i ispalio kratak rafal po telu urednika. Raka se srušio prvo na sto a onda kliznuo prema tapaciranoj stolici na kojoj je grejač za leđa uveliko radio. Pavić je laganim korakom napustio kancelariju i odmah pucao u Bojanu koja se nije pomerila s mesta. Onda je ušao u redakciju. Kolege su bile u šoku. Iznenađenje, neverica a ponajviše strah. Čulo se vrištanje a u vazduhu se osetio miris baruta. Nemanja je pucao bez milosti. Dok je hladnokrvno "heftao" po kolegama na njegovom licu se mogao prepoznati đavolski izraz neobjašnjivog zadovoljstva. Napravio je kratku pauzu, promenio okvir a onda nastavio. Po podu i stolovima pušila su se nepomična ljudska tela, krv je tekla na sve strane a sablasnu tišinu načas je prekinuo portir.

- Šta to učini crni sinko! - viknuo je Vasa pre nego što ga je novi rafal pokosio.

Nemanja se osvrnuo i tupim pogledom proveravao svaki ćošak. Činilo mu se da u zgradi nema više nikoga pa je vratio oružje u unutrašnji džep u koji je bez problema stala poluatomatska puška. Izgleda da je mantil sašiven baš za ovakve akcije. Novinar Pavić je bez žurbe napustio prostorije TV KG9. Najednom je zavladao zastrašujuća, jeziva tišina koja ne sluti na dobro. Tokom krvavog čina, Nemanja je zaboravio da uđe u režiju gde su se krili realizatori i montažeri. Kada je pucnjava počela, oni su zalegli gde se ko zadesio i tako sačuvali živu glavu. Na putu do kola koja je parkirao ispred samog ulaza naišao je na šokirane prolaznike koji nisu slutili šta se upravo dogodilo. Nemanja je ugasio treptaje, spustio je pušku pored sebe i lagano krenuo na sledeću lokaciju. Vozio je smireno kao da se vraća sa godišnjeg odmora pa je na pešačkom prelazu čak propustio stariju gospođu sa cegerom u ruci. Nekoliko kilometara od centra, na periferiji Zelengrada nalazila se kuća direktora Balše Torbice za koga je sumnjao da mu

spopada ženu. Sledio je uputstva GPS-a i iz ulice 650 vodnika skrenuo u sporedno sokače u kome su živeli imućniji sugrađani. Brzo je pronašao broj 8 i zaustavio automobil. Zastao je ispred velike dvospratnice sa sveže ukrašenom fasadom. U dvorištu je bio parkiran Balšin Mercedes. Bilo je jasno da je domaćin kod kuće. Nemanja je ušao u avliju, popeo se uz stepenice i zazvonio. Unutra se čulo komešanje, dečiji glasovi, dozivanje... Sačekao je još koji trenutak a onda su se otvorila ulazna vrata. Pred sobom je video čoveka koga je tražio. Balša se najpre iznenadio onda na trenutak, obradovao i na kraju grdno pokajao... Nemanja Pavić je bez reči ispalio kratak rafal preko domaćinovih grudi i Balša se našao na stepenicama. Ispod donje usne Vesninog direktora slivala se krv. Još uvek je bio živ a iz široko otvorenih očiju naziralo se pitanje - zašto? Njegov dželat nije puno mario već je još jednim hicem overio žrtvu. Iz kuće su se čuli jauči, cika, vriska... Izašla je prvo žena a potom i ćerka. Nemo su gledale kako se Nemanja udaljava prema kapiji a onda golfom napušta mesto zločina. Iz samo njoj znanog razloga, Balšina ćerka je primetila da je prednji levi točak nedavno zamenjen.

5. ZEC

Zelengradski MUP je okružen travnjakom iz koga se šepure cvetne latice različitih boja. Ovaj botanički aranžman vodi putnika namernika direktno prema glavnom ulazu u policiju. Slučajni prolaznik ili nevoljni posetilac ove ustanove pomislio bi da u toj zgradi rade neki prefinjeni ljudi nežnog srca kojima je priroda na prvom mestu. Zaposleni međutim, baš kao i uhapšeni, koristili su sporedan ulaz koji je opkoljen stambenim zgradama pa da su komšije imale uvid ko se, kada i koliko ogrešio o zakon. Na samom ulazu bila je prijavnica a u prizemlju nekoliko šaltera. Na spratu kancelarije inspektora i sobe za ispitivanje privedenih lica. Nekada je policija tukla po podrumima a sada su nasilje uzdigli na viši nivo.

- Hej Rajo, zvao te je hitno načelnik - vikala je sekretarica prvog policajca Zelengrada. - Verovatno u vezi ove pucnjave na televiziji.

U ličnoj karti načelnika MUP-a pisalo je Milorad Miloradović ali su ga, zbog njegove ćutljivosti i hladnokrvnosti, policajci zvali Buda. Za razliku od duhovnika budističke "struke", Milorad je znao da oplavi osumnjičene ali kolege koje su mu nadimak nadenule, nisu želeli da sitničare. Priča se da je u mladosti, jedne noći, sam "neutralisao" petoricu kafanskih siledžija koji su pokušali da demoliraju Budinu omiljenu kafanu. Lekar iz hitne pomoći želeo je lično da upozna čoveka koji je u stanju da golim rukama nanese takve povrede. "Kao da ih je pregazio kombajn!" komentarisao je doktor. Od kada je prešao u rukovodioce Milorad je izbegavao konflikte a zadatke je delegirao saradnicima od kojih je najviše cenio inspektora Zeca.

Viši inspektor MUP-a Raja Zec privodio je kraju doručak. Po navici, ćetvrtinu bureka je najpre rastavio na proste ćinioce a potom pristupio detaljnoj obradi. Gulio je koru po koru a onda svaku obilno zalivao jogurtom. Pekari su hronićeño štedeli na filu pa

je Raja precizno izbrojao 24 zrna mlevenog mesa. Podigao je čašu iz koje se belela fermentirana gusta tečnost i zaključio da neće imati čime da zali je poslednje zalogaje. Palcem je prikupio hrskave mrvice i slasno polizao prst koji neki koriste za potpisivanje. Sekretarica ga je zvala dok je gužvao mašću natopljeni papir i spremao se da ga teatralno ubaci u korpu za đubre.

- Evo idem, samo da operem ruke! - odgovorio je Raja.

Ušao je u upravnikovu kancelariju ispunjenu duvanskim dimom. Buda je nervozno šetao sa cigaretom u ustima. Na stolu, ženina slika i fotografija druga Tita dok je centralno mesto zauzimala pivska krigla ispunjena zelenkastom tečnošću. Raja se zagledao u čašu.

- Kakvo je to zeleno pivo šefe? - pitao je zbunjeno Zec.

- Da je sreće moj Rajo. Čaj za prostatu! Žena me tera da svakog dana popijem dva litra tog sranja. Udružila se sa sekretaricom pa ako slučajno preskočim, ova mala me tuži kod žene. 'Rani kuće da te ujede - požalio se Milorad.

Inspektor Zec se smestio u udobnu stolicu u uglu kancelarije. Upravnik je na trenutak prekinuo šetnju i seo pored njega.

- Šefe, čuo sam za ovo masovno ubistvo na televiziji - oglasio se Raja - mogu li ja to da preuzmem?

- Pa ko će drugi! - začudio se Milorad. - Boljeg od tebe nemam a ovi iz Ministarstva se uzburili k'o snaše pred udaju. Non-stop zivkaju. Izvrši uviđaj i redovno me obaveštavaj o toku istrage!

Na izlazu iz zgrade, inspektor Zec je od kolega čuo da se dogodilo još jedno ubistvo na periferiji grada. "Pitam se da li je isti izvršilac?", pomislio je pozdravljajući policajce koji su mu išli u susret. Dok je otključavao službenu škodu spazio je lepu, idealno građenu mladu ženu kako ulazil u susednu zgradu. Odmah je pomislio na svoju ženu. Nisu se videli već dva dana. Kada stigne kući ona je već u krevetu a ujutru je obrnuta situacija jer Marina rano odlazi na posao. Ubacio je u prvu i postavio rotaciono svetlo na krov službenog automobila. Televizija se nalazila u neposrednoj blizini policije pa je u rekordnom vremenu stigao do destinacije.

Ispred zgrade TV KG9 video je policijska i sanitetska vozila, trobojnu traku i mnoštvo građana. Na licima posmatrača prepoznao je znatiželju i zabrinutost. Nisu znali šta se tačno dogodilo ali su predosećali tragediju. Dok se probijao kroz gužvu prišao mu je policajac u uniformi i upoznao ga sa detaljima masakra.

- Inspektore ovo je strašno! Za sada šestoro mrtvih. Jedino su ovi iz režije preživeli. Prema njihovom svedočenju, izvršilac je novinar Nemanja Pavić koji je odmah pobegao sa mesta zločina - izdeklamovao je u jednom dahu policajac i pošto je udahnuo vazduh

u istom tonu nastavio. - Razgovarao sam sa realizatorom Vukmanom, ne može čovek da veruje. Taj Pavić je kažu dobar čovek, najbolji urednik koga su ikada imali. Nedavno je smenjen pa mu je izgleda nešto kvrcnulo u glavi.

Raja je klimnuo glavom. Zahvalio se policajcu i ušao u redakciju. Pomešani mirisi baruta, ustajalog vazduha, duvana i krvi pretvorili su se u jedan zajednički - zadah smrti. Itison natopljen krvlju, leševi na sve strane. Forenzičari su obavljali uviđaj a preživeli radnici televizije nemo posmatrali šta se oko njih dešava. Za to vreme inspektor Zec je šetao okolo i analizirao detalje sa lica mesta. U uglu redakcije, ugledao je inspektora Rosića.

- Koja klanica jebote! - obratio mu se mlađi kolega. - Ako u svemu ovome može da bude nešto dobro bar znamo ko je ubica.

- Uzmi iskaze svedoka a ja ću da obiđem drugu lokaciju. Desilo se još jedno ubistvo na periferiji grada. Ko zna, možda su zločini povezani? - rekao je Raja i požurio prema izlazu.

Vozio je kroz gradsku gužvu i razmišljao o masovnom ubici. Poznavali su se. Nemanja Pavić je bio bio odličan novinar. Na televiziji je uređivao emisiju o kriminalu "Klopka" a tekstove objavljivao u raznim novinama i časopisima. Često su sarađivali. Raja je dva puta gostovao u panel diskusijama koje je vodio Pavić. "O Nemanji stvarno mislim sve najbolje i kao čoveku i kao novinaru!", razmišljao je "ni po čemu se nije moglo naslutiti koja se zver u njemu krije!".

Škoda se približavala kući u kojoj se desilo najnovije ubistvo. Na mestu zločina bilo je manje službenih vozila nego ispred televizije. "Godinama radim ovaj posao ali ovakvu tragediju ne pamtim. Izgleda da su sve naše ekipe na terenu", razmišljao je približavajući se kolegama koji su vršili uviđaj. Inspektor Danilo je beležio detalje sa mesta zločina, podigao je pogled i preko beležnice se obratio kolegi.

- Odkud ti Zec? - iznenadio se. - Zar ne vodiš istragu o masakru u zgradi televizije?

- Rosić je ostao da prikupi podatke a ja sam došao da proverim ko je ovde pucao. Kako stoje stvari kod tebe Dačo? - pitao je Raja.

- Izgleda previše prosto da bi bilo istinito. Izvršilac je novinar Nemanja Pavić. Zazvonio je i bez reči ispalio rafal u Balšu Torbicu. Žena je odmah identifikovala ubicu - raportirao je kolega Dača detaljno.

- Osećao sam da se radi o istoj osobi. Hvala ti druže. Odoh ja nazad do televizije da pronjuškam još malo a onda ću posetiti Pavićevu porodicu. Ovo ćemo morati da odradimo udruženim snagama - zaključio je inspektor Zec.

Odvezao se nazad do zgrade TV KG9. U međuvremenu su pristigli i članovi porodica nastradalih. Iako imena žrtava zvanično nisu objavljena čim su saznali za

pucnjavu došli su da se raspitaju za decu, muževe, žene, roditelje... Atmosfera je postajala sve napetija. Žene su plakale, muškarci vikali i nervozno postavljali pitanja. Loše vesti su se nažalost nazirale a odgovori sami nametali. Rosić je pokušavao da ih smiri i ohrabri, molio da budu strpljivi, hrabri... Dodao je i da "koliko god da je teško, nada poslednja umire!" Dok je prikupljao informacije od forenzičara Raja je čuo mlađeg kolegu kako razgovara sa članovima ožalošćenim porodica.

- Jebote Rosiću ti kao da si rešio da ih dokusuriš. Kao da im nisu dovoljne njihove muke pa im samo još fali tvoje kukumavčenje. Ohrabri ih čoveče, kaži im lepu reč... To njima treba!

Mladi inspektor je grizao donju usnu i mahinalno vrteo glavom. Stariji kolega je produžio prema režiji gde je naleteo na realizatora Vukana s kojim se od detinjstva poznavao. Pružio je ruku inspektoru Zecu i zamolio ga za cigaretu.

- Šta ovo bi Rajo, brate? Nemanja je baš bio šmeker, ljudina... Znaš ga čoveče! Meni ovo ništa nije jasno.

- Jesi li ga video tokom pucnjave? - pitao je inspektor.

- Samo s leđa - odgovorio je realizator. - Pokojna Bojana je razgovarala s njim... A i Raka Mandžuka...

Raja ga je čvrsto zagrlio i nesvesno tapšao po ramenu.

- Imaš moj broj Vukane, javi se... A i ako se bilo čega setiš...

Iz paklice je izvadio nekoliko cigareta i pružio uplakanom realizatoru. Požurio je i odmah napustio zgradu televizije. Dok je silazio stepenicama razmišljao šta dalje? "Prvo ću posetiti Pavićeve roditelje", odlučio je, "žena je verovatno s decom, pokušava da im pojasni neobjašnjivo. Pustiću je da se povrati od šoka a od oca i majke ću svakako saznati najviše." vagao je ulazeći u kola.

Kada je okrenuo ključ, Škoda ga je pozdravila poznatim zvukom koji je dolazio ispod haube a ženski glas se javio iz zvučnika automobila. Inspektor je nedavno, sa interneta, skinuo audio izdanje romana "Ciganin, al' najlepši" Kristijana Novaka. Odslušao je prvu polovinu knjige i baš ga je zanimalo na koju stranu će ga priča odvesti. Slušanje zvučnih knjiga pomagalo mu je da ubije vreme koje je provodio u kolima ali i da skrene misli sa neveselih događaja u kojima je ni kriv ni dužan svakodnevno učestvovao. Nervirali su ga komentari tipa "Ne volim te knjige za slušanje. Ništa dok papir ne zamiriše!" Bilo bi lepo kada bi čovek imao vremena da se zavalj u fotelju i čita u miru ali ko danas sebi može priuštiti takav luksuz. Ako bi čekao da se sve kockice slože čitao bi, u najboljem slučaju, jednu knjigu godišnje. Ovako je mogao da uživa u književnosti tokom radnog vremena. "Ako ćemo pošteno, pisac ima potrebu da svoju priču podeli sa publikom a da li ćemo je čitati ili slušati verovatno ne mari puno.", zaključio je. Čuo je kako glavna junakinja, Hrvatica iz Međimurja analizira tekstove

srpskih narodnjaka ali je pažnja počela da popušta. Po prvi put, nije obraćao pažnju na dalji tok radnje jer je u svojoj glavi vrteo neku drugu priču sa mnogo komplikovanijim, krvavim zapletom. U misli mu se uporno vraćala jedna te ista misao: "Poznavao sam tog čoveka i nikako ne mogu da shvatim kako je iz čista mira pobio toliki narod", razmišljao je "svet u kome živimo jeste zajeban i nije čudo kada čoveku iznenada izbije kratak spoj u glavi, ali ipak..." Zgrabio je volan levom rukom a desnom pozvao upravnika Budu na mobilni.

- Šefe raspiši poternicu za Nemanjom Pavićem, on je danas pucao na televiziji a i Balšina žena ga je identifikovala kao ubicu njenog muža. Da, da Balša Torbica iz Urbanizma! Sumnjao je kažu da ga žena vara s njim!

Tek kada se duboko zaglibio u saobraćajni špic, Zec je shvatio da se u to vreme svi vraćaju s posla. Ugasio je radio i ostao sam sa svojim mislima. Stotine vozila na drumu. Napetost, nervoza, nestrpljenje... Pođi, stani, kreni, koči... Trebalo mu je sat vremena da stigne do stana Nemanjinih roditelja u centru grada. Živelu su na prvom spratu. Komšije su se već okupile ispred zgrade. Trajala je rasprava u kojoj je svako iznosio svoju verziju događaja. Među "analitičarima" je prepoznao jednu od svojih starih mušterija. Nasilnik koji je tukao ženu sve dok ga Rade Pendrek jednog dana nije propustio kroz šake. Od tada je manji od mahovog zrna.

- Vi sigurno kod Pavića inspektore - obratio mu se bivši siledžija. - Evo baš pričam komšijama, strašna tragedija!

Raja je namignuo u prolazu, popeo se uz stepenice i pronašao stan broj 7. Zazvonio je. Neko je prišao vratima, na trenutak oklevao a onda se čuo ključ u bravi. Otvorila je Radmila Pavić, Nemanjina majka. Krupna žena, sa jasno izraženim crtama lica i dugom, gustom kosom ispunjenom sedim vlasima. Pokazao je značku da bi ubrzao proces predstavljanja i upoznavanja. Klimnula je glavom i bez reči ga uvela u dnevnu sobu. U velikoj fotelji u uglu sobe iza abažura dubeće lampe izvirivala je ćelava glava porodice. Dr. Stevan Pavić okružen knjigama koje trenutno nije čitao. Ustao je da pozdravi pridošlicu. Videlo se da su i Stevan i Radmila očajni. Njihova staračka lica bukvalno su potamnela od muke. Svaka bora postajala je još dublja a u očima se video očaj. Raja je od ranije znao da u stresnim situacijama ljudi za sat vremena mogu da ostare deset godina. Gledao je svoje domaćine i saosećao sa njihovim bolom. Iznenada mu je prošlo je kroz glavu da ako su oči ogledalo duše, ovim jadnim ljudima duša je uklonjena onog trenutka kada su saznali šta je njihov sin uradio!

- Izvolite inspektore sedite. Mi smo jednostavno ostali bez reči... Ali i bez snage i volje za životom - procedio je dr. Pavić.

- Ja sam ga rodila, od kilograma mesa odgajila, poznajem ga bolje nego samu sebe. Tako nešto Nemanja nije mogao da uradi. Videćete inspektore, na kraju će se ispostaviti da je u pitanju greška, nesporazum... Možda vam to sada liči na ludilo očajne majke ali moje dete nije ubica - umešala se Radmila.

Raja je ispijao kafu koju je domaćica poslužila i posmatrao uplakane roditelje. Prava građanska porodica onakva kako ih u knjigama opisuju. Stevan je lekar, internista u penziji a gospođa Pavić još uvek radi kao računovođa za nekoliko uspešnih kompanija. Inspektor se osvrnuo oko sebe, klasičan nameštaj pažljivo odabran i skupo plaćen, na zidovima radovi srpskih slikara a u salonu iznad klavira prepoznao je sliku Ducija Jovića. Doktor je u tišini srkao kafu i vešto prikrivao zabrinutost mada se iz očiju videlo da bi kukao iz glasa.

- Da li ste primetili nešto neobično u ponašanju vašeg sina što bi nagoveštavalo tragediju? Kako i sami rekoste, vi ga najduže i najbolje poznajete - oglasio se inspektor.

Radmila je rukom odsutno brisala nevidljivu prašinu sa stola. Okrenula je praznu šolju, duboko udahнула i zagledana u zamišljenu prazninu tiho progovorila.

- Nemanja nije imao mira. Ni kao urednik a ni posle kad' su ga smenili. Uvek je nešto čeprkao, otkrivao korupciju, tragao za pravdom... Tako je stekao mnogo neprijatelja a većina njih su moćni ljudi na važnim funkcijama. A što se ovog Balše tiče duga je to priča...

- Radmila, nemoj opet da počinješ s tim glupostima - Stevan je prekinuo ženinu ispovest. - Nije inspektor došao da sluša tvoje fiks ideje...

- Naprotiv - pobunio se Raja. - Svaki detalj može biti koristan. Recite gospođu Pavić!

- Ona misli - nastavio je doktor. - Da je Vesna imala nešto sa tim direktorom Balšom. Naša snaja to nikada ne bi uradila... Ona je majka naših unučića!

Radmila je ljutito ustala i ponudila inspektora pićem, odbio je.

- Kada ste poslednji put videli sina? - interesovao se Raja.

- Juče je dolazio - rekla je kao iz topa Radmila. - Trebalo je da čuvamo decu preko vikenda. Kao po običaju radio je na nekoj novoj priči, tragao za dokazima, razgovarao sa izvorima... Vesna treba da ide na proslavu, ispraćaj u penziju ili tako nešto.

- Delovao je napeto - dodao je dr. Pavić. - Umoran i nervozan ali to je postala normalna pojava kada je Nemanja u pitanju. Uvek je bio u žurbi i pod stresom.

Raja nije želeo se vraća na neprijatnu temu mogućeg Vesninog neverstva. Dobio je korisne informacije i to je za sada bilo dovoljno. Iz iskustva je znao da u rane ne treba dirati jer se tako najbrže izgubi poverenje svedoka. Trebaće njemu Pavići i u nastavku istrage. Zahvalio se domaćinima na izdvojenom vremenu i ostavio svoju vizit kartu. Radmila i Stevan su ga ispratili do vrata i obećali da će se javiti ukoliko budu imali dodatnih informacija.

Dr. Stevan Pavić se ponovo zavalio u svoju fotelju i duboko zamislio. Kroz glavu su mu prolazile slike iz mladosti kada su svi zajedno išli na izlete i letovanja. Neminjina

matura pa završetak fakulteta. "Eh, da me je poslušao da izabere neku drugu profesiju", razmišljao je, "bilo šta osim tog prokletog novinarstva! Nije mu bilo dosta da informacije prikuplja na terenu već je krišom kopirao i dokumente na kojima je Radmila radila. To su sve velike firme i moćni ljudi. Pre ili kasnije neko je to morao da otkrije. Ali sada više ništa nije važno jer će mi dete u zatvoru trunuti do kraja života!", stavio je šake preko očiju i tiho zajecao.

Napuštajući dom Pavića, inspektor Zec je osetio umor. Mentalna iscrpljenost ubijala je kreativne niti koje bi trebalo da povežu razbacane misli, detalje, dokaze... Morao je da predahne. "Uviđaj je obavljen, izjave uzete, osumnjičeni je u bekstvu. Osim policajaca koji tragaju za Nemanjom svi drugi su sigurno otišli kući!" preslišavao se u sebi. Odlučio je da svrati na piće i sabere misli. Bila je to Rajina rutina na početku svake istrage kada je trebalo analizirati krivično delo, redosled događaja i lica umešanih u slučaj na kome je radio. Uvek su to bili ozbiljni, krvni delikti pa mu je predah bio preko potreban. Škoda sa oznakom MUP-a isključila se s glavnog puta i kroz zelenilo gustih stabala dovezla inspektora ispred restorana "Šumnjak" u kome je bio redovan gost. Zauzeo je mesto u uglu kafane, naručio vinjak i u glavi počeo da plete mrežu do tada poznatih činjenica. "Na radnom mestu je prvo likvidirao urednika koji je verovatno bio okidač za ovo nedelo. Potom je ubijao bez ikakvog reda. Na kraju je stradao i ženin direktor za koga je sumnjao da mu mazi Vesnu. Znači Raka i Balša su bili mete a ostali kolateralna šteta.", moždane vijuge inspektora Zeca su radile prrekovremeno. "Fokusiraću se prvo na šefa i na švalera. Pitam se gde je Nemanja pobeo?" razmišljao je. "U ovakvim situacijama, ako ne izvrše samoubistvo, ubice obično odu na njima poznato mesto posle čega se ili predaju ili očajnički pružaju oružani otpor. Ne smem dozvoliti da još neko strada! A opet, treba sačekati njegov sledeći potez"

Restoran "Šumnjak" se nalazio u centru istoimenog parka koji je više podsećao na šumu sa predivnim jezerom. Već godinama ova lokacija bila je na meti funkcionera i biznismena bliskim vlastima. Uporno su pokušavali da raskrče pojedine delove Šumnjaka kako bi napravili luksuzna stambena naselja ali im se nije dalo. Naime, svaki put kada bi radnici posekli stabla i raskrčili šiblje, narednog dana, na istom mestu bi osvanulo još gušće rastinje. Neki su ovo pripisivali nadnaravnim silama, drugi su pominjali "Zonu sumraka" dok su treći pronašli sličnost sa epskom narodnom pesmom "Zidanje Skadra na Bojani". Umesto prinošenja žrtava, moćnici su odlučili da odustanu od projekta. Priroda je tako pobedila nezasite bogataše. Građani su bili srećni ishodom ove čudne priče pa se nisu mnogo ni trudili da u njoj pronađu neku logiku. Od tada ovaj deo grada narod je prozvao - Šumgla!

Počeo je da pada mrak kada se Raja vratio u policijsku stanicu. Otkucao je izveštaj, još jednom pregledao dokazni materijal i napravio plan za naredni dan. Ustao je od stola, protekao noge i našao u dilemi kuda dalje. Sa ženom je u svađi već nekoliko dana i ne mili mu se da ide kući ali gde bi? Za kafanu je umoran, da ode kod prijatelja kasno je a da spava u kancelariji nema smisla jer bi bruka brzo pukla. Izašao je iz zgrade MUP-a i pešice krenuo kući. Na pamet mu je opet pala Marina. "Šta ću, moram da je

trpim, ja sam je izabrao! A i volim je više od svega!". Dece nisu imali a svađe su mahom počinjale zbog para i njegovog posla. Laganim korakom je grabio prema cilju. Iza jednog kioska video je siluetu i čuo žubor tečnosti. U mislima je parafrazirao stihove poznate pesme: "Ne volim, mlatikurače, trubače i ulične pišače", pomislio je šaljivo, "neću da ga diram, sigurno mu je prigustilo!", odlučio je.

6. RALE

Pedesetak kilometara od Zelengrada, na obroncima planine Vita jela, na vrhu šumovitog proplanka nalazila se ogromna kuća sa crvenim krovom na dve vode. Sazidana je u rekordnom roku i sređena po poslednjoj modi. Bela fasada, nova stolarija, luksuzan nameštaj... Iz dubine dvorišta izvirivala je starija, mnogo manja kuća koja je delovala više kao kvalitetno izgrađena baraka. Tri omanje sobe i kuhinja, terasa sa pogledom na vilu i šupa u sklopu zgrade. Detalj koji je odudarao od planinske idile bile su rešetke na prozorima kolibe.

Krupan muškarac četrdesetih godina slagao je trupce tek nacepanih drva. Levom rukom ih je ređao na ispruženu desnicu i pažljivo raspoređivao ispred šupe. Pošto je završio posao, seo je na terasu i iz flaše na stolu nasuo rakiju. Prvu je popio je naiskrap a onda sipao još jednu. Pušio je i zamišljeno gledao u daljinu. Nedostajao mu je crvrkut ptica koje su se već preselile na jug. Zamenilo ih je povremeno zavijanje vukova iz obližnje šume. "Tako ti i treba kretenu pijani kada živiš u divljini gde medved poštu nosi a vukovi ti iza plota serenadu pevaju!" Iznenada, iz džepa se čula melodija rok standarda "Born to be Wild" koja je prekinula popodnevno sanjarenje. Bio je to brat Ostoja.

- Kaži burazeru! - odgovorio je.

Nemo je slušao i povremeno dodavao "Hm, da, dobro, važi!"

- A kada stižu? U redu. Pošalji hranu i rakiju ne mogu ni ja da radim na suvo - zaključio je šaljivo. - Važi brate, čujemo se!

Ratko Novičić od milja Rale, nekadašnji profesor filozofije, bivši muž i otac dve ćerke koje dugo nije video. Od dana kada je po svom mišljenju prestao da bude čovek, živeo je na očevom imanju u brvnari koju je još deda napravio. U vreme kada se bratova kuća gradila nadgledao je majstore, vodio računa da ne zabušavaju i da prate Ostojeve instrukcije. Po završetku radova, čuvao je bratovu vilu i obavljao sitne poslove. Zauzvrat, imao je krov nad glavom, hranu i skroman džeparac koji je retko trošio. Ratko Novičić nije mario što mu je svaki dan bio isti kao i onaj prethodni. Monotoniju je razbijao dugim šetnjama po planinskoj šumi i rakijom u velikim količinama. U retkim trenucima, kada bi se na kratko otrezno, čitao je knjige iz očeve biblioteke. Brat je povremeno svraćao da mu donese hranu i piće a Rale bi, ne tako često, silazio do sela da dokupi rakiju ili da posedi u lokalnoj kafani. Ostalo vreme provodio u dobrovoljnoj

izolaciji birajući samoću kao utočište od svih muka koje su ga godinama tištale. Voleo je da bude svoga tela gospodar i samovanje mu je najviše prijalo. Njegovo domaćinstvo bilo je pošteđeno medijskih otrova jer nije imao ni radio, ni televizor a boga mi ni internet. Jedina veza sa svetom bila je prastara Nokia od koje se nije odvajao. Kako ne bi potpuno podivljao, brat mu je instalirao muzičku liniju i doneo nekoliko kutija sa starim gramofonskim pločama i nešto novijim CD diskovima. Od tada se iz Ratkove kolibe uvek čula glasna muzika a njegovo raspoloženje zavisilo je od muzičkog repertoara i količine popijene rakije. Trenutno, na gramofonu se vrtela ploča horske muzike "O Magnum misterium". Bio je to rođendanski poklon koji je u ona srećna vremena od žene dobio. Mnogo su se voleli Rale i njegova Vanja. Upoznali su se jedne zimske večeri u Mokranjcu. Pre početka koncerta klasične muzike, Rale je ugledao prelepu crnku i istog se momenta zaljubio. Pitao je dugu da li poznaje smeđooku lepoticu. Maksa, koji je na koncert došao malo "pod gasom" bez razmišljanja je odgovorio.

- Ne znam kako se zove ali sam siguran da nešto svira.

Rale nije oklevao. Osvrnuo se oko sebe, pogledom prošarao po publici i prepoznao kolegu Ristu čelistu koji je u njegovoj gimnaziji predavao muzičko.

- Kolega, poznaješ li onu devojk u drugom redu?

- Naravno, to je Vanja. Violinistkinja. Zajedno smo studirali. Na akademiji je bila godinu dana ispred mene.

Upoznali su se odmah posle koncerta i narednih desetak godina retko kad' razdvajali. Dobili su dve divne devojčice Miju i Lunu, živeli srećno sve dok đavo nije prokrčio put do Raletove svesti. Počela je da ga hvata depresija, padao je u melanholična raspoloženja i osećao neobjašnjiv, unutrašnji strah. Svaki put kada bi prelazio ulicu, srce je bubnjalo u ritmu muzike afričkih plemena a kada deca sama krenu u školu osećao je kako mu se u stomaku steže mornarski čvor. Najviše se plašio raznih bolesti i osećao imaginarne simptome onih najgorih, neizlečivih. S vremenom je počela da ga obuzima i ljubomora. Umesto medicinske pomoći, rešenje je potražio u alkoholu. Vinjak je pomagao na kratko a onda bi ludilo postajalo veće, raspoloženje još gore a strahovi neizdrživi. Vanja nije najbolje razumela Raletove mentalne tegobe. Ona je bila jedna od onih jakih ličnosti koje ne veruju u slabosti, psihičke probleme i depresiju. Jakom voljom i teškim radom postigla je mnogo a kada bi naišla na prepreku činila bi sve da je sama što pre savlada. Zajedno su napravili grešku od koje se grudva neslaganja pretvorila u lavinu netrpeljivosti. Umesto da sednu i razgovorom reše problem, Vanja je počela da mu prebacuje kako je razmažen, da je najobičniji slabić i kukavica. Ratkova reakcija na bolne komentare bio odlazak u kafanu gde bi se svakog dana opijao. Od ljubavi do mržnje kratak je put koji nizbrdicom nerazumavanja obično vodi u propast. Brak je zapao u ozbiljnu krizu a zajednički život se svakim danom pretvarao u pakao. U retkim trenutcima bistre svesti, Rale je primetio da njegova Vanja sama izlazi i ostaje do kasno u noć. Svakog vikenda, decu bi odvela kod babe i dede a ona bi se otisnula u

provod do zore. U prvo vreme, pio je posle završetka radnog vremena a kada je shvatio da mu se porodica raspada više se nije ni treznio. U roku od mesec dana ostao je bez posla bez žene i bez dece. Često mu se u sećanje vraćao dan kada je dobio otkaz u gimnaziji. Direktor ga je otpratio do kadrovskog gde su ga isplatili do kraja meseca i u plastičnu kesu spakovali Raletove lične stvari koje je držao u kancelariji. Takve scene je nekada viđao samo u američkim filmovima ali bi im tamo dali bar kartonsku kutiju. Sa kesom u ruci poražen i ponižen produžio je pravo u kafanu ali se nije napio. Naručio je kafu i doneo odluku da se sa porodicom oprost i trezan. Otišao je do stana gde je umesto žene zatekao taštu koja je čuvala decu. Vanja je bila u provodu. Želeo je da ženi svog života otvori dušu. Jednostavno bi joj priznao kako je svestan da je dotako dno života i da će se za opšte dobro, svojim najmilijima skloniti s puta. Hteo je bar na kraju da ispadne čovek ali mu se nije dalo. Odelo je spakovao je u sportsku torbu, poljubio decu i zauvek napustio porodični dom. Pošto je postao beskućnik, nekoliko meseci je proveo u kumovom stanu a onda mu je Ostoja ponudio da se doseli na porodično imanje. Od duhovitog filozofa, divnog oca i nežnog muža postao je planinski pustinjač i potrčko rođenog brata. "Ako ništa drugo, bar mogu da pijem kada i koliko hoću", tešio bi sebe kad'god bi ga maligani uhvatili pod svoje. Po završenom razgovoru s bratom shvatio je da je kuća u opštem haosu. Odvrnuo je muziku do daske, uzeo usisivač i krenuo sa sređivanjem. "Alkoholičar jesam ali svinja još uvek nisam!", pomislio je dok vlažnom krpom brisao pod a onda se bacio na pranje zakorelih sudova.

7. ŠUMGLA

Inspektor Raja Zec je treću noć za redom je prespavao na kauču u dnevnoj sobi. Čuo je da se Marina probudila ali je odlučio da još malo odrema. Na poslu ga je čekao naporan dan a uz to se trudio i da ignoriše ženu. Plašio se još jedne bračne svađe. Dok je tuš u kupatilu prskao po nagom telu gospođe Zec, zazvonio je Rajin mobilni telefon.

- Stvarno? Gde? U redu, evo dolazim odmah!

Kolega Rosić mu javio da su pored jezera u Šumgli pronašli burmu, mantil i poluautomatsku pušku iz koje je počinjen masakr na televiziji. Postalo je jasno da je Nemanja izvršio samoubistvo. Inspektor Zec se još malo protezao po kauču i čekao da žena napusti stan. Snažan tresak obavestio ga je da je Marina otišla na posao. Gospođa Zec je tako žestoko zalupila vratima da je komšija Mile sa trećeg sprata u gaćama istraćao u hodnik misleći da je zemljotres. Inspektor je skočio iz kreveta, obukao čisto odelo na prljavo telo i izjurio iz kuće u susret još jednom neizvesnom, radnom danu. Jutro je bilo prilično smoljavo. Ni toplo, ni hladno, bez sunca i oblaka, vazduh zagaden, smrdljiv i težak za disanje. Raji sve to nije bilo dovoljno pa je povrh svega još zapalio i cigaretu. Ušao je u kola, otvorio prozor, okrenuo ključ i pojačao radio da čuje najnovije vesti. Autoritativni glas uzbuđenog i režimu odanog spikera, analizirao je masovno ubistvo. Sv u krivicu je razumljivo svalio na izvršioca zločina uz pojašnjenje da je on od ranije bio poznat kao "oštar kritičar vladajuće stranke i pravdoljubive politike našeg

predsednika". Završetak komentara bio je u stilu propagandne mašinerije režimskih medija: "Ne čudi stoga što se neprijatelji napretka zemlje iz očaja odlučuju na ovakav korak ne libeći da u svoju mržnju prema vlasti iskažu ubijanjem nedužnih građana! A onda je na red došao zaključak i poenta cele priče: "Kada je o opoziciji reč čovek nikada nije načisto. Zato, zapitajte se dragi slušaoci da li ste vi sledeći?" Raja nije mogao da veruje svojim ušima. "U jebote, ovi se ne krste! Radim za državu, platu primam redovno ali moj mozak još uvek nije na prodaju. Baš ga preteraše!", prokomentarisao je u sebi.

Vozio je prema jezeru i nanovo analizirao tragičnu priču o pomahnitalom novinaru koji je u roku od sat vremena pobio sedmoro nedužnih ljudi. "Sve je nekako suviše jednostavno!", razmišljao je Raja. Iskustvo ga je učilo da je stvarnost uvek mnogo komplikovanija. Crv sumnje je polako nagrizao isti onaj mozak koji se ne prodaje za mrvicu režimskog kolača. Bilo je previše rano da bilo kome poveri svoje dileme i detalje koji se nisu uklapali u priču. Ruku na srce, još uvek nije imao baš nikakvih dokaza koji bi opravdali ma kakvu sumnju. Čekao je da se činjenice slože pa da slučaj spakuje u arhivu u kojoj će biti zaveden kao najkrvaviji masakr u istoriji Zelengrada. Posle toga je planirao da zagrebe malo dublje po nelogičnim detaljima istrage ali nije želeo da dira po svežim ranama koje je masovno ubistvo napravilo u javnosti.

Prolazio je istim putem kao i predhodne noći. U luku je obišao restoran "Šumnjak" i izlokanim drumom nastavio prema jezeru. Kada je stigao na lice mesta, kolega Rosić je pokazao predmete koje je ubica ostavio pre skoka u vodu. Istorija ovog jezera poklapala se sa legendama ispričanim o šumi koja ga okružuje. Ako je verovati pričama koje su decenijama kolale gradom, ovo jezero je progutalo mnoge kupaće. Narodno predanje svedoči da ni ovde nisu čista posla. Kao što je nemoguće bilo raskrčiti Šumglu jednako je teško dokučiti razlog masovnog davljenja u jezeru. Jedno od objašnjenja leži u staroj legendi koja se prepričavala s kolena na koleno. Nekada davno, lokalna vračara po imenu baba Stoja koju su mnogi vešticom smatrali, prerušila se u lepoticu u nameri da zavede zlog Turčina, sultana Mehmeta. Napaljen, zagoreo i ispunjen zinalukom, Mehmet se na udicu odmah upecao i "mladu" baba Stoju bez razmišljanja pored jezera povalio. Za tursku vojsku u ovim krajevima nastupili su teški dani, sultanovim grehom izazvani. Naime, šta god da su namerili po zlu bi se okončalo. Gubili su bitku za bitkom, vojnici su ginuli pa su sultani od brige i malera sasvim pomahnitali. Jednog dana, Mehmet je odlučio da potraži devojkicu koja ga je začarala. Došao je do jezera odakle je iskočila baba Stoja u liku požudne sirene. Pozvala je Mehmeta da plivaju zajedno. Sultan nije odoleo pa je bez oklevanja skočio u vodu iz koje više nikada nije izronio. Od tog dana, jezero je začarano a ovdašnje babe kažu da će se ljudi tu daviti sve dok ne poronađu i unište superbabu po imenu Stoja. Kada se ova poučna priča pojavila u tabloidu "Pismonoša" mnogi su se ironično nasmejali dok su drugi, kako to u ovim krajevima često biva, sto posto u nju poverovali. Nije redak slučaj da ljudi i danas prilaze jezeru i dozivaju baba Stoju. Raja je prišao pronađenim predmetima i počeo analizu dokaza. Puška je još uvek mirisala na barut pa nije bilo sumnje da iz nje skoro pucano. Pregledao je zeleni mantil i primetio fleku od crvenog

vina i rupicu koju je napravio žar od cigarete. Nemanja je bio strastven pušač a voleo je i da popije. Inspektor Zec je dugo razgledao predmete i ispitivao okolinu. Jezero je na tom mestu prilično duboko pa ako se dobro osmisli, samoubistvo je bilo relativno lako izvesti. Od mlađeg kolege Rosica na revers je uzeo burmu kako bi je pokazao Vesni Pavić, ženi osumnjičenog samoubice. Probijao se između policajaca, forenzičara i gnjuraca koji su upravo stigli. Škoda MUP-a je po ko zna koji put prolazila dobro znanom šumovitom rutom od Šumgle prema centru grada. Nemanjin i Vesnin stan nalazio se u hlizini Pavića seniora koje je ispitao prethodnog dana. "Nemanja je živeo u komšiluku svojih roditelja. Baba i deda su uvek mogli da im pričaju decu baš kako je trebalo da se dogodi i naredne subote", mozgao je Raja. Palo mu je u oči i to da je Nemanja, samo dva dana ranije, pravio planove za nastupajući vikend. "Malo je to neobično za samoubicu koji prethodno počinio masovno ubistvo!", mozgao je. Kada je stigao ispred zgrade u kojoj je živela Vesna Pavić sa decom, parkirao se na nedozvoljenom mestu i popeo na drugi sprat. Vrata iznad kojih je stajao broj 12, otvorila je visoka crnka. Prirodno lepa žena sa kosom uvezanom u rep. Nosila je uske farmrke i kariranu košulju upasanu u njih. Ispod suznih, krvavo crvenih očiju ocrtavale su se tamne kesice dok su čitavo lice pokrivale sveže bore. Pozvala je inspektora u stan i uvela ga u trpezariju.

- Decu sam odvela kod Stevana i Radmile, ne želim da me ovakvu gledaju. Čula sam da se Nemanja najverovatnije ubio. Ako mene pitate, ja to ne verujem. Mada - zastala je na trunatak dok je punila lonče vodom i stavljala ga na ringlu. - Cela priča sa masovnim ubistvom mi takođe deluje nelogično.

Raja je video paklicu Ronhila na stolu i pitao domaćicu da li može da zapali. Vesna je klimnula glavom i zakuvala kafu na šporetu. Inspektor je podigao kutiju sa stola i ponudio sagovornicu njenim cigaretama. Vesna se približila upaljaču i ispustila oblak duvanskog dima. Vratila se do kuhinje sa kafom i pepeljarom.

- Pored jezera smo pronašli ovu burmu - pokazao je dokazni materijal. - Da li je pripadala Nemanji?

- Jeste, i ja imam istu. Vidite! - pokazala mu je prst između malog i srednjeg.

- Kažete da vam sve ovo nikako ne liči na ponašanje vašeg muža. Na šta ste konkretno mislili? - pitao je Zec.

Vesna je s velikom pažnjom otresala peopeo sa cigarete kao da su baš tu skriveni odgovori na sva pitanja.

- Poslednjih nekoliko meseci, Nemanja i ja nismo bili u dobrim odnosima. Razlozi su brojni ali mi je najviše smetalo njegovo opijanje i što nikada nije bio kod kuće. Znam da je teško živeti sa novinarom koji stalno nešto istražuje a kafana mu je glavni izvor informacija ali imam i ja dušu. Dugo sam mu tolerisala ali u jednom trenutku dara je prevrsila meru. Jednostavno, bio mi je potreban muž u kući i u krevetu.

Inspektor Zec se malo zbunio ali je nije prekidao. Trudio se da je sve vreme gleda pravo u oči. Vesna nije izbegavala njegov pogled, zapalila je novu cigaretu i nastavila.

- Ovo sam pomenula da znate zbog čega sam ljuta na njega iako ga beskrajno volim. U poslednje vreme je počeo da sumnja u moju vernost što me je posebno naljutilo jer nikada na drugog muškarca nisam pomislila - bila je odlučna.

- Ako vas dobro razumem - prekinuo je Raja. - To su uobičajene bračne razmirice koje su se u vašem slučaju malo odužile.

- Baš tako. Znam da ne zvuči strašno ako se to nekom drugom dešava ali vremenom se zajednički život iskomplikuje. Na stranu svađe i problemi ali ja tog čoveka u dušu poznajem. Moj Nemanja nije u stanju da ubije kokošku a kamoli tolike ljude. Ne zato što je nesposoban već zbog toga što ne zna da mrzi. Jasno mi je da svi dokazi svedoče protiv njega ali je moja dužnost da vam kažem istinu.

Kroz Rajinu glavu prolazila je jedna rečunica koju su mnogi ponavljali - jednostavno nije moguće da je Nemanja tako nešto uradio! "Kako nemoguće majka mu stara kada je sve jasno k'o dan a dokazi kao kristal čisti!". Nije želeo da je previše zamara "Dosta su joj njene muke", pomislio je. Inspektor je ustao, rukovao se sa domaćicom i krenuo prema izlazu. Još jednom se zahvalio na vremenu i razumevanju a Vesna ga je ispratila do izlaza iz zgrade.

- Moram malo da izađem i udahnem čist vazduh mada koliko vidim komšije izviruju sa svih strana i vrebaju kao ptice grabljivice. Pogan smo narod inspektore, čudo jedno! - konstatovala je gospođa Pavić.

Dok je ulazio u automobil, inspektor Zec se našao u dilemi da li prvo da završi izveštaj ili da skokne do kafane. "Bolje je da prebrinem sa birokratskim obavezama pa ću onda da se opustim k'o čovek!" Odlučio je da krene prema policijskoj stanici. Kada je slučaj jednostavan a dokazi jasni, izveštaj se lako piše a zločin kakav se ne pamti u ovim krajevima, za divno čudo, rešen je očas posla. Prošlo mu je kroz glavu da su do skoro, slične tragedije bile isključivo američki, psihopatološki "specijalitet". Svaku pucnjavu pratio je zločesti komentar naših ljudi: "Ma nema tu ništa neobično, to su siledžije sa Divljeg zapada!". Nije lako objasniti uzroke, motive i mentalne okidače masovnih ubica. Opravdanje za takav čin ne postoji ali je važno dijagnostikovati razloge. Samo tako se na vreme mogu prepoznati naznake koje prethode zločinima kao što je ovaj na zelegradskoj televiziji. Takva nedela moguće je sprečiti samo ako se na vreme otkriju uzroci nenormalnog ponašanja ljudi. "Svi se pitaju zašto je Nemanja to učinio a mene zanima kako je i čime zločin izvršio!?", razmišljao je Raja, "danas je teško doći do poluautomatke puške. Mafijašima i kriminalcima malo lakše ali bi za novinara to bio krupan i skup zalogaj!" U zaključku izveštaja inspektor Zec je naveo da je poznato ime ubice i žrtava kao i način na koji je zločin izvršen. Iako je istraga zvanično završena, još uvek se radi na utvrđivanju motiva i porekla oružja kojim je krivično delo počinjeno. Sačuvao je tekst i ubacio u zajednički folder namenjen za rešene slučajeve. Pokupio je

jaknu sa naslona stolice i napustio kancelariju. Na putu prema izlazu, odškrinuo je vrata Budine kancelarije.

- Šefe, završio sam izveštaj. Istraga je tako zvanično okončana mada mene kopkaju mnoga pitanja.
- Odlično. Hajde ti kući blago meni da se odmoriš i nemoj mnogo da filozofiraš - poručio mu je načelnik.

Želeo je da posluša šefa ali kako? Kod kuće ga je čekala žena koju voli ali bračne svađe nikako da prestanu. Srce mu se cepa dok ga Marina ignoriše i ćutanjem kažnjava a da pravi razlog ni sam nije znao. Kao i svi muškarci, Raja nije voleo napetu atmosferu kod kuće. Činila ga je nesigurnim i nesrećnim. "Zašto ljudi koji se vole moraju mučiti jedno drugo? Pa nije moj greh toliko veliki da Marina ne bi mogla da me razume. Ne jurim za suknjama niti bančim po kafanama. Popijem ponekad piće ili dva ali se još nikada nisam napio. Jedino taj prokleti posao koji volim i kome sam se potpuno posvetio", nastavio je unutrašnji monolog, "jasno mi je da je Marini teško što ne možemo imati dece. Sve smo probali ali uzalud. Pa to je viša sila, za boga miloga, i tu nam "hladni rat" ne može pomoći". Dok je napuštao zgradu MUP-a doneo je odluku da porazgovara sa ženom ali će prvo svratiti u kafanu, da popije piće i da se malo pribere a onda pravo kući gde ga čeka važna "diplomatska misija" pomirenja. Bio je utorak pa se na parkingu restorana "Šumnjak" nalazilo samo nekoliko automobila. Raja je sa ulaza pozdravio konobara i smestio se u uglu kafane gde je voleo da uživa u samoći i tišini. Vinjak na kraju radnog dana predstavljao uživanje samo ako bi ga ispio u društvu svojih misli. Bilo čije prisustvo uništilo bi čaroliju. Konobari su mu u tome bili saveznici jer su se trudili da ga ostave na miru. Još jednom je u mislima odmotavao film tragičnih događaja u zgradi televizije. Pokušavao da mentalno ukloni lik Nemanje Pavića koji mu se stalno ukazivao pred očima. Kafansko samovanje prekinuo je muški glas.

- Zdravo kolega, mogu li da sednem za tvoj sto? - obratio mu se proćelavi muškarac koji je sudeći po izgledu uveliko gazio sedmom decenijom života.

Zec ga je odmah prepoznao. Nikola Kovač, inspektor u penziji o kome su se ispredale svakojake priče. Ono što niko nije sporio jeste čista policijska biografija. Uspešno rešene slučajeve inspektora Kovača analizirali su na policijskoj akademiji. Nikolin iznenadni odlzak u penziju neki su pravdali alkoholizmom dok oni bolje obavešteni tvrde da je kao provereni kadar Službe u jednom trenutku otkazao poslušnost. Nikola je poslednjih godina vidno hramao, šepao i ćopao. Prema zvaničnoj verziji Službe, Kovač je bio žrtva saobraćajne nesreće. Nepoznati vozač ga je navodno pokosio na kolovozu. Vozač je pobegao a kod inspektora je izmeren visok procenat alkohola u krvi. Objašnjenje je bilo okruglo pa na čoše a sve u stilu, nesrećan slučaj za koji je Nikola pomalo i sam kriv. Drugi međutim i danas sumnjaju da je reč o neuspelom pokušaju ubistva. Isti ti, u novinarskim frazama poznati kao - dobro obavešteni izvori tvrde da je posle udesa Kovač "legao na rudu". Pominje se i pristojna devizna suma koja

mu je obezbedila mirne staračke dane. Ovaj "honorar za ćutanje" nikada nije dokazan ali je bilo vidljivo da je Nikola u kafani već godinama troškario džeparac koji sigurno nije dolazio iz penzionog fonda.

- Izvolite inspektore - ljubazno je odgovorio mlađi kolega. - Mi se nismo zvanično upoznali ali vas znam izviđenja a boga mi i po čuvenju.

- Eh moj sine, ja sam ti matora, pijana drtina a to čuvenje je davna prošlost - odgovorio je Kovač sa setom u glasu.

Naručili su novu turu. Stariji inspektor nije puno čekao i odmah prešao na stvar.

- Nemoj pogrešno da me shvatiš jer stvarno ne želim da ti se mešam u posao ali zar ti se ne čini da u ovoj ujdurmi oko novinara Pavića nisu baš čista posla?

Raja je naiskap popio kiselu vodu a onda je sadržaj manjih čašica preručio u veliku. Tako je sam sebi smučkao dupli vinjak. "Ovaj kao da mi čita misli", začudio se Zec, "mada je moguće i da me provocira. Jednom špijun, uvek špijun! BIA bije, OZNA dozna jer je UDBA naša sudba!", šalio se u sebi dok mu je osmeh titrao na ivici usana.

- Na šta konkretno mislite? - pravio se nevešt.

- Nemanju poznajem još iz vremena dok sam bio u službi. Kao mlad novinar trudio se da prikupi informacije ali uvek onako šmekerski, nenametljivo i profesionalno. Kasnije smo se družili u kafani, ponekad mi je tražio savet ili proveravao valjanost izvora. Taj momak nije ubica! Da li si se ikada zapitao otkud njemu skraćeni AR-15? Pa to nemaju ni mnoge policijske jedinice.

Inspektor Zec je komadovao licu da zadrži hladnokrvnost dok je sve u njemu kiptilo. Nelogičnosti su pokretale sumnju iz koje su izvirale dileme. Čačkati oko završene istrage jalova je rabota, utoliko pre što su detalji zločina već uveliko bili zabetonirani u kalup površnosti kojom je javnost na tragediju reagovala. Niko ne voli da kvvari već stvorenu sliku u vlastitoj glavi naročito kada je o ovakvom zločinu reč.

- Istraga je završena. Sumnjam da bi mi dozvolili da kopam dalje - odgovorio je naizgled ravnodušno.

- Ja sam se iz posla davno povukao i alkoholom utopio policajca u sebi. Nemanja Pavić mi je bio drag. Njegov otac me je lečio posle infarkta a i kasnije me povezao sa ortopedima kada su me obogaljili.

Iz očiju starog udbaša zračila je čudna, nanovo otkrivena odlučnost. Delovao je poput medveda koga su probudili iz zimskog sna. Nastavio je.

- Rešio sam da otkrijem istinu. Tvoja pomoć bi mi mnogo značila. Vidim da se trudiš da izgledaš nezainteresovano ali sumnja ti ne da mira. Ipak si ti profesionalac sinko.

Inspektor Zec se osetio kao klinac koga su uhvatili sa čokoladom pre ručka. "Čita me k'o bukvar", pomislio je. Otpio je gutljaj vinjaka a onda posegao za poslednjim mrvicama glumačkog talenta u sebi.

- Vi znate da ja ovde navraćam često. Ništa ne obećavam ali ako bilo šta saznam podeliću sa vama. Isto očekujem i od vas.

- Dogovoreno! Konobar, donesi nam još jednu turu! - uzviknuo je Nikola dok mu se na licu pojavio izraz koji je pomalo podsećao na osmeh.

8. BANE

U prostorijama dnevnog lista "Voice of Desert", Bane Ristić je sedeo po strani i posmatrao šareni mozaik dešavanja u ovoj redakciji. Svi do jednog, bez reči su zurili u monitore, telefoni su zvonili a najnovije vesti iskakale na ekranu glavnog urednika. Dinamika novinarskih aktivnosti se sve više zahuktavala pred zatvaranje prvog izdanja novina. Bane je dobro znao taj osećaj kada adrenalin pokrije nervozu a trka s vremenom potisne sve ostalo. Pre dva meseca, stigao je u Ameriku na stručno usavršavanje. Kao jedan od najboljih istraživačkih novinara na Balkanu i stalni član redakcije časopisa "Urlik" Bane je bio lak izbor za Amerikance u procesu rigorozne selekcije prijavljenih kandidata. Kritički tekstovi i posvećenost poslu preporučili su ga da o trošku poreskih obveznika SAD provede tri meseca u redakciji najpoznatijeg dnevnog lista u Arizoni. "Ovo je prava ludnica!", pomislio je dok je posmatrao američke kolege koji su brzinom tinejdžera na iskusnoj devojci obrađivali informacije pokušavajući da u poslednjem trenutku završe svoje priče, kolumne, reportaže i komentare.

- Vi ste kolega iz Evrope, zar ne? - čuo je ženski glas iza sebe.

Okrenuo se i ugledao mladu novinarku. Oči su joj sijale od uzbuđenja dok mu je pružala ruku.

- Sara Tompson, drago mi je! Čula sam da ste veoma cenjeni u vašoj zemlji. Volela bih da pročitam neki od vaših tekstova. Da li imate nešto prevedeno na engleski?

Bane se osmehnuo i iz stola izvadio fasciklu.

- Hvala Sara. Svaka zemlja ima svoje priče. Ovde su prevodi nekih od mojih tekstova. Šta se radi u Arizoni? O čemu trenutno pišete?

Sara je podigla obrve i gledala ga tajanstveno. Otvorila je rokovnik i pokazala naslov: "Nevladina organizacija u borbi za prava američkih starosedelaca u Arizoni." Bane je bio zatečen.

- Prava starosedelaca? Mislite na Indijance?"

Sara je klimnula glavom.

- Tako je, ali "starosedeooci" je politički korektan termin koji je ušao u upotrebu - nasmejala se. - Grupa građana "Glasovi Pustinje" organizovano pomaže plemenu Navaho da povrati nekada otetu zemlju.

Zatvorila je svesku, spustila je na sto a onda iz tašne izvadila čašicu voćnog jogurta, olizala poklopac i plastičnom kašičicom promešala sadržaj.

- Priča je jako komplikovana, nastavila je Sara, previše pravnih zavrzlama, političkih igara, korupcije... Najgore je što tekst ne ide u današnjem broju. Dogodila se neka pucnjava u Tusonu a čitaoci takve teme gutaju kao udrobljeni keks u mleku.

Gost sa Balkana je pažljivo slušao. Novinarski crv mu nije dao mira čak ni na drugom kontinentu. Priča je imala sve elemente koji su ga inspirasili da i sam o tome piše. Borba za pravdu, sukob sa moćnicima, kulturološke tenzije, rasna diskriminacija... "Ovo bi se i kod nas čitalo", razmišljao je, "voli naš narod da se stavi na stranu slabijih i potlačenih ali samo u teoriji i u medijima. U realnosti, preziru manjine, "dodoše" a pripadnike drugih rasa posmatraju kao vanzemaljce osim kada im poziraju sa podignuta tri prsta!"

- Recite mi nešto više o "Glasovima Pustinje"? - zamolio je dok mu je iz očiju izbijala znatiželja.

Sara je mljackala voćni jogurt a onda se naslonila na sto pored njega.

- Bore se protiv velikih korporacija koje su uzurpirale zemlju "Navaho Nacije" kako sebe zvanično zovu. Ništa novo zar ne? Po meni, to je pitanje pravne ali pre svega moralne prirode. Kako vratiti zemlju koja im je na silu oduzeta pre mnogo godina? Poglavica i njegovi saradnici se pozivaju na stare ugovore, pravne dokumente a uzdaju se i u podršku javnosti. Organizuju proteste sa željom da prosvete svoje zemljake i pročiste savest građana. U podeljenoj Americi sumnjam da će im tako nešto uspeti. Nije im lako ali se ne predaju - zaključila je Sara.

Bane je klimnuo zamišljeno. "Borba starog i nevinog, protiv novog i iskvarenog sveta. Zna se ko tu pobeđuje", pomislio je balkanski novinar na privremenom boravku u Americi.

- Koliko vidim, uspela sam da vas zainteresujem za ovu priču - likovala je američka koleginica.

- Mislim da ljudi u mojoj zemlji treba da znaju istinu o plemenu Navaho i njihovim mukama - odgovorio je Ristić.

Koleginica je mahnula na rastanku i odšetala do svog stola. Bane je pogledao na sat i zaključio da je "usavršavanja" za taj dan bilo dosta. Napustio je redakciju i krenuo prema motelu u kome je bio smešten. Kada se pustinja ukrade najpre od Indijanaca a kasnije i od Meksikanaca, urbanistima nije lako da na peskovitoj ledini naprave grad.

Tako je i sa prestonicom Arizone. Ova metropola na jugozapadu Amerike prostire se na više od sto kvadratnih kilometara. Gradski prevoz gotovo da ne postoji jer autobusi saobraćaju na kratkim relacijama pa je nemoguće stići u drugi deo grada bez bar tri presedanja. Srećom, Banetov smeštaj se nalazio u blizini redakcije pa je do motela i nazad išao pešice. Zato tokom predhodna dva meseca boravka nije video gotovo ništa. Jednom ga je kolega poveo sa sobom u Sedonu kada je pisao o tamošnjem vodovodu a drugi put je otišao na košarkašku utakmicu NBA lige. Tu počinje i završava se turistička aktivnost novinara magazina "Urlik". Motelska soba bila je mala i skućena. Frižider, televizor i minijaturno kupatilo. "Kao u zatvoru", negodovao je u sebi. Istuširao se, nasuo piće iz minibara i poželeo da se čuje sa Teom. "Koliko je tamo sati?", preslišavao se, "dva posle ponoći, neću da je budim!". Teodora je Banetova devojka mada se ponekad predstavljala i kao verenica a da ni njoj nije jasno zašto. Godinama su zajedno, sjajno funkcionišu. .. "Ja tu ne bi ništa menjao", našalio bi se Bane kada su govorili da mu je vreme za ženidbu. Teu nije želeo da uznemirava ali urednika neće štedeti. Poslao mu je Viber poruku.

☺ Šefe, mislio sam da ovde napišem seriju tekstova o Navaho Indijancima koji traže da im se vrati oduzeta zemlja. Njihovi izvršitelji su odavno završili posao pa je došlo vreme za restituciju. ☺

Istog momenta na dnu ekrana su se pojavile tačkice koje sugerišu da mu urednik odmah odgovara. "Sigurno je popizdeo što ga budim", pomisli.

☺ Dobro da si se javio. Moraš hitno nazad. Ne znam da li si video na internetu, kolega Nemanja Pavić sa televizije, pobio grdan narod a onda skočio u jezero. Trebaš bi hitno! ☺

Bane je bio u šoku. Kolega Nemanja masovni ubica!? Dobro su se poznavali i međusobno uvažavali.

☺ Dobro! Trebalo je da ovde ostanem još mesec dana ali tako nešto se ne propušta. Daj mi par dana da sredim stvari oko avionske karte, dolazim čim to obavim ☺

Tačkice su se još jednom nakratko pojavile a onda i poruka.

☺ Dogovoreno. Čekamo te. ☺

9. ZATVORENICI

Rale je dinstao luk za gulaš. Meso je ranije isekao a makarone će skuvati na kraju. "Volim ja gulaš dobar i sa pire krompirom ali to ću drugi put!", razmišljao je. Iz špajza je doneo poslednju flašu rakije i zaključio da je alkoholna rezerva presušila. Istog

momenta osetio je nervozu. Najbliža prodavnica nalazila se nekoliko kilometara nizbrdo od njegove brvnare. Imao je para ali ne i snage da toliko pešači. "Dobro je da Ostojina danas dolazi!", zaključio je. Kopkalo ga je ko su ti ljudi koje će držati pod ključem dok se drugačije ne naredi. Pripremio je sobe, učvrstio šarke na vratima, pronašao lanac i dva katanca... "Moraću da pripremam više hrane, sad' još treba da i njima da ugađam!" Dok se gulaš krčakao, zamesio je i hleb a onda sa police uzeo podebelu knjigu. Posle pete rakije slova su počela da poskakuju a Rale je utonuo u san. Nije prošlo mnogo kada se iz dvorišta začulo brundanje motora. Odškrinuo je zavesu i ugledao crni hamer iz koga su izašli ćelavi mladići u crnim majicama. Sa zadnjeg sedišta su izvukli dve kreature sa džakovima na glavi. Ratko je ogrnuo jaknu i pozdravio pridošlice. Sprovođenje "bezglavih" zarobljenika proticalo je u tišini. Primetio je da u kolima nema više nikoga. "Ostoja nije došao, neće taj ništa da rizikuje! Braća smo a kao da nas nije ista majka rodila", razmišljo je. Mladići u crnom, pogledom su ga pitali kuda da vode zatvorenike. Pokazao je prema kraju hodnika gde su se nalazile sobe sa rešetkama. Ljudi sa džakovima na glavi ćutke su ušli u svoje ćelije a Ostojini ljudi iz gepeka izneli kutije sa hranom i pićem.

- Ima li rakije? - pitao je Ratko zabrinuto.

- Ima rođeni koliko hoćeš, gazda ovoga puta nije žalio! - odgovorio je jedan od ćelavih darkera.

Mladići su proverili lance oko ruku zarobljenika i katance na vratima, pozdravili domaćina i punom brzinom napustili imanje Novičića. Rale je setnim pogledom ispratio crni hamer iza koga se dizao oblak prašine. Seo je na terasu, zapalio cigaretu i otpočeo "psihosamoanalizu": "Šta je ostalo od onog čoveka koji je pre par godina bio brižan otac, veran muž i omiljeni profesor filozofije? Na putu između srećnog roditelja i pedagoga do tužnog tamničara nepoznatih ljudi isprečila se samo jedna prepreka a to je rakija!" Ostao je neko vreme ispred kolibe sa čoknjčetom u ruci i sekundarnim proizvodom cigarete u nozdivama. Ispustio poslednji dim i isprazio rakijsku staklenu posudu. Tada je počeo da unosi kutije u kuću. Pošiljka je ovoga puta bila mnogo izdašnija jer je valjalo hraniti troje "gladni' usti". Rale je prvo uneo rakiju, rasporedio flaše u špajzu a potom raspakivao ostale pakete na kojima je crnim flomasterom bilo ispisano "za goste". Razgrnuo je sadržaj kutije i otkrio zamrznute sendviče i kesice sa supom. Namirnice koje su bile za njegovu ishranu rasporedio je po frižideru i špajzu a džak brašna odneo u šupu. Pustio je Boba Dilana i izabrao knjigu sa police. Brat mu je rekao da zatvorenike drži u potpunoj izolaciji što je bila suvišna instrukcija s obzirom da u kući nije imao ni radio, ni TV, ni inernet. Uz pripovetke Gija De Mopasana popio je još nekoliko rakija a kada je stanje njegove svesti počelo da podseća na pišćev pomračeni um, ostavio je teško štivo i izašao da provetri mozak. Po mirisu koji je dolazio sa šporeta zaključio da je gulaš gotov. Viljuškom je za svaki slušaj proverio meso a onda velikom kutlačom sipao jelo u manju činiju. Tek tada je shvatio da je zaboravio makarone ali se nije mnogo sekirao. Umakao je koricu svežeg hleba u vruće čorbasto varivo i sve to zalivao pivom. Iznenada, iz "gostinskih" soba čula se buka, zveckanje lanca i nejasni glasovi.

- Tišina tamo, nemoj da vas ja ućutkujem - povikao je domaćin.

Nije voleo da prekida obrok utoliko pre što je čorbasta jela voleo dok su vruća. "Gosti" su se odmah primirili pa je odlučio da otvori još jedno pivo i promeni ploču na gramofonu. Slušao je neki lagani džez, pušio i razmišljao kako da pristupi tim nesrećnim ljudima. Posle ručka, otišao je da se upozna sa pridošlicama. Najpre je otvorio sobu koja se nalazila sa leve strane hodnika. Na krevetu je sedeo krupan muškarac četrdesetih godina bez kose i sa bradom od nedelju dana. Desna ruka bila je vezana laticama za veliki gvozdeni krug ušrafljen u zid. Izgledao je odsutno i pomalo ravnodušno kao da ga situacija u kojoj se nalazio nije mnogo pogađala.

- Ovde su ti dve posude. U ovu šoraš, ima poklopac pa zatvori posle upotrebe. To izbacujem jednom dnevno - objašnjavao je Ratko - ova druga ti je za kenjanje. Kad završiš posao, zaviješ u ovu plastiku i zoveš me da izbacim. Jel' jasno?

Muškarac je klimnuo glavom i zatražio vodu.

- Doneću ti kasnije, i još nešto, ja sam Rale i to je sve što treba da znaš. Mene tvoje ime ne zanima jer što manje znam to bolje. Zvaću te Čelavi.

Zaključao je sobu i prešao preko puta. Bucmasti mladić u ranim tridesetim, uredan, blago feminiziran u majici jarkih boja ispod koje se nazirala ljubav prema dobroj hrani. Oči crvene, vidi se da je skoro plakao. Delovao je preplašeno. Čim je video Raleta, slobodnom rukom je pokušao da zaštititi lice.

- Polako debeli? Pa nisam ja siledžija, šta ti je? Čuo si instrukcije za fiziološke potrebe. Klopku dobijate dva puta dnevno. To je dobro za tebe da malo skineš kilažu. Ako vam nešto treba zovite me ali ne za gluposti! U međuvremenu, neću reć da čujem. Jel' jasno?
- naredio je Rale!

Bucko je poslušno klimao glavom a onda stidljivo pitao.

- Kada planirate prvi obrok?

- Jebote, pa zar je to jedino pitanje koje imaš?, nasmejao se domaćin, nije ni čudo sto izgledaš kao Gicko Prasić!

Zamandalio je "čeliije" i odlučio da se počasti još jednom rakijom, Zavalio se u fotelju srkutao vatrenu vodu i nastavio da čita knjigu. Nije prošlo mnogo a Rale je zakunjao. Popodnevnu dremku prekinula je buka iz dvorišta. Skočio je, pogledao kroz prozor i prepoznao kamion. Shvatio je da je tog dana predviđeno iznošenje đubreta. Imanje Novičića bilo je daleko od civilizacije pa se nisu nalazili na redovnoj listi gradskog komunalnog preduzeća. Zahvaljajući vezama moćnog brata Ostoje, đubretari su jednom mesečno posećivali Raleta i odnosili smeće koje bi se nakupilo tokom minulih trideset dana. Pozdravio je radnike čistoće i ušao da proverí kako se ponašaju zatvorenici. Plašio se da im ne padne na pamet da zovu u pomoć. "Stanari" su bili mirni

a iz prostorija se nije čuo nikakav zvuk. "Sigurno spavaju. Neka ih, kasnije ću im odneti hranu!" Stavio je lonče na šporet i čekao da voda provri. Iz sobe sa desne strane začuo je glas punačkog mladića.

- Hoće li skoro taj ručak gospodine?

- Hajde ne seri Debeli, baš sam ti ja gospodin. Čekaj da popijem kafu pa ću ti doneti da ždereš. Vidiš kako Čelavko ćuti i ne zakera! - Ijutnuo se Rale.

Uz jaku kafu bez šećera popušio je dve cigarete i slušao muziku Toma Bakstera. Kada je došao red na pesmu "Tell Her Today" pojačao je skoro do daske a onda pustio još nekoliko puta. Odmah je skočio i zgrabio flašu sa rakijom. Posle trećeg čokanja suze su same počele da teku a Bakster je bio neumoljiv:

Ne čekaj do sutra, sutra može biti kasno,

Reci joj dok još ima vremena,

Reci joj, pre nego što ode.

Reci joj danas, reci joj danas... Da je voliš!

Isključio je muziku, umio se i iz zamrzivača uzeo dva sendviča a onda natočio vodu u čaše. Prvo je otvorio leva vrata.

- Stiže klopa Čelavi! Ti dobijaš prvi jer nisi dosadan! - održao je Rale kratko predavanje a onda otključao sobu preko puta. - Ti si debeli kao triper. Evo ti jedi da ne kukaš više.

Zatvorenik je zgrabio sendvič, počeo da odvija celofan a onda se pobunio.

- Ali sendvič je zaleđen! - rekao je s tužnim izrazom na licu.

- Hoćeš da ti ga ubacim toster ili bi radije nešto drugo, možda biftek? Sačekaj malo da se odledi nećeš da umreš od gladi. Imaš ti rezerve.

Zaključao je vrata za sobom i izašao napolje da se smiri, dođe sebi i pribere. Ona pesma ga je gađala i po sred srca pogodila.

10. VESNA

Vesna Pavić je popila još jednu šaku Bensendina i zalila ih vodom sa česme. Dogejala se do kuhinje, uzela džezvu i dvoumila da li skuva kafu ili da pokuša da odrema. Prošla su tri dana od velike tragedije. Komšije su odmah prestale da joj se javljaju, lekar na jedvite jade prepisao bolovanje a svekrva je i dalje konstantno ignorisala. Kada je čula za Nemanjin zločin, Vesnina prva reakcija bila je šok, potom neverica a onda negiranje. Satima nije mogla da se osvesti, sabere, progovori... Srećom deca su bila u školi pa nisu morali da je gledaju u takvom stanju. Prve noći oka nije sklopila. Sećala se nekih davnih

vremena ali u tim košmarima nisu se ukazivale slike iz mladosti, ljubavne idile sa Nemanjom već začudo one iz detinjstva. Jedan događaj posebno! Postoji epizoda u Vesninom sećanju koja se neprekidno vraća uvek kada bi joj se nešto ružno desilo. Bila je nedelja, petogodišnja Vesna je ručala sa mamom i tatom. Veliki crni automobil se zaustavio ispred dvorišta. Otac je ustao od stola, dugačka sveštenička mantija se motala oko protinih nogu. Otvorio je vrata i otišao sa nepoznatim ljudima u drugu sobu. Dugo su razgovarali. Nezvani gosti su povremeno vikali na domaćina. Otac je ćutao, vrteo palčevima i grizao donju usnu. Bio je nervozan, uplašen i ponižen. Iste večeri dok je na televiziji gledala "Štrumpfove" čula je roditelje kako šapatom razgovaraju.

- Znam, ali on je sada predsednik opštine, moćan čovek - govorila je majka uplašeno. - Vidiš da se vlast okreće crkvi!

- Okreću se pravoslavlju iz pomodarstva a ne zbog hrišćanstva. Veruju u vođu a ne u boga. Motiv im je nacionalizam a ne vera - zaključio je prota.

Majka je plakala i pokušavala da ubedi muža.

- Dobro Stojane, zašto praviš toliki problem. Krsti mu unuka, to ti je posao... Pa toliku si decu krstio.

- Nije problem dete krstiti, naprotiv. Nevolja je što mi traži da ujedno krstim i njega onako matorog i grešnog. Njegov stric je mrtav pijan jahao mog oca, sveštenika, po celom selu. To se Nado ne zaboravlja!

Ni sama ne zna zbog čega joj se ovo nedeljno predvečanje tako duboko urezalo u pamćenje. Roditelji nikada nisu delovali toliko ogorčeni i uplašeni. Vesna je kao sveštenička ćerka vaspitavana strogo, konzervativno i patrijarhalno. Nemanja je bio prvi, pravi i jedini muškarac u njenom životu. Zabavljala se povremeno i u gimnaziji ali su to bile prolazne mladalačke veze. Baš zbog toga su joj teško padale neopravdane sumnje njenog pokojnog muža.

Teška depresija trjalo je dva-tri dana a onda, Vesna Pavić je stisla zube i rešila da prestane sa jadikovanjem i samosažaljenjem. Pokušala je da nastavi normalan život koliko je to u ovakvoj situaciji bilo moguće. Oprala je kosu, popila još jedan lek za smirenje i krenula kod Stevana i Radmile. Deca su kod babe i dede bila bar malo pošteđena pritisaka. Novinari su je opsedali, policija dolazila i odlazila dok su prijatelji i rođaci jednostavno zanemeli. Razmišljala je da li da ode na Balšinu sahranu ali je odustala. Žena ubice za koju se sumnjalo da je u vezi sa žrtvom - poslednja je osoba koju ožalošćeni žele da vide na poslednjem ispraćaju pokojnika. Balša je bio divan čovek, pun razumevanja za sve zaposlene u preduzeću. Gajio je simpatije prema Vesni ali nikada nije pokušao ništa konkretno. Ona mu naravno nije davala povoda ali drugi direktori povod nisu ni čekali već su navaljivali kao Bajaga na hidrogen. Balšina žena je odrasla na selu. Nije preterano brinula o obrazovanju ali je bila divna majka i domaćica koja nikada nije sumnjala u vernost svog muža. "Toliko porodica je zavijeno u crno

jednim bezumnim činom", razmišljala je prelazeći ulicu na pešačkom prelazu, "a šta ako je Nemanja zaista ubica? Teško mi je da poverujem ali svi dokazi na to ukazuju! Da li je moguće da sam toliko godina živela sa monstrumom a da toga nisam bila svesna?".

Prijala joj je šetnja do svekra i svekrve. Dok je hodala, setila se prvog susreta sa Nemanjinim roditeljima. Bila je nedelja. Studentkinja iz provincije željna domaće hrane pozvana je kod Pavića na porodični ručak. Nemanja je kolima pokupio ispred zgrade u kojoj je živela kao podstanarka. U domu Pavića su je lepo primili i raznim specijalitetima ugostili ali je kod Radmile odmah primetila neku uzdržanost. Zнала je da se Nemanja ranije zabavljao sa nekom Sanjom, ćerkom doktora Stojanovića koju je njegova majka obožavala. Kada su raskinuli nije mogla da mu oprosti. Činilo joj se da je i njen dečko prilično patio za tom Sanjom koja ga je ostavila zbog kolege s fakulteta. Vesna se sa Stevanom odmah sprijateljila i pronašla zajedničke teme. Doktoru Paviću je bilo zanimljivo što potiče iz svešteničke porodice pa joj je na tu temu postavljao nebrojena pitanja. Svekrvino ponašanje je ostalo nepromenjeno sve dok se nisu rodili Igor i Maja. Radmila je tada promenila ponašanje prema snaji pa se i ledeni osmeh srpske svekrve vremenom otopio. Duboko u sebi međutim, osećala je da je do promene došlo samo zbog sina i unučića. "Pitam se da li joj je Nemanja pominjao da sumnja u moju vernost? Već nedeljama se prema meni čudno ponaša a od dana kada se dogodila tragedija - više mi se i ne obraća!" Kada se pojavila na vratima deca su skočila u majčin zagrljaj. Stevan je ustao iz fotelje, zagrljao je i dugo ostao s glavom na snajinom ramenu. Svekrva je odmah pronašla neki posao u kuhinji kako bi što pre nestala.

- Sačekajte Radmila - zamolila je Vesna. - Hoću da razgovaramo i stvari isteramo na čistinu. Ja vašeg sina nikada nisam prevarila a abrovi i tračevi me ne zanimaju. Stalo mi je do mišljenja ljudi koje volim a vi ste uz decu i moje roditelje jedini koji su mi ostali.

Stevan je zaplakao.

- Izvini Vesna - rekla je pokajnički Radmila. - Kada stvari idu nekim normalnim tokom ljudi kao da traže razlog za brigu i sekiraciju a kada se suoče sa pravom mukom prekasno uviđaju da su bez razloga gubili vreme i živce na razne gluposti. Uvek si bila i majka i žena i snaja za primer. Dođi da te zgrlim ćeri!

- Moramo se držati zajedno! To nam jedino preostaje. Ne zbog nas matorih već zbog ove divne dečice - dodao je Stevan kroz suze.

Seli za trpezarijski sto i uz kafu počeli pripreme za Nemanjinu sahranu.

11. TURBULENCIJE

Let između Feniksa i Njujorka trajao je nešto manje od pet sati. Zadnjica Baneta Ristića bila je dobro nagnječena od dugog sedenja. "Ko će izdržati još devet sati klackanja!", jadikovao je u sebi. Pronašao je termial sa koga su poletali avioni kompanije "Air Prćija", seo je u čekaonicu i posmatrao saputnike. Prepoznao je karakteristična, dobro znana

lica koja minulih meseci nije viđao. Većinu putnika na liniji Njurok - Zelengrad činili ljudi iz naših krajeva. Buka, galama... Deca vrište, matori se dozivaju s jednog kraja aerodromske zgrade na drugi. "Našeg čoveka možeš prepoznati na kilometar. Kao da smo crnci bože me prosti!", konstatovao je Bane. Bio je zadovoljan boravkom u Arizoni. Kolege su ga lepo primile, upoznao se s njihovim metodom rada. Brzo, kratko, jasno... Pa sve to puta deset u odnosu na balkansko novinarstvo! Uzbudljivo, dinamično a opet detaljno, sistematično i analitično. Posle mesec dana, počelo je da mu nedostaje ono što je voleo u svojoj zemlji. Profesionalni izazovi, političke ujdurme, korupcija na svakom koraku, nasilje, kopanje po zabranjenim temama i domaća hrana. Kada je najavio da će prekinuti usavršavanje, birokrate iz nevladine organizacije koja je ceo aranžman organizovala, nisu mogli da veruju kako neko napušta besplatan boravak u Americi zbog obaveza na poslu. Jedino su ga kolege, novinari razumeli. Profesionalni izazov pokreće adrenalin dok nerad uspavljuje čovekovu kreativnost. Čim je počelo ukrcavanje putnika u avion nastao je krkljanac. Bukvalno, svaki od zemljaka imao je poseban razlog da uđe prekoreda.

- Polako molim vas - preklinjala je stjuardesa koja se ni kriva ni dužna našla ispred stampeda putnika. - Sedišta su numerisana i nema razloga za žurbu.

Bane je čekao da se gužva raščisti. Preko puta njega sedeo je visok muškarac u pilotskoj uniformi koji se privikavao na ulogu putnika.

- Izgleda da se samo nas dvojica ne plašimo da će avion pobeći - rekao je u šali.

Kada su se smestili, Bane i pilot su zaključili da će sedeti jedan pored drugog. Onako nogati, teškom mukom su se spakovali u minijaturna sedišta koja su podsećala na stolice u dečijem vrtiću. Bane je posmatrao svet oko sebe. Ispred njega sa desne strane sedeo je bračni par sa detetom starim ne više od dve godine. Mališan je imao lice odraslog čoveka. Ogromne oči ozbiljno su posmatrale Baneta. Počeo je da se krevelji na dečaka ali ovaj nije reagovao. Posmatrao je novinara kao nekog nezrelog klipana. Iza majke sa detetom, sedela je žena srednjih godina. Imala je mindušu u nosu i brojne tetovaže po rukama. Čitala je roman Harlana Kobena i cupkala uz muziku iz slušalica. Na sedišu iza njega razbaškario se krupan muškarac koji je kolenima već proveravao raspored bubrega srpskog novinara. "Najebaću do Zelengrada!", zaključio je.

Pošto im je podeljeno sitno posluženje putnici aviona Air Prćija na liniji PR500 mogli su da uživaju u slatkoj dokolici. Jedni su zaspali kao da su dobili narkozu, drugi kuckali po monitoru ispred sebe u potrazi za dobrim filmom ili muzikom dok su ostali čavrljali i prepričavali iskustva iz Amerike. Bane je slušao audio izdanje knjige "Estoril: ratni roman" a pilot pored njega dremao. Nekoliko redova ispred njih sedela je grupa tinejdžera koji su galamili ali nikome nisu smetali. Zezali su se opušteno, simpatično i mladalački duhovito. Devojka i mladić su se kreveljili za potrebe selfija dok je zanimljiva i pitka priča Dejana Tiaga Stankovića dugo držala pažnju novinara Ristića. Ubrzo, umor je pobedio ljubav prema književnosti pa je neosetno zadremao. Najpre su

se mešali san i java. Glas pripovedača knjige sa glasovima Banetove svesti ali je umor na kraju pobedio. Usnio je kako njegova devojka Tea izlaže džinosvsko slikarsko platno na centralnom gradskom trgu. Prolaznici su u čudu gledali sliku na kojoj se mogla prepoznati scena masovnog ubistva na TV KG9. Jedni su negodovali, drugi se divili a jedan tinejdžer je iz obesti zavrљаčio jaje koje se razlilo po umetničkom delu. Iz sna ga je produio glas stjuardese koja se obratila Banetovom prvom komšiji.

- Kapetane, molim vas pođite samnom - bila je ozbiljna a na njenom licu se mogao pročitati strah.

Bane je ustao da propusti pilota koji je sedeo do prozora. Istog momenta preko razglasa se čuo glas druge domaćice aviona. "Ima li lekara u avionu?". Putnici su se uzmuvali, domundavali, galamili... Mlada žena i sredovečni muškarac ustali su sa svojih sedišta i pohitali prema biznis klasi. Panika se širila letilicom a onda su počele i turbulencije. Klinac sa očima starca bio je hladan kao špricer dok je majka pokušavala da ga zaštiti svojim telom. Tetovirana devojka je spustila knjigu, zatvorila oči, meditirala i potpuno ignorisala situaciju. Tinejdžeri u prednjem delu aviona nehaljno su pevali: "Mi letimo u nebo mi znamo svoj put..." Avionski trbušni ples je trajao desetak minuta a onda se sve smirilo. Lekari su se vratili na svoja mesta a stjuardese su neuspešno pokušavale da sakriju čoveka koji je ležao na prvom sedištu poslovne klase. Panika među putnicima se polako smirila. Svi su nagađali šta se upravo dogodilo a nisu приметili da se Banetov "cimer", gospodin u pilotskoj uniformi, nije vratio. Novinarski mozak brzo je rešio zagonetku. Kapetanu aviona je verovatno pozlilo, kopilot se nije najbolje snašao pa kada je avion počeo da se trese, ljulja i uzdiše, Banetov saputnik je priskočio u pomoć i spasao situaciju. Nekoliko sati kasnije, dok je čekao da mu aerodromski ringišpil dopremi kofer, Ristić je ugledao čoveka sa kojim delio sedište tokom prve polovine leta. Zgodna plavuša ga je držala ispod ruke i dok su hitali prema restoranu pilot mu je u prolazu dobacio.

- Pretekosmo komšija! Doviđenja, sve najbolje!

Sa aerodroma, Bane se taksijem odvezao do stana. Ostavio je kofer, istuširao se, presvukao a onda požurio u redakciju. Novi broj "Urlika" je uveliko bio u pripremi. Kolege su privodile kraju tekstove, doterivali i brusili pre nego ih pošalju uredniku. Podsetio se atmosfere u "Voice of Desert" gde se sve nekako odvijalo 300 na sat. Glavni urednik ga je spazio i pokazao da dođe u njegovu kancelariju.

- Masakr na televiziji! Da li je moguće šefe? I to baš Nemanja Pavić? - iščuđavao se Bane. - Da nije interneta pomislio bih da se surovo šalite.

- Jebi ga Ristiću - reagovao je urednik. - Dokurčilo čoveku. Pravo da ti kažem, ja ga na neki čudan način i razumem. Ponekad i meni dođe da vas sve pobijem. Nego, možeš li ti da napišeš nešto o tome do sutra ujutru?

Bane je zapalio cigaretu, podigao pogled prema plafonu i posle kratke pauze odgovorio.

- Predlažem da u ovom broju masovno ubistvo objavimo samo kao malo dužu vest bez naročitih komentara. Na prvi pogled sve izgleda jasno i nezanimljivo i to može da napiše bilo ko. Planirao sam da zaronim malo dublje u celu priču - zastao je da uzme čašu sa rakijom koju je me je šef upravo nasuo. - Hoću da se raspitam na čemu je Nemanja radio. Ne verujem da je sve baš toliko jednostavno kako trenutno izgleda.

Urednik je nasuo još po jednu, zahvalio se kolegi što je prekinuo usavršavanje da bi pomogao redakciji.

- Kad' te čovek pogleda ni na kraj pameti mu ne bi bilo da si tako veliki profesionalac - našalio se.

- Pa kako ja to izgledam šefe?

- Više onako... Kao neki mlatikurač i dramoser a uz to si uvek namršten... Pravi namćor - nastavio je urednik bez milosti.

- Hajde sipajte još po jednu za kaznu, nije lepo da tako govorite o svom najboljem novinaru - nastavio je Bane u istom stilu.

- Kontaktiraj inspektora Zeca! On vodi istragu. Ah da, sutra je Pavićeva sahrana, ne bi bilo loše da se tamo pojaviš.

Posle dogovora sa urednikom, Ristić se pozdravio sa kolegama, podelio utiske iz Amerike i obećao da će ih narednog dana, po zatvaranju novog broja, častiti pićem.

12. SAHRANA

Zidni sat u stanu doktora Pavića otkucao je podne. Kukavica koja je otplakala dvanaest puta delila je tugu svojih ukućana. Stevan i Radmila su se pripremali da sahrane sina. Majka je nosila crninu a otac je uz crno odelo i crnu kravatu obukao belu košulju. U podeljenoj zemlji čak i u tragičnim situacijama razlike su ogromne. U seoskim sredinama kao i među pobožnim ljudima koji prate pravoslavne običaje muškarci u žalosti oblače crne košulje i nose ih onoliko dugo koliko je to crkva propisala. Nasuprot njima, u gradovima i među ožalošćenima kojima religija nije bliska, poštovanje prema pokojniku izražava se crno-belom kombinacijom gde je akcenat na klasičnom a ne paganskom. Pokojnicima je naravno najmanje važno kako će biti obučeni oni koji ih ispraćaju "na onaj svet". Ako su ih voleli i poštovali za života i goli da dođu ne bi bio veliki problem dok lošim ljudima ni crnina ne pomaže.

- Taksu dolazi kroz deset minuta - rekao je Stevan dok je stavljao mobilni u džep. - Nemoj da nosiš ni hranu ni piće, obećala si.

- Ali kako da sahranim sina bez ičega, u mojoj porodici običaji su se uvek poštovali? - negodovala je Radmila.

- Naručili smo venac i to je dovoljno. Red je da ispoštujemo Nemanjinu poslednju želju - bio je odlučan ožalošćeni otac.

Sišli su ispred zgrade gde ih je čekao ružičasti taksi. Smestili su se na zadnjem sedištu i vozili bez reči. Radmila je primetila da ih taksista posmatra u retrovizoru. Osećala se nelagodno i pribojavala da bi vozač, ako ih prepozna, mogao da ih najuri iz automobila. Zaustavili su se na raskrnci kada je taksista prvi put progovorio.

- Izvinite, da niste vi Dr. Stevan Pavić?

Radmila je pocrvenela od besa. Nije mogla da veruje kako su ljudi bezdušni i puni mržnje. Prethodnih dana su ih gledali sa prezirom i bežali kao da su gubavi. Bilo je i onih koji su ih vređali svaljujuću na njih svu krivicu zbog zločina koji je Nemanja počinio. Nije mogla da se pomiri sa istinom da će zbog taksiste zakasniti na sahranu svoga sina.

- Jeste mladiću, mi smo roditelji novinara Nemanje Pavića koji je optužen za masovno ubistvo. Vas smo pozvali da nas odvezete na njegovu sahranu. Imajte mislosti za boga miloga!

Taksista se na trenutak iznenadio, bilo mu je neprijatno. Ubacio je u prvu i nastavio prema groblju.

- Niste me razumeli - pravdao se vozač - doktor Pavić je mojoj majci spasao život kada je pre nekoliko godina doživela srčani udar. Ja ću to pamtiti dok sam živ.

Radmila je laknulo. Izvinila se taksisti i zajecala. "Još uvek ima dobrih ljudi u izopečenom, pokvarenom i bezobzirnom svetu koji nam drži omču oko vrata i preti da je svakog momenta zategne. Pogan je ljudski rod... Čast izuzecima!", razmišljala je kroz suze dok su se približavali gradskom groblju. Ispred kapije su ugledali snaju i unučiće. Bili su tu i Vesnini roditelji, prijatelj Vladan u sveštencičkoj mantiji i prija Nada u crnini. Zajedno su se uputili prema krematorijumu. Sahrani Nemanje Pavića prisustvovalo je samo - deset osoba. Osim najuže porodice, pojavili su se inspektor Raja Zec, njegov penzionisani kolega Nikola Kovač i novinar Bane Ristić. Pokojnikova poslednja želja bila je da bude kremiran a da ga umesto sveštenika, na onaj svet isprati Balaševićeva "Drvena pesma". Posle tragedije, porodica nije imala šta da kremira a popovi se svakako ne bi pojavili čak i da je pokojnik to želeo. Vesna i Stevan su zajedno organizovali pogreb dok je Radmila čuvala decu. Kupili su najskuplju urnu koja će, iako prazna, čuvati uspomenu na njihovog Nemanju. Majka je imala samo jednu želju. Zahtevala je da na umrlici objave Nemanjinu sliku iz mladih dana kada je još imao kosu. Sahriniti masovnog ubicu nije lako. Na gradskom groblju gde Pavići godinama imaju porodičnu grobnicu odbili su da prihvate odlaganje urne "tog zlotvora" kako se slikovito izrazila

službenica. Srećom, upravnikov brat je nekada bio pacijent dr. Pavića pa je nesrećni otac uspeo da izmoli pristup kapeli. Na vratima je stajala crnom bojom uokvirena umrlica sa fotografijom novinara Nemanje Pavića. Onako mlad i kovrdžav uopšte nije ličio na sebe ali je Radmilina želja ispoštovana.

Bane je poneo sveću i ubrzo shvatio da je taj gest bio suvišan. Izjavio je saučešće i stao sa strane. Potom su se pojavili Raja i Kovač. "Taman ću ovde da uhvatim Zeca!", pomislio je Bane.

Nikola je posmatrao članove ožalošćene porodice. Palo mu je oči kako nema pravila kada je bol u pitanju. Maja i Igor su stajali nemo, zbunjeni događajima koji su minulih dana protrčali pored njih. Vesna se trudila da zadrži suze kako ne bi još više ražalostila decu. Dr. Pavić je plakao kao kiša, nemoćan da savlada tugu dok je Radmilino ponašanje bilo začuđujuće suzdržano baš kao u epskoj narodnoj pesmi kada je "majka tvrda srca bila...". Kovač je i sam prošao kroz životne tragedije pa je dobro poznao taj osećaj nemirenja sa istinom. Odbijanje da se činjenice prihvate pomaže ožalošćenima da bar u početku lakše podnesu gubitak voljene osobe.

Stevan je sačekao da se emocije malo smire a onda se na dirljiv način oprostio od sina. Svaka očeva reč cepala je srca i razarala um. Svi su plakali, čak i oni koji su sahrani prisustvovali po službenoj dužnosti. Na kraju govora, Stevan je pozvao prisutne da posle sahrane dođu u njihov stan gde će položiti praznu urnu sa Nemanjinim imenom. Planiran je i oproštajni ručak za pokoj duše novinara Pavića.

- Mnogo vam hvala što ste došli da ispratite našeg sina, oca i muža. Hrabar je to čin posle svega što se dogodilo! Ako ne možete ili ne želite da dođete na ručak potpuno vas razumem. Svojim dolaskom na sahranu već ste puno učinili. Vrata našeg doma su vam dans a i zauvek širom otvorena.

Tada se iz malenog zvučnika pored urne oglasio veliki pesnik:

Snio sam sanduk, crni, srebrom okovan...

Novembar... Izmaglica...

I kvartet dragih lica...

Maleni čun... Nasred luke pokisle...

Da me u večnost otisne...

Di je to drvo raslo, spram kojih vetrova?

Dal' je pod njime neko za nekim žalio?

Što ga je grom obišo, mati ga Petrova?

Ko je u šake pljuno, pa ga strovalio?

Jedina moja mila... Što si me budila?

Bio sam tako blizu naličja vremena...

Taji se jedno drvo u mojim grudima...

Gde li će nešto nići iz toga semena... da znam?

Završetak pesme pratio je potpuni muk jer su i Radmilini jecaji za trenutak prestali. Nemo su stajali još koji minut pre nego što su svi zajedno krenuli prema izlazu. Vesna je ponela urnu a dr. Pavić zagrlio uplakanu Radmilu. Deca su ih pratila držeći za ruku Vesnine roditelje. Raja je klimanjem glave pozdravio Baneta što je ovaj iskoristio da mu priđe.

- Mislim da bi bio red da pođemo na taj ručak - predložio je Bane.

- Takav je običaj - složio se Nikola Kovač.

- Hajdemo onda - rekao je inspektor Zec odlučno.

Na izlazu iz kapele sačekala ih je grupa gnevni ljudi. Okružili su malenu povorku i dobacivali svakojake gadosti.

- Monstruma sahranjujete neljudi!

- Zagađujete groblje na kome počiva pošten svet!

- Udri bagru!

Poletelo je jedno jaje koje se razmazalo po Vesninoj kosi a poveći kamen je pogodio Stevana u nogu. Raja je istrčao da zaštiti članove ožalošćene porodice, izvadio je policijsku značku i poviknuo svetini dokonih bundžija koji su im išli u susret:

- Nazad! Prestanite! Budimo ljudi iako živimo u Prćiji - povikao je Raja ogorčeno a onda vratio značku u džep sakoa i pogurao one najagresivnije.

- Svako ima pravo da bude sahranjen - oglasio je Nikola.

- Pravoslavlje na delu - rekla je ogorčeno Radmila.

Vesna je prigrllila uplakanu decu a Raja telefonom pozvao pojačanje. Rulja se potom primirila. Stajali su sa strane i dozvolili im da napuste groblje.

U isto vreme su krenuli prema centru grada. Kada su stigli do zgrade u kojoj su živeli Pavići, Bane je shvatio da su komšije sa njegovom devojkom Teom. Raja je psuvao urbaniste, gradonačelnika i gužvu u saobraćaju pošto nije imao gde da se parkira.

Vesnini roditelji su uveli decu u stan a otac Stojan je zastao, okrenuo se prema Nemanjinoj fotografiji, prekrstio se a onda blago poklonio.

Pogrebni ručak u domu Pavića proticao je u tišini. Čulo se samo čangrljanje escajga po tanjirima i povremeno mljackanje prisutnih. Pre mnogo godina, doktor Stevan je spasao život jednom od važnih političara na vlasti koji mu je u znak zahvalnosti poklonio servis za ručavanje od najboljeg češkog porcelana. Radmila je dugo oklevala da ga otpakuje čekajući pravu priliku a onda je vremenom na servis potpuno zaboravila. Dve decenije kasnije, baš u tom servisu poslužila je poslednji obrok za pokoj duše sina jedinca. Umesto specijalnog povoda koristili su ga u najtužnijem mogućem trenutku. Vesna je gledala u jednu tačku a Stevan teškom mukom gutao hranu. Svaki zalogaj pretvarao u strano telo koje doktorov organizam nije prihvatao. Radmila je kružila okolo. Nije želela da zauzme mesto za tužnom sofom odlažući trenutak mirenja sa istinom. Donosila je čaše, odnosila činije i tanjire i odmah donosila druge. Nikola Kovač je sipao sebi rakiju, prosuo nekoliko kapi u tanjir i tiho prozborio.

- Za pokoj duše našem Nemanji!

- Bog da mu dušu prosti! - dodao je tast Valdan.

Pošto su pokupili sudove sa stola, Stevan je zamolio muškarce da zajedno popuše po jednu kubansku cigaru.

- Moj sin ih je obožavao. Svaki put kada napiše tekst kojim je bio zadovoljan, rekao bi mi: "Čale imaš li još onih lepih Kubanki?"

Dok su odmotavali celofan sa tompusa govorili su u glas dok je Vesnin otac ćutao zagledan u daljinu.

- Prijatelju, uzmi i ti jednu, nudio ga je domaćin cigarom.

Vladan je odmahnuo jednom rukom dok je drugom posegao prema sitnim kolačima.

- Moj greh su slatkiši - odgovorio je sveštenik.

Nemanjina sahrana je bila u suprotnosti s verujućim načelima prote Vladana Radića koji je decenijama ispraćao pokojnike po pravoslavnim običajima. Crkva je samoubistvo smatrala najvećim grehom dok je kremacija predstavlja još jednu hrišćansku jeres. Vladan je voleo zeta, poštovao ga je kao dobrog i poštenog čoveka koji je brinuo o njegovoj ćerki i unučićima a to je za svakog tasta najvažije.

- Oče Vladane - oglasio se Bane ispuštajući dim iz "debele Kubanke". - Da li znate otprilike koliko ste opela održali tokom svih ovih godina?

Prota Vlada, kako su ga njegovi parohijani zvali, zalio je granclu crvenim vinom a onda, gledajući uvis, pokušao da se seti tačnog broja.

- Nekada sam vodio evidenciju, tačno sam znao kada sam i gde obavio krštenje, venčanje ili opelo. U mojoj parohiji prosečno umre desetak ljudi godišnje a ja sam tamo već trideset godina pa vi mladiću izračunajte.

Nikola Kovač je pažljivo slušao a onda mu je na čelu iskočila bora kao da se nečega setio. Na trenutak je pozeleo da postavi pitanje a onda se brzo predomislio. Raja je to primetio ali nije reagovao. Obratio se ocu Vladi.

- Proto, Nemanju smo danas sahranili kako je on to želeo. Znam da se crkva ne slaže sa kremacijom ali me zanima kako smo došli do ovih običaja po kojima se ljudi u Prćiji ispraćaju na onaj svet.

- Pre nego što je Hrišćanstvo došlo u naše krajeve - odgovorio je Vladan. - Ljudi su sahranjivani po paganskim običajima od kojih smo neke proglasili pravoslavnim. Na primer, oproštajni obrok koji smo upravo završili vuče korene iz prehrišćanskog doba. U paganskim vremenima podelom hrane tokom i nakon sahrane odavana je počast precima i bogovima smrti.

- Agape!? - oglasio se Nikola

- Baš tako! - složio se sveštenik.

- A paljenje sveća za pokoj duše? - nadovezao se Raja.

- Upotreba svetlosti i dima kao simbola večnog života i duhovne pročišćenosti seže takođe do paganskih vremena - dodao je prota i nastavio. - Danas je paljenje tamjana i sveća sastavni deo hrišćanske liturgije ali u prošlosti je služio za odbijanje zlih duhova. Isto važi i kada je reč o zalivanju groba vinom. Naši preci su to činili u cilju prinošenja žrtava zemlji i duhovima kako bi se obezbedila plodnost i blagostanje.

Pošto su su se kubanske cigare polako pretvarale u prah i pepeo, muškarci su privodili kraju i svoju filozofsku raspravu. Svi su u isto vreme pogledali na sat i pogledima poručili jedan drugom da je vreme za pokret. Pokušavali su da krenu više puta ali su ih domaćini molili da posede još malo. Kao da su se plašili da ostanu sami. Istraga je bila završena ali je Raja iskoristio priliku da prikupi još neku korisnu informaciju. Kada je slučaj stavljen ad acta, lenjivac u njemu je bio zadovoljan ali se policajac bunio ukazujući na mnoge rupe u mreži dokaza do kojih se do tada došlo. Kopkalo ga je kako je Nemanja nabavio tako ubojito oružje do koga je teško doći čak i na crnoj berzi. Dvoumio se da li da na dan sahrane bilo šta pominje ali doktor Stevan kao da je čitao njegove misli.

- Inspektore, čujem da ste završili istragu. Ne bih da Vam se mešam u posao ali mi se čini da mnogo toga niste objasnili?

- U pravu ste - odobravao je Raja. - Mene od prvog trenutka kopka kako je nabavljena skraćena poluautomatska puška iz koje je zločin izvršen? Do takvog oružja je teško doći.

Namerno nije pomenuo Nemanjino ime kako bi olakšao muke nesrećnom čoveku.

- Ako na svetu postoji čovek koji je mrzeo oružje to je bio moj muž - umešala se Vesna.
- Jednostavno nisam pametna da razumem sve ovo.

Radmila je cele večeri ćutala, servirala i pospremala a onda iznenada prišla Banetu i pozvala ga u kuhinju da joj nešto pomogne. Niko nije obratio pažnju na novinara koji je ustao od stola. Prisecali su se uspomena i prepričavali anegdote iz vremena kada su se družili sa Nemanjom. Prvi se oglasio Prota Vlada.

- Sećam se kada je došao da isprosi Vesnu. Odmah sam primetio da je malo pod gasom.

- A voleo je da popije bekuta jedna tatina! - prokomentarisao je Dr. Pavić.

- Doneo je Nadi veliki buket cveća - nastavio je Vladan - meni flašu domaće rakije i kafu. Sve onako po običajima koji su u malim mestima svetinja. Rekao mi je "Čika Vlado, ja ne bih da nešto filozofiram. Volim Vesnu najviše na svetu i tražim vaš blagoslov!" Kratko i jasno, baš onako novinarski. Divan je to mladić bio, pokoj mu duši!

- Bog da mu dušu prosti! - prošaputaše ostali.

Novinar Ristić je ušao u kuhinju i pomogao domaćici da dohvati srebrni poslužavnik sa najviše police. Bane je bio gotovo istog rasta kao i gospođa Pavić pa ga ova molba malo iznenadila. Radmila je spustila cigaretu na pepeljaru i odnekud donela kožnu torbu drapkasto braon boje. Pogledala je prema dnevnoj sobi da proveri da li se neko približava. Sačekala je da Bane dohvati poslužavnik a onda mu šapatom saopštila.

- Nemanja je rasvetlio jednu veliku aferu u koju su umešani moćni ljudi iz vrha vlasti. Nismo razgovarali o detaljima ali je dokaze dobio od mene. Nisam vidovita ali znam da je odgovor baš u ovoj torbi.

Bane je bio zatečen. Mnogo toga je doživeo tokom novinarske karijere ali nikada na ovaj način nije došao do ekskluzivnog materijala. Majka pokojnog kolege bila je rešena da istinu iznese u javnost i pravdu istera do kraja.

- Evo sine, ovde je sve što je moj Nemanja prikupio. Mnogo je cenio tvoj rad pa je i mene terao da kupujem "Urlik". U tebe jedino imam poverenja da ćeš nastaviti ono što je moj sin započeo - kroz suze je govorila Radmila Pavić.

Iza okruglih naočara novinara "Urlika" videle su se uvećane zenice u sredini široko razrogačenih očiju. Nije mogao da veruje šta mu se upravo dogodilo. Došao je oda poštu kolegi a vraća se sa materijalom za senzacionalnu priču. Zgrabio je torbu i

stavio je preko ramena. Pre nego što je napustio kuhinju gledao je ravo u Radmiline uplakane oči i odjednom osetio veliko divljenje prema ovoj hrabroj ženi! U ovako teškom trenutku odlučila je da mrtvom sinu ispuni verovatno najveću profesionalnu želju.

- Gospođo Pavić, zaista ne znam kako da vam se zahvalim - rekao je Bane očiju punih suza. - Trudiću da saznam istinu i da ne izneverim Nemanju.

- Zovi me Radmila molim te! Ne brinem ja sine za tebe, znam da si pošten čovek i odličan novinar a to je ovde najvažnije.

Bane je zagrlio nesrećnu ženu, još jednom zahvalio na poverenju i poželeo da što pre izjuri napolje. Na izlazu je mahnuo ostalima uz lažno izvinjenje da ga hitno zovu iz redakcije.

Zec i Kovač su ostali još pola sata a onda su i oni napustili stan porodice Pavić.

- Onaj Ristić se izvuče k'o puvanjak - dobacio je Nikola.

- Na sahrani ništa nije nosio a otišao je sa torbom preko ramena - zaključio je Raja.

- Zaboravio novinar da nas dvojica zajedno imamo bar sedamdeset godina policijskog staža i da žandarskom oku ništa ne može da promakne - nasmejao se Kovač.

Zvučna knjiga na Rajinom stereo uređaju približavala se kraju. Glavna junakinja, suočena sa gubitkom drage osobe, neutešno je tugovala pokušavajući da shvati poreklo zla u ljudima. Vozio je poznatim ulicama i imao utisak da se približava kući mnogo brže nego obično. Pokušavao je da odloži susret sa ženom. Čekao ga je razgovor koji je odavno morao da obavi. Odlaganje je samo zapalilo plamen nerazumevanja koji je dugo tinjao. Ostalo mu je još samo jedno poglavlje do kraja. Parkirao je auto i sačekao da se roman završi. "Odlična knjiga!" Zaključao je kola, ušao u zgradu i naleteo na ljubavni par. Raja je prepoznao komšinicu sa trećeg sprata kako se ljubi sa visokim mladićem. Pravio se da ih nije video. Stepenicama se popeo do svog stana, otključao vrata i ušao. Iznenadila ga je tišina. Marina je u ovo vreme obično gledala televiziju. Ostavio je jaknu u predsoblju, ušao u kuhinju i na stolu ugledao cedulju sa rukom ispisanom porukom.

"Otišla sam kod mame. Ostaću nekoliko dana. Kad se malo smirim, obavićemo jedan ozbiljan razgovor. Ne zovi me dok ti se ne javim!"

Nekoliko minuta je stajao u kuhinji. Nije ispuštao papir iz ruke. Pročitao je više puta u nadi da se poruka može protumačiti na drugi način. "Zakasnio si Zec! Uplašio si se baš onako kako te prezime opisuje.", ljutio se na sebe. Planirao je da uzme godišnji odmor i da zajedno odu do porodične kuće na selu u kojoj su do skoro živeli njegovi pokojni roditelji. Netaknuta priroda, tišina... Idealno mesto da se jedno drugome posvete. "A možda bi ipak bilo bolje da sam nju pitao kako bi volela da provedemo

zajedničko vreme?! Eh mi muškarci, nikako da pogodimo šta žene zaista žele! Čak i kada su nam namere iskrene na kraju uvek uprskamo stvar!", jadikovao je Raja.

Bilo mu je teško. Osećao je potmulu tugu a imaginarni čvor se sam vezivao oko Rajinog želuca. Nije mu se dalo da ostane u stanu, činilo se da ga zidovi stežu a plafon pritiska. Anksioznost, briga i strah uzeli su pod svoje najboljeg inspektora Zelengrada. Brzo se presvukao se i izašao. U ulazu, komšinica se i dalje vaćarila sa dečkom. Seo je u kola i krenuo prema Šumgli. Umesto audio knjige slušao je setnu klasičnu muziku.

13. ČELAVI I DEBELI

Kiša je padala cele noći. Bila je to ona beskrajno dosadna novembrska, koja depresijom pokriva sve ispod sebe. Voda se slivala niz visoke četinare stvarajući zvuk koji je podsećao na tonove koji klinci proizvode kada preko celofana duvaju u češalj. Voda je punila oluke i buriće u kojima je Rale skupljao kišnicu. Dok je po krovu dobovalo u ritmu Žikinog kola, Ratko Novičić je terao san sa očiju. Pored tmurnog vremena i mamurluk od prethodne noći lepio je glavu za jastuk ne dajući mu da ustane iz kreveta. Uporedo sa očnim kapcima, otvorio je novu paklicu cigareta. Polubudan i nervozan stavio lonče za kafu i izašao da proveri krov. "Ne prokišnjava, dobro je! Moraću da podsetim Ostoju da pošalje nekog da popravi crep, ide zima a ovakav krov teško će izdržati sneg". Miris sveže skuvane kafe širio se kolibom. Iz leve sobe oglasio se zatvorenik.

- Rale! - pozvao je pažljivo.

- Šta je Čelavi? Dobro je da i tebe čujem. Čutiš kao zaliven. Od kada su te doveli nisi progovorio - uzvratio je pitanjem domaćin.

- Mogu li da te zamolim za jednu cigaretu? Danima nisam pušio.

- Vidi ti njega al' se izbezobrazio. Da nećeš možda i kafu da ti skuvam? Ne može bre, nisi ti ovde na godišnjem odmoru.

- Dobro ako ne daš cigaru, može li doručak - oglasio se muškarac iz sobe sa desne strane hodnika.

- Debeli čoveče, misliš li ti na bilo šta osim na ždranje? Pitam se čime se ti u životu baviš. Da nisi možda kuvar? Doručak je u podne a ručak i večera onako đuture u šest. To ti je pa smoči - nervirao se obično pribrani Ratko.

Zanovetanje zatočenih gostiju dovoljno ga je izbacilo iz takta pa je skoknuo do špajza da uzme novu flašu rakije. Skinuo je zatvarač i bistru tečnost nasuo u veću čašu. Išlo mu je na živce da pije iz onih malenih koje su ga podsećale na naprstak. Ponekad bi, radi promene, uzeo čokanjčić kao njegov pokojni otac koji je rakiju samo iz "unučeta" pio. Uzeo je prvu ploču koja mu je dopala pod ruku. "Što sam izabrao muziku, ubilo se!

Ovo podseća na melodije iz lifta u Ostojinoj firmi!" Iz flaše je nasuo još jednu obilnu dozu šljivovice kada je u dvorištu prepoznao zvuk automobila. "Po brundanju bih rekao da je hamer. Otkud to? Pa ovi Ostojini gorogani su skoro dolazili", preslišavao se začuđeno. Ustao je i taman kada se približio vratima u kuću su upala dvojica ošišanih divova a potom i njegov brat Ostoja. Zagrlili su se i pitali za junačko zdravlje.

- Da te podsetim - rekao je Rale - treba da pošalješ nekog da popravi krov.

- Ne mogu dok su ovi tu - odgovorio je brat - nego reci mi kako te slušaju.

- Dobri su. Ne zanovetaju puno - bio je iskren - ovaj Debeli je stalno gladan a ćelavi ćuti i mudruje.

- Ej burazeru, idi prošetaj malo i nemoj da žuriš - zamolio ga je Ostoja. - Mi ćemo malo da "popričamo" sa momcima pa ne bih voleo da tome prisustvuješ.

- Ali pada kiša - začudio se Rale.

- Pa ništa, uzmi onda auto i provozaj se do sela. Kupi ako ti nešto treba. Samo nemoj da se napiješ pa da ne možeš da se vratiš. Mada koliko vidim već si krenuo sa raki jom...

Ostojini telohranitelji su otključali sobe i počeli sa ispitivanjem. Ratko je uzeo ključeve od automobila i izašao iz kuće. Drugi put u životu je vozio hamer, automobilsku grdosiju koju je teško obuzdati. Ipak, za razlokane planinske puteve bilo je to idealno prevozno sredstvo. Kontrolna tabla kao u svemirskom brodu, menjač mekan kao duša a pogled koji je pred vozačem pucao podsećao je na onaj iz svetionka nasred pučine. Posle nekoliko rakija, Rale se nalazio u njemu dobro poznatom stanju kada je imao dovoljno hrabrosti da se prepusti izazovima nepoznatog. Alkohol je još uvek pumpao adrenalin ohrabrujući ga da proba nešto novo. Krivudivaim, uskim drumom odvezao se do seoske kafane. Vlasnik krčme Boško bio mu je dobar prijatelj. Kao klinac je dolazio kod babe i dede i igrao se sa Boletom koji je bio dosta stariji od njega. Učio ga je da peca i da se vere po drveću. Praćkama su išli u lov pa su jednom prilikom u šumi ulovili "šarenu vevericu" za koju se kasnije ispostavilo je da je u stvari - tvor. Pre nekoliko godina Ratko je zadužio druga iz detinjstva pa je uvek bio rado viđen gost u njegovoj kafani. Jeo je i pio na račun kuće a kada bi poželeo da se nekako revanšira gazdi, davao bi novac Boškovim unučićima - za čokoladu. Ušao je kafanu sa knjigom u ruci i praznim izrazom na licu.

- Dobro mi došao Ratko Novičiću, imam dobru kajsiju doneo šurak iz Prčedina - dočekao ga je lepim vestima prijatelj.

- Hvala ti družo ali nešto nisam pri šutu. Donesi mi jedno pivo pa ću da ga srkućem dok budem čitao.

Bio je to Raletov trik još iz studentskih dana. Ako je trebalo ubiti vreme u restoranu ili kafani, uvek bi naručivao pivo koje nije mnogo voleo. Tako je mogao da

sedi satima a da ga piće na stolu ni malo ne izaziva. U ovom lokalu to nije činio zbog štednje već da bi manje pio. Odlučio da potpuno trezan vrati bratov automobil kući. Boletu nije trebalo mnogo da shvati kako omiljenom gostu nije do razgovora pa ga je ostavio na miru. Za susednim stolom sedeo je lokalni poštari koji je abrovisao sa stalnim gostima kafane. Konobarica je imala slobodan dan pa su umesto takmičenja u flertovanju i davanju bakšiša, mogli na miru da ogovaraju svoje komšije. Kada je dogurao do polovine pivske flaše, Ostoja ga je pozvao da se vrati kući. "E jebi ga, za ovoliko nisam ni morao da se jebavam po kiši i krivinama!" Pozdravio je gazda Boška, ušao u hamer i krenuo kući. Probijao se kroz jesenji pljusak uskim planinskim putem koji je od seoske kafane vodio prema posedu Novičića. Blato je letelo na sve strane prljajući moćno vozilo. Usporio na ulazu u dvorište i okrenuo auto kako bi olakšao odlazak gostiju. Ostoja i "gorile" su već čekali na terasi. Pružio je bratu ključeve od kola i zapalio cigaretu.

- Ovi moji su se malo zaneli. Ubiše boga u ovim jebivetrima. Obrati pažnju na njih, daj im nešto protiv bolova i javi mi ako se stvar iskomplikuje da pošaljem doktora. Važno mi je da ostanu živi - rekao je Ostoja na putu prema automobilu.

Ratko je ćutao i pušio. Ostao je napolju dok brat sa pratnjom nije zamakao iza krivine na kraju sokaka. Na ulazu u kuću čuo je kukanje. Prvo je otvorio leva vrata odakle se čula sablasna tišina. Ćelavi je ležao na krevetu nepomično. Lice mu je bilo obliveno krvlju. "Onesvestio se!", pomisli Rale. Iz kuhinje je uzeo posudu s vodom i nekoliko čistih krpa a iz kupatila varikinu. Otvorio je poklopac i stavio Nemanji ispod nosa. Istog trenutka se osvestio. "Amonijak uvek pomogne!" zaključio je Rale. Obrisao je krv sa zatvorenikovog lica a potom ga pažljivo polio vodom.

- Ala su te olešili mater im jebem onu siledžijsku. Šta li si ti bogu zgrešio? Evo ti još jedna krpa, očisti lice a ja ću doneti led.

Iz sobe preko puta jaukanje nije prestajalo.

- Ućuti debeli! - razdrao se domaćin. - Sačekaj da prvo pomognem tvom cimeru.

Otišao je do kuhinje, napunio kesu ledom i poneo rakiju, čašice i kutiju sa cigaretama. Ćelavi je obrisao lice na kome je još bilo tragova krvi. Domaćin je nasuo rakiju, zapalio dve cigarete i jednu stavio vezanom zatvoreniku u usta. Dok je ranjenik pokušavao da se povрати iz agonije, Ratko je prešao preko hodnika i otključao druga vrata. Debeli nije bio povređen ali je iz razrogačenih plavih očiju kuljao strah.

- Šta se bre dereš kad ti nije ništa. Onaj čovek tamo unakažen al' ćuti i trpi. Šta je bilo? - pitao je nervozno Ratko.

- Nisu me tukli po glavi ali jesu po stomaku, bubrezima i mošnicama... - žalio se Bucko.

- Čuj mošnice! To su muda Debeli, pod uslovom da ih imaš. Hajde ćuti malo. Ako budeš dobar doneću ti gulaš što mi je ostao od juče.

Scena koju je video ostavila je bolan trag u svesti "planinskog tamničara". Čuvati nepoznate ljude bez postavljanja suvišnih pitanja je jedno ali njihovo prebijanje je previše čak i za njegov duvanom i rakijom načeti stomak. "Jebe mi se zašto su ovde ali ljudi su!", pomislio je besno. Iz kredenca u kuhinji izvadio je analgin a onda i gulaš iz frižidera. Sipao je vodu u šerpu i stavio na šporet. Kada je voda provrila dodao je makarone. Odneo je lek pretučenim zatvorenicima i obradovao ih toplim obrokom.

- Evo da pojedete nešto na kašiku! - rekao im je s izrazom razumevanja na licu.

Po završenom poslu u planinskoj kući, Ostoja i njegovi kerberi velikom brzinom su se približavali auto putu. Najverniji pratioci moćnog biznismena bili su braća Rašeta. Izbeglice iz Plinske Krajine koji se nikada nisu odvajali od svog gazde. Stariji brat Božo je jedan od najproduktivnijih srpskih boraca tokom rata u Šahovskoj. Legenda kaže da je samo tokom čišćenja Medovara potukao sve rekorde u likvidaciji neprijatelja. Mlađi Ljuban se kroz život probijao pesnicama dok mu je oružje bilo u drugom planu. Gazda ih je zvao Lolek i Bolek po likovima crtanih filmova koje je kao klinac voleo.

- Lolek, nemoj da skrećeš prema gradu, idemo u Banju, treba još nešto da završimo.

- Šefe, hoćemo li se dugo zagđžavat u Banji? - pitao je stariji Rašeta bojažljivo. - Danas mi je malom rođendan.

- Nećemo Bolek, samo da se dogovorim nešto s Batom.

Kada je čuo za novu destinaciju, Lolek je podsvesno nagazio po gasu ne želeći da gubi vreme. Snaha je obećala da će pored rođendanske napraviti i Vasinu tortu. Nije on mnogo mario za pečenje i druge svinjarije već je, što bi njegov zemljak Jovo Amerikanac rek'o - imao "sladak zub". "To mu se valjda tako kaže na tom njihovom američkom jeziku!", razmišljao je Ljuban. Crni terenac je preticao sve pred sobom pa su do Banje stigli očas posla. U samom mestu, Ostoja je objašnjavao kuda da vozi i gde da skrene sve dok nisu stigli do nove kuće na periferiji Banje.

- Ovo je prava vila gazda - oduševio se Ljuban. - Jel' i to tvoje?

- Jok tvoje je! Ne pitaj puno, što manje znaš to bolje - prekorio ga je šef.

Ostoja je obavio kratak telefonski razgovor i odmah ušao u kuću. Braća su ostala u kolima. Nadali su se skorom povratku kući gde ih je čekala rođendanska gozba. Bata Monstrum je otvorio vrata i uveo gazdu u kuću. Od ulaza vile pucao je pogled na dnevni boravak na čijem kraju su se nalazila ogromna staklena vrata sa pogledom na obližnju planinu. Bata Monki je bio zatečen ovom posetom. Brzo je zakopčavao farmerke dok od pojasa nije imao ništa na sebi.

- Izvini šefe, ja malo zadremao. Nisam znao da dolaziš. Pravo da ti kažem ne znam šta ću sa sobom, ubih se od dosade - žalio se.

Bata je obukao košulju a šef odmah prešao na stvar.

- Odlično si obavio posao ali nam još puno toga valja odraditi. U tebe imam navise poverenja zato ti i dajem najteže poslove. Znaš vrlo dobro da ja nikome nisam ostao dužan - govorio je mlateći rukama.

- Šta god treba šefe ja sam tu. Samo mi daj nešto da radim ucrvljao sam se u ovoj kući. Naredio si da nigde ne izlazim a ne znam ni šta bih radio napolju, jedino da ganjam babe po Banji.

Ostoja je nasuo piće, potegao iz čaše i napravio grimasu kao da je probao zelenu oskorušu.

- Ovaj drkadžija, ima dokumenta koja ne smeju da izađu u javnost. Sve smo preturili ali ti papiri kao da su u zemlju propali. Moji ljudi su pretresli kuću, prgledali radni sto i fioke na poslu - nema pa nema! Ostaje nam da pretresemo njegov stan i gajbu kod matorih. Nešto razmišljam, ne bi bilo loše da mu pritisnemo porodicu možda tako nešto više saznamo - dvoumio se gazda.

Bata Monki je gustirao svoje piće, desnom nogom lupao po podu a levom rukom po stolu. Razmišljao je o ideji svog naredbodavca.

- Šefe ja mislim da mu otmemo decu - zaključio je samouverno. - Nema te tajne koju ljudi neće otkriti kada su deca u opasnosti - poentirao je.

- To ti je dobra ideja Monki. Napraviću plan pa ću te pozvati za dan dva. U garaži ti je moj Audi a ključ je pored kamina. Krenućeš u akciju čim ti pošaljem poruku. Staviću emoji na kome je zeleno svetlo. Ne bih hteo da ostavljam pisani, digitalni trag.

U Monstrumovim očima se videlo uzbuđenje. Bila je to neka čudna sreća koja se mešala sa demonskim izrazom zadovoljstva. Ispratio je šefa do izlaza a onda veselo protrljao ruke. "Vreme je za akciju!", pomislio je i nasuo još jedan viski.

14. KOVAČ

Ispred restorana "Šumnjak" veliki broj parkiranih automobila. Tek kad je stigao, Raja je shvatio da je petak uveče kada je restoran pun. Ušao je u kafanu i na uobičajenom mestu spazio Nikolu Kovača. Seo je za kolegin sto i naručio piće za obadvojicu.

- Otkud ti ovako kasno? - začudio se Nikola.

- Ne pitaj ništa prijatelju. Da te gnjavim neću a da kukam ništa mi ne vredi odgovorio je inspektor Zec.

- Čuvaj porodicu sinko. Posao bude pa prođe a porodica je zauvek. Ja to nisam shvatio na vreme pa sam ostao i bez jednog i bez drugog. Nego, razmišljao sam o onoj torbi koju je novinar posle sahrane odneo, prisetio se Kovač, jedino je Radmila to mogla da mu doturi dok su razgovarali u kuhinji.

Raja je uzdahnuo duboko, otpio gutljaj vinjaka i proverio nešto na telefonu.

- Šta misliš da ga pozovemo? - predložio je Zec.

- Bolje je da ga iznenadimo. Ako sada krenemo uhvaćićemo ga na legalu - zaključio je Nikola.

Mračnim ulicama stigli su se do glavnog puta a odatle prema centru grada. Početak je vikenda, Zelegrad je na nogama ili preciznije - na točkovima. "Ovaj narod stalno kuka kako nema para a svi se vozikaju okolo i plaćaju najskuplji benzin u Evropi", razmišljao je Raja. "Hajde što svi voze nego kako voze", nastavio je "podnekad mi se čini da me neka viša sila čuva od svih ovih budala na drumu!", ljutio se dok se škodom provlačio između besnih automobila koje su vlasnici izveli u vikend šetnju. Parking ispred Banetove zgrade je bio poluprazan jer su mnogi te večeri izašli u provod. Novinar je živeo nedaleko od svoje redakcije baš preko puta kioska "Galeb" gde su pravili najbolje pljeskavice u gradu. Sadašnji i bivši inspektor uzeli su po jednu s kajmakom, pojeli na licu mesta a onda polako, pešice do "sveže usavršenog žurnaliste" magazina "Vrisak".

Od kada je od Radmile Pavić dobio torbu s dokumentima Bane je potpuno izgubio pojam o vremenu. Lampa iznad računara nije gašena već tri dana. Pušio je jednu za drugom a u dnevnoj sobi, od dima su se jedva nazirali komadi nameštaja. Vidljiva je bila jedino njegova silueta u uglu prostorije. Čim je prelistao dokumenta, shvatio je ozbiljnost podataka u njima. Bilo je jasno da je kolega uložio puno vremena i truda kako bi se dokopao ovih informacija. Bane se nanovo vratio na dokument koji ga je posebno kopkao. Odložio ga je na stranu, skenirao a onda vratio u fasciklu. U tom trenutku čulo se zvono na vratima. Pitao se ko bi to mogao biti u ovo gluvo doba. Dok je ustajao, čuo je kako mu kolena krckaju dok leđa više nije ni osećao. Pažljivo se približio vratima i pogledao kroz špijunku. Pre nego što je prepoznao pridošlice čuo je Rajin glas.

- Hajde otvori, čujemo da si unutra!

Nije čekao da mu se dvaput kaže jer vlast je vlast i to se poštuje. Naročito ga je brinuo Nikola Kovač o kome su se po gradu ispredale različite priče. Naravoučenije svakog od tih spočitenija bilo je isto - s Kovačem se ne treba kačiti. Čak i kada je politički zglajznuo, njegovo udbaško čuvenje je ostalo. Brzo je otključao i pustio ih u stan.

- Sine Bane kod tebe je kao u pušnici. Da ne sušiš meso nesrećniče - našalio se Kovač.

- Proluftiraj malo ako boga znaš - dodao je Raja, pomerio potamnelu zavesu i širom otvorio prozor.

Kada ih je pustio u kuću Bane je tek tada shvatio da su na radnom stolu rašireni svi Nemanjini dokazi. Raja je provetrio prostoriju i domaćinu stavio do znanja razlog ove posete.

- Ristiću, došli smo sa najboljim namerama ali samo ako budeš dobar dečko. Stvarno ne bih voleo da se svađamo. Jel' tako Nikola?

Kolega je samo klimnuo i približio se radnom stolu.

- Dok smo bili kod Pavića sve je izgledalo normalno. Sedeli smo, jeli, pili, pušili "Kubanke" a onda si se ti izvukao kao puvanjak. Na sahranu si došao "goloruk" a stan si napustio sa torbom preko ramena. Mladiću, takve stvari policajci uvek primete! Džaba ti je da se kriješ - zaključio je Raja.

- Hajde reci čika Nikoli šta ti je dala Radmila! - insistirao je Kovač prelistavajući papire na stolu. - Mada i ne moraš jer sami vidimo ovo što je na stolu. Jasno nam je da uveliko proučavaš "gradivo". Dođi Rajo da vidiš šta sve ovde ima.

Bane je delovao izgubljeno. Sadržaj torbe Nemanje Pavića garantovao je seriju tekstova koji će izazvati veliku pažnju javnosti. Mnogi moćni ljudi mogli bi da završe u zatvoru. Ako se policija dokopa dokaza, sigurno će zataškati stvar. Suprostavljanje inspektorima nije dolazilo u obzir. Zaključio je da bi mu ipak najbolje bilo da sa njima sarađuje. "Ipak su ova dvojica profesionalci" razmišljao je, "jedan iz Službe a drugi iz policije - sa njima nema zezanja." Jedino mu preostaje da ih sluša i pokuša da stekne njihovo poverenje jer kako njegova devojka Tea kaže - "umiljato jagnje dve majke sisa!". "Moraću da odigram pametno", pomislio je, "ne bih voleo da umesto jagnjeta na kraju budem ja taj koji će sve posisati!" Skuvao je kafu i ponudio ih rakijom. Inspektori posluženje nisu odbijali a ni puno govorili. Pažljivo su analizirali svaki dokument i povremeno komentarisali detalje. Flaša s rakijom je bivala praznija a soba dimom sve punija. Trojica pušača koji retko gase, uprkos otvorenom prozoru, kiseoniku nisu davali nikakvu šansu. Pred zoru, inspektori su odložili papire i odlučili da popričaju sa domaćinom.

- Šta si planirao sa ovim? - pitao je Raja trljajući umorno slepoočnice.

- Mislio sam da objavim feljton u kome bih otkrio činjenice i istinu izneo na videlo - odgovorio je Bane.

- Misliš li da bi urednik smeo to da objavi? - uključio se Nikola.

- Do sada mi ništa nije odbio!

U tom momentu se dogodio preokret. Mimo svih očekivanja novinara Ristića, Kovač i Zec su otvorili karte. Poverili su Banetu kako i oni sumnjaju u rezultate zvanične istrage. Identitet ubice ne dovode u pitanje ali im motiv i pozadina nisu sasvim jasni. Složili su se da novinar "Urlika" tekstove što pre napiše i objavi dok će oni kopati dalje.

- Ovde ima dovoljno materijala da se istraga nastavi ali znam da mi to na poslu neće dozvoliti - konstatovao je Raja. - Radićemo polako, konspirativno i na svoju ruku.

Dokaze su skenirali a originale sakrili. Prijateljstvo iz nehata preraslo je u nešto više. Trojica radoznalih isterivača pravde neplanirano su se našli na zajedničkom zadatku. Prvi korak na putu do istine bio je zavet ćutanja i međusobno poverenje. Već je uveliko svanulo kada su se razišli. Bili su rešeni da posao odrade do kraja. Inspektori su otišli na spavanje a Bane je odmah počeo da piše tekst. Kada je stigao kući, Nikola je nastavio da pije i razmišlja o novonastaloj situaciji a inspektor Zec je otišao pravo na posao.

Narednog jutra u čekaonici gradskog MUP-a vladala je uobičajana jutarnja gužva. Izdavanje ličnih karata, produženje pasoša, prijava sitnih krađa i nasilja u porodici. Građani su strpljivo čekali svoj red. Stariji muškarac oslonjen na šalter kao da stoji za šankom, vikao je iz sveg glasa trudeći se da probije debelo staklo birokratije koje se isprečilo između njega i službenice MUP-a. Iza bučnog gospodina stajala je žena odsutnog pogleda oklevala je da prijavi muža zbog sinoćnih batina. Treći u redu bio je mladić tridesetih godina odeven po poslednjoj modi iz svetskih kataloga. Svaki detalj njegove garderobe bio je na svom mestu baš kao i vlasi na uredno začesljanoj kosi. Uska kožna jakna sa lepo ukopljenim ukrasima jarkih boja, frizura "a la Loša Plavi orkestar" i cipele koje vrede polovinu plate šalterske službenice. Čikica je detaljno objašnjavao model automobila, boju i godinu proizvodnje. Ulickani mladić je strpljivo čekao mada se po izrazu njegovog lica ne bi reklo da ga je mir ispunjavao iznutra.

- I šta sad'? - jadiovao čovek provirujući kroz šalterski krug. - Da čekam? Pa šta da čekam sestro slatka, ukrali su mi auto!

Iz jedne od kancelarija izašao je inspektor Raja Zec u istom odelu koje je nosio prethodnog dana. Kosu je odavno izgubio pa o frizuri nije morao da brine. Nova moda šišanja na nularicu išla mu je na ruku pa češalj nikada i nije koristio. Vidno umoran i iscrpljen išao je prema izlazu kada je sreo starijeg policajca u isflekanom uniformi.

- Dobro jutro Života - pozdravio ga je Raja.

- Nije dobro inspektore prosuo sam soft od sarme po uniformi. Ostaće fleka - jadiovao je Života.

- Kako ti je žena? Da li je izašla iz bolnice - pitao je inspektor zabrinuto.

- Otpustili su je prošle nedelje. Oporavlja se - odgovorio je.

Kada se za koji korak približio izlazu, Raja je u redu ispred šaltera primetio elegantno odevenog "Lošu".

- Zdravo Jovane - pozdravio ga je. - Otkud ti ovde? Jeli sve u redu? Dira li te ko?

Pre desetak godina, inspektor Zec mu je spasao život što mu Jovan Radić nikada nije zaboravio. Tokom jedne od prvih gay parada, Jovan je sa grupom LGBTQ prijatelja šetao centrom grada demonstrirajući ponos zbog svoje seksualne orijentacije. Huligani su ih jurili po ulicama kao zečeve. Lepog Jocu je sustigla grupa navijača koji su odmah počeli divljački da ga tuku. Nisu prestali ni kada se onesvestio. Inspektor Zec je naišao u poslednjem trenutku. Jovan Radić, po profesiji pijanista i profesor u jednoj muzičkoj školi, dugo se oporavljao od zadobijenih povreda. Posle dvomesečnog boravka u bolnici otpušten je na kućno lečenje gde ga je negovao njegov partner Darko Bojić koji mu je od milja nadenuo nadimak Jo Jo Ra - Jovan Radić po ugledu na muzičara Jo Jo Ma.

- Mene niko ne dira inspektore ali moj dečko je pre pet dana nestao - odgovorio je zabrinuto. - Nisam želeo da paničim, zvao sam rodbinu, prijatelje... Poslednji put je viđen u prostorijama producenatske kuće "Čivijakom" gde je potpisao ugovor za novi posao. Od tada mu se gubi svaki trag.

Raja je pogledao na sat, zavrteo glavom, zamislio se na trenutak a onda pozvao Jovana u svoju kancelariju.

- Povezaću te sa kolegom koji radi na pronalaženju nestalih osoba.

Inspektor kome su zbog prirode posla nadenuli nadimak "Izgubljeno-nađeno", primio je lepog Jocu i uneo detalje o nestanku Darka Bojića u policijski zapisnik. Jovan se zahvalio, napustio kancelariju i u hodniku ponovo naleteo na gospodina kome su ukrali automobil. Prepoznao ga je.

- Dobro jutro čika Dragane, da li me se sećate? - upitao ga je.

- Čekaj ti si onaj ped... Vanjin drug sa fakulteta? - ispravio se stariji gospodin.

Bio je to otac Jovanove koleginice, violinistkinje sa Muzičke akademije. Družili su se tokom studija. Joca je bio Vanjin korepetitor. Preslušavali su jedno drugo i davali savete vezane za umetničko izvođenje različitih dela klasične muzike. Pošto je tokom studija bio podstanar, Vanja ga je često pozivala u njenu kuću. Roditelji su se ga prihvatili ali ne i njen brat. Vatrene navijač, jedan od poznatih Krvopija nije se mirio s činjenicom da mu peder dolazi u kuću. Jednom prilikom je rekao sestri: "Šta ću da radim ako ovi moji saznaju pa pukne bruka da se Vlada Kikirez druži sa dupedavcima?"

- Kako ste čika Dragane? Šta radi Vanja - nastavio je razgovor Lepi Joca.

- Ukrali su mi noćas kola pa živ nisam. Vanja je dobro. Nedavno se razvela tako da su unučice stalno sa nama.

- Ne bih želeo da se mešam, ali da li ste proverili sa Vladom? Da možda on nije pozajmio auto a da vam nije rekao - dodao je Joca bojažljivo.
- Vidiš o tome nisam razmišljao. Ta baraba stalno pravi probleme. A šta ako pronađu kola a on za volanom? Ko zna šta bi kod njega pronašli? Eto kad' čovek ne razmišlja nego odmah ode u policiju. Hvala ti sine što si me podsetio - zahvalio se Dragan - pozdravio druga svoje ćerke i napustio zgradu MUP-a.
- Ali gospodine... ? - oglasila se šalteruša ali čika Dragan je već napustio čekaonicu.

15. SEĆANJE

Posle prebijanja zatvorenika u Ratkovoj brvnari, domaćin je počeo da oseća sažaljenje prema svojim zatočenicima. Prvo im je servirao gulaš a onda i domaći sok od borovnice kako bi obnovili zalihe krvi organizmu. Flašu bezalkoholne tečnosti odavno je dobio od kafedžijine žene. Rale nije mnogo mario za svoju krvnu sliku jer mu rakija bila sasvim dovoljna. Pitao se zbog čega su ovi ljudi tu? Od kada je počeo da radi za Ostoju trudio se da deo mozga zadužen za emocije potpuno potopi u alkohol. Životario je od danas do sutra i ništa ga nije moglo izbaciti iz klupka u koje se sam umotao. Ovo je prvi put da je iskra moralnosti probudila uspavanu savest. "Ovi ljudi ne izgledaju kao mafijaši sa kojima moj brat obično ima posla. Čelavi mi deluje kao intelektualac, jaka ličnost, čovek koji trpi i čuti zarad nekih ideala ma kakvi oni bili! Debeljko je pravi dobrica. Razmažen, svilen i uvek gladan!" Kada im je odneo hranu, Rale je po prvi put ostavio otvorena vrata. Prvo su ćutali a onda je Bucko počeo da ispituje svog sapatnika s druge strane hodnika. Kako se, zove, zašto su zarobljeni, kada će ih pustiti...

- Tišina tamo! - razdrao se Rale. - Ne može čovek dva minuta da vas pusti da jedete kao ljudi.

Ponovo je zaključao vrata plašeći se da povremeni izlivi njegove čovečnosti ne stvore veće probleme. Narednih dana im je davao istu hranu koju je za sebe spremao a onda, jedne večeri, prineo je stolicu između vrata soba u kojima su bili Bucko i Čela. Doneo je i stočić na kome je stajala flaša rakije i tri čaše. Pažljivo je nasuo šljivovicu i odneo zatvorenicima. Onda je na brzinu popio dve-tri mučenice, stresao se i rekao.

- Da vas čujem ptičice! Koja je vaša priča? Šta ste bogu zgrešili da padnete u Ostojevo ropstvo? Zašto vas prebiše ovako mater im dušmansku?

Identitet zatočenih neznanaica odavno je kopkao Ratka Novičića. Debeli i Čelavi ga u početku nisu mnogo zanimali ali su preko noći postali zagonetka koju je valjalo rešiti. Na dan batinanja, svesno je izbegavao preterani kontakt sa zarobljenicima u strahu da ne probude još veću dozu humanosti u njemu. Raletov odnos prema pridošlicama vremenom se potpuno promenio. Kvalitetnija ishrana, otvorena vrata

improvizovanih zatvorskih ćelija, cigarete, rakija... Sitne povlastice koje su lagano skidale dugo slaganu krinku Raletove ravnodušnosti.

- Vreme je da se upoznamo - rekao je Ratko. - Pa nisam ni ja životinja majka mu stara, Debeli kaži mi kako se zoveš, čime se baviš i tako to...

- Hoću gospodine Rale, sve ću da vam ispričam ali prvo moram da vas pitam... Da nemate nešto slatko?

Istog trenutka čuo se ludački smeh iz sobe preko puta dok je Rale pokušavao da dođe daha.

- Pa ti si Bucu pravi genije kada si i Čelavog uspeo da nasmeješ. Ja ne jedem slatkiše ali imao sam neku čokoladu od prošle godine. Čekaj da pogledam.

Ljubitelj slatkiša je ubrzo lomio štangle bajate čokolade i između dva zalogaja odgovarao na postavljeno pitanje.

- Zovem se Darko Bojić a nadimak mi nije Debeli već Maskara, tako me zovu svi osim mog Joce. On me zove Daki... To na engleskom znači patkica. - počeo je.

- Čekaj bre prijatelju polako - prekinuo ga Rale. - Šta ispriča za kratko vreme, ništa te nisam razumeo. Zašto maskara pobogu? I ko je Joca?

Darko je nastavio priču kako je pao u zarobljeništvo i dospeo u planinsku kuću na kraju sveta. Pričao se sastanka u producenjskoj kući "Čivijakom" gde je potpisao ugovor za seriju "Zemlja bez nade". Zapamtio je i kako je pri izlasku sreo glumca koji će tumačiti glavni lik... Onda je otišao do pekare da se počasti... Potom, sit i veseo krenuo je kući da obrađuje svog dečka Jocu kome od milja tepa Jo Jo Ra. Na parkingu je osetio snažan udarac u glavu od koga se istog momenta onesvestio. Kada je došao sebi, video je nepoznatog muškarca koji ga je polio vodom. Pustili su ga da se vrati u stvarnost a onda mu saopštili šta se od njega očekuje. Dovedi su nekog čoveka koji je podsećao na buldoga, pokazali sliku drugog muškarca. Tražili su da "džukca" našminka tako da liči na onog sa fotografije.

- Uh bre ala si ga zakomplikovao. Pričaš k'o moja bivša žena. Nego šta mu ti dođeš? Kao neki šminker? - pitao se Rale. - Jel' te zato zovu Maskara?

Darko je klimnuo glavom odsutno a onda objasnio da su mu doneli najbolju profesionalnu šminku kakvom se mogu pohvaliti samo najveće filmske kompanije.

- Šminkao sam ga više od tri sata. Nije bilo lako jer ta dvojica uopšte ne liče, jedan je tršav a drugi ćelav, jedan lepuškast drugi ružan kao smrtni greh. Čuo sam da su iste građe i visine što mi je bar malo olakšalo posao jer šminkom nikoga ne mogu ni da produžim ni da skratim - govorio je Darko bez predaha. - Samo mi još uvek nije jasno zašto im je to trebalo?

Rale je ustao sa stolice da im naspe još po jednu rakiju ali ga je pripovedač odbio pošto mu ne ide uz čokoladu. Popio je malo vode i nastavio.

- Tokom šminkanja, iz druge sobe, povremeno se čuo karakterističan glas... Onako pomalo piskav ali pun autoriteta. Taj isti glas sam čuo i jutros dok su nas ona dvojica tukli. Taj čovek se uvek čuje iz senke ali se ne da videti.

- To je moj brat Ostoja - nadovezao se Rale ponesen Maskarinom pričom i rakijom. - Jeste moj ali je teška bagra od čoveka!

Ćelavi je zamolio domaćina za još malo leda kako bi umanjio bol koji je osećao u glavi. Tukli su ga po celom telu ali su se na glavi najduže zadržali. Kada je ustao da donese led, Rale je posrnuo ali se nekako ipak održao na nogama. Bilo mu jasno da je sa pićem opet preterao. Stavio je ranjeniku oblogu i s puno razumevanja poručio "stanaru" leve sobe.

- Lezi, odmori se, a sutra ćeš nam ispričati svoju priču.

Zatvorio je sobe i otišao da prilegne.

- Rale, hvala vam za gulaš i čokoladu! - poručio mu je Darko učtivo.

16. OTMICA

Relacija između Banje i Zelengrada u normalnim uslovima prelazi se za dva sata. Bratislav Jovanović - Monstrum, za prijatelje Bata Monki, stigao je za 65 minuta. Kada je pošao uključio je štopericu koja je u centru grada pokazala ovaj broj. Zadovoljan postignutim rezultatom približavao se kući masovnog ubice Nemanje Pavića. Parkirao je auto, otvorio kesicu kikirikija i limenku piva, spustio sedište malo unazad i čekao. Negde oko podneva počeo je da gubi strpljenje. Sve češće je gledao na sat i sve snažnije lupao po ljuskama kikirikija koje je odlagao na sedištu pored sebe. I pored kiše, atmosfera na zelengradskim ulicama bila je živa i vesela. Ljudi, žene, deca... Radnici, seljaci i poštena inteligencija, kretali su se u svim pravcima i jurili na sve strane. Zaposleni bi samo na trenutak istražali iz kancelarija da nešto prezalogaje, penzioneri su se već vraćali iz nadležstva u kojima su uredno platili račune dok su ostatak crkavice potrošili na pijaci. "Jebote kakvi su to ljudi!", "razmišljao je Bata, "celog života su radili za državu k'o konji a sad' im ta ista država kobajagi daje neku bednu milostinju da bi čim dobiju penziju sve pare kroz račune vratili državi!" Mladi sa slušalicama u ušima hodali su užurbano dok je mnoštvo zgubidana blejalo, zevalo i hodalo bez cilja. Bata je primetio i prve školarce sa rancima na leđima kako veselelo hodaju ulicom. Monki je spustio pivo i kikiriki, podigao sedište i iz pregrade pored menjača izvadio pištolj. Proverio je je da li je metak u cevi a onda ga zakočio i zadenuo za pojas. Pažljivo je osmatrao okolinu i ugledao ono što je čekao. Vesna Pavić sa sinom i ćerkom žurila je prema stanu. Od kada se dogodila tragedija svi su je gledali kao da je pala s Marsa. Decu

su u školi maltretirali, život im se preko noći pretvorio u pakao. Monstrum se iz kola uputio prema zgradi preko puta. Ušao je u haustor i sakrio iza poštanskih sandučića. Kada je Vesna otvorila vrata, zgrabio je za glavu i stavio joj ruku na usta. Nesrećnoj ženi je odmah dao do znanja da sa njim nema šale. Prislonio je pištolj na njen potiljak.

- Ćuti, slušaj i sve će biti u redu - govorio je Bata tihim monotonim glasom od koga se krv ledila u venama. - Sada ćemo polako da odšetamo preko ulice do onog Audiya, ti ćeš da voziš a deca i ja ćemo te posmatrati sa zadnjeg sedišta. Ako budeš radila ono šta ti Bata Monki kaže svi ćemo biti živi, zdravi i veseli. A opet... Ono drugo ne bih da pominjem pred mališanima.

Uplašena majka bez pogovora je sledila Monstrumova uputstva. Sela je za volan, ubacila u prvu i krenula.

- Vozi prema izlazu iz grada a onda idemo - "u planine jer tamo nema zime!"

Vesna je jecala i vozila gde joj rečeno. Nije imala ni vremena ni snage da se pošteno isplače. Životi njene Maje i njenog Igora imala je u sopstvenim rukama koje su čvrsto držale volan luksuznog automobila. Nije postojala ni najmanja dilema u njenoj glavi, slušaće ovog monstruma bez pogovora. Muža je izgubila, iz društva je ne svojom krivicom izopštena... "Decu ne dam! Bože dragi, ima li kraja ovom užasu?", jadikovala je pokušavajući da potisne užasne misli koje su se ređale kao na filmskoj traci.

Dok su se približavali planinskoj destinaciji, Vesna je stalno gledala u retrovizor. Deca su zaspala a kidnapor je tupo buljio u jednu tačku. Pogled zao i prazan, izraz tupav i opasan. Kada su prošli pored prvih vikendica, Bata joj je dao preciznija uputstva.

- Ovde na raskrnici skreni levo a posle prva desno. Onda vozi uzbrdo i parkiraj ispred garaže.

Pošto su stigli do odredišta na vrhu proplanka ukazala se ogromna kuća u planinskom stilu. Nalazili su se na posedu udaljenom nekoliko kilometara od banjskog naselja. Vesna je brzo razmišljala: "Daleko smo, da vičem niko neće čuti. Ako pokušam bekstvo ne mogu da ostavim decu a i najbliža kuća je ko zna gde. Ovde smo baš izolovani, zato Vesna čuti i slušaj, nema ti druge!", mozgala očajno. Zajedno su izašli iz kola, Bata je otključao ulazna vrata a Vesna čvrsto prigrllila decu. Unutrašnjost kuće podsećala je na raskoš iz američkih filmova. Sve je bilo pod konac, od nameštaja do umetničkih slika na zidovima. "Ovo sigurno nije kuća našeg otmičara. Ko može da priušti ovakvu vilu taj ne otima žene i decu po Zelngradu!", zaključila je.

Stepenicama su se popeli na viši nivo gde je sve blistalo. Novi tapeti, tepisi, nameštaj... U velikoj dnevnoj sobi stajao je polukoncertni klavir i ogroman televizor. Četiri spavaće sobe, kuhinja po poslednjoj modi. Otmičar je otvorio frižider koji je bio krcat namirnicama. U kupatilu - đakuži!

- Ovde imate sve što vam treba - rekao je Bata. - Ako nešto zafali slobodno mi reci. Sedite gore uživajte samo nemoj da napuštate sprat. Ja ću da zaključam vrata a ti me zovi preko interfona ako ti bilo šta treba.

Vesna je uvela decu u centralni dnevni boravak, pustila im crtane filmove a onda odškrinula prozor sa rešetkama i zapalila cigaretu. Ništa joj nije bilo jasno. "Prvo nas uz pretnju pištolja kidnapuje i dovodi u ovu divljinu. A onda iz čista mira pokazuje sav ovaj luksuz i ponaša kao da se ništa nije desilo. Imamo ceo sprat na raspolaganju, konfor i privatnost! Kidnapovanje kao godišnji odmor! Iako se trudi da bude ljubazan ovaj Bata je opasan čuvek i treba ga se paziti i kad usluge nudi", razmišljala je Vesna Pavić.

Monki se razbaškario u fotelji u prizemlju, gledao fudbal i gustirao pivo. "Baš bi mi legla jedna pica ali ne smem da otkrivam "položaj". Ovo je bila najlakša otmica u mom životu!", zaključio je uz osmeh. Napravio je sendvič, žestoko zagrizao a onda se nečega setio. "Nadam da će ove Ostojine zajebancije da se završe do derbija. Preživeću nekako ovo dosađivanje u Banji ali šorku sa Torbarima ne mogu da propustim!" Oduvek je bio vatreni obožavalac fudbalskog kluba "Žuti mesec" i vođa njihovih navijača - popularnih Krvopija. Večiti derbi igrao se dva puta godišnje a protivnik im je bio FK "Odmetnik". Vremnom, Bata je sve manje razmišljao o rezultatu utakmice i svu pažnju usmeravao na obračun sa navijačima "večitog rivala". Tuče Krvopija i Torbara postle su nevesela tradicija zelengradske svakodnevice. Normalni navijači su ih se plašili a policija ih redovno "mazila" svom snagom svojih pendreka. Kada je nekome nasilje u krvi, genima i pameti onda su masovne tuče praznik za sva čula. Prethodnih dana dok je samovao u Ostojinoj vili, Bata je kovao plan i razradio taktiku za okršaj sa Torbarima u nedelju. Osim ličnog zadovoljstva svaka šorka sa navijačima "Odmetnika" za Bata je bilo pitanje prestiža i očuvanja autoriteta koji imao među Krvopijama.

17. DOKAZI

Pošto je pomogao Lepom Joci da stupi u kontakt sa inspektorom koji će tragati za nestalim Darkom, Raja je vozio prema stanu novinara Baneta Ristića. Na polovini puta odlučio je da svrati u restoran "Srnovka" na doručak. "Duboko sam se zaglibio u ovu aferu. Sve zavrz lame oko "Maler Exporta" tvrdi su zalogaj nego što mi se u prvi mah činilo", razmišljao je dok je kružio oko malenog lokala bezuspešno tražeći parking. Restoran je držao njegov dalji rođak Toza Kobaja. Bilo je to jedino mesto u gradu gde su se prodavale kuvane viršle. Pošto je najzad uspeo da se uglavi između dva automobila, inspektor je s vrata pozdravio brata od ujaka. Čim je video Raju, Toza je počeo da se pravda pred ženom koja je čekala da se skuva nova tura hrenovki.

- Ružo, preuzmi kasu i smandrljaj jednu porciju sa senfom i majonezom za mog burazera. Nemoj da žališ na prilogima cicijo matora! - naredio je svojoj životnoj saputnici.

Seli su za jedini slobodan sto koji se nalazio pored same tezge. Gosti su mislili da je sto rezervisan za osoblje pa ga nisu ranije zauzeli.

- Hajde Tozo ne seri - odbrusila je Ruža dok mu je pružala tanjir sa koga su se pušile vrele viršle u zemički. - Nego dolazi ovamo vidiš da je gužva. A i Raji je lepše da jede u tišini nego da sluša tvoje gluposti!

Gazda Toza se poslušno vratio na radno mesto i nemoćno slegao ramenima.

- Ne вреди brate, u našoj porodici Ruža je ta koja nosi brkove!

Gazdarica je bila u pravu jer Zecu je više prijao doručak bez rođakovih priča bez granica. Zagrizao je sočnu hrenovku koja se istog momenta rasprsla između proređenih zuba inspektora zelengradskog MUP-a. Dok je uživao u hrani, pored tanjira je spazio papir na kome se mogla pročitati kratka istorija specijaliteta kuće. "Odlična fora, dobro je to Toza smislio!", zaključio je Raja i nastavio da čita:

 Pojam viršla - dolazi od nemačke reči "Wurst", koja označava širok spektar suhomesnatih proizvoda, uključujući i ovaj koje vaš majstor Toza pravi bez dodataka. Na našem meniju svi specijaliteti su napravljeni isključivo od mesa! "Hrenovka" je druga reč koja se često koristi posebno u slovenskim zemljama a ovaj naziv dolazi od nemačke reči "Rohrwurst", što bi se moglo prevesti kao "cevesta kobasica".

Veruje se da su prve viršle potekle iz Nemačke ili Austrije, mada su slične đakonije karakteristične i za druge gastronomske sredine. Postoji legenda da je viršla Frankfurter Wurstchen ime dobila po gradu Frankfurtu i da potiče još iz 13. veka. Neki izvori tvrde da su viršle mnogo starije i da prvobitno datiraju iz kulture drevnog Egipta.

Hrenovke su vremonom postale deo globalnog kulinarstva i u raznim varijantama nalaze se na trpezama širom sveta: od američkog "hot dog-a" do britanskih "bangers" i japanskih "korokke". Postoji i izvorna srpska reč za viršle - devenica. Vukov Rečnik - девеница, дјевеница.

Devenica – imenica izvedena od starosrpskog glagola deti, staviti; nešto se stavlja ili nadeva. Reč "devenica" pojavljuje se u tekstovima iz 16. Veka

"U božića tri nožića: s jednim reže pečenicu

a s drugijem devenicu, a s trećijem pogačicu." - Narodna pesma

"Kod gazda Toze nema zezanja, pravi naučni pristup viršlama i marketing na nivou! Ako ćemo pošteno i jesu najbolje u gradu!", zaključio je Zec i vratio prazan tanjir. Napustio je "Srnovku" i odvezao se kod novinara magazina "Urlik" da zajedno sa kompanjonima nastavi istragu. U Banetovom stanu zatekao je Nikolu Kovača. Ponovo su razbacali papire po stolu. Domaćin je već ranije skenirao i odštampao dokumente dok je originale ostavio na sigurno mesto. Raja je glasno čitao beleške Nemanje Pavića.

Kompanija "Maler Export" zvanično se bavi međunarodnom trgovinom na veliko. Najveći je izvoznik vojne i lovačke opreme u zemlji. Zvanično izvoze sve osim naoružanja. Tu se misli na uniforme, optičke uređaje, futrole, noževe, torbe... Javno, to je njihova glavna delatnost ali je mnogo važnije ono što se iza brda valja. Svake nedelje u pola noći, fabriku namenskih proizvoda posećuju prazni kamioni. Poslovanje je organizovano tako da nedeljom svi portiri imaju slobodan dan pa fabriku obezbeđuju "provereni ljudi od poverenja". Kamioni ulaze na sporedan ulaz i nestaju u krugu fabrike. Par sati kasnije, pred samu zoru, isti ti kamioni napuštaju "bazu" i nastavljaju u nepoznatom pravcu. Pratio sam ih svake nedelje (Nemanja je svoje beleške pisao u prvom licu) i konačno uspeo da saznam sadržaj teretnih vozila. Svi kamioni su bili krcati oružjem. Vozio sam iza njih sve dok nisu stigli do Hangarske granice posle čega sam morao da odustanem."

Nikola i Bane su razmenili poglede iznenađeni Nemanjinim otkrićima. Raja je nastavio da čita beleške.

Moja majka Radmila je vodila knjige mnogom privatnim preduzećima. Izdaleka sam se raspitao da li je radila i za "Maler Export" i dobio delimično potvrđan odgovor. Naime, sređivala im je knjigovodstvo sve do prošle godine kada su zaposlili svog čoveka. Za svaki slučaj, keva je kopirala najvažnije dokumente svojih klijenata. Pošto se mahom radi o kompanijama novopečenih bogataša i mafijaša, nije želela ništa da rizikuje pa je na skrivenom hard drajvu pohranila podatke koji su joj garantovali bezbednost. Onda sam počeo detaljan pretres "Maler Exporta". Vlasnik Ostoja Novčić je nekada radio kao direktor u državnoj fabrici namenske proizvodnje a kasnije je postao vlasnik stovarišta građevinskog materijala. Tokom privatizacije jedne od trgovačkih firmi pobedio na tenderu zajedno sa izvesnim Draganom Petrovićem. Preturio sam sve živo ali o Petroviću ništa nisam saznao osim da je nekada bio diplomata ali mi to nije potvrđeno. Od samog početka kompanija "Maler Export" je pucala na veliko i brzo postala ozbiljan igrač u svetu trgovine. Koristeći Ostojeve veze, izvozili su građevinski materijal a onda trgovali nekretninama. Kupovali su stanove u izgradnji a onda ih završavali koristeći najjeftiniji građevinski materijal. Posle su te iste stanove preprodavali po nerealno visokim cenama. Tu se očigledno radilo o pranju para za račun države ali je to teško dokazati. Na kraju, red je došao na "vojnu i lovačku opremu". Uz pomoć ljudi iz vrha države pala im je kašika u med. Da budem jasan, ovde se radi o ogromnim ciframa - u pitanju su destine miliona evra godišnje. Raspitivao sam se - ko su zaposleni? Da li nekoga u toj firmi poznajem? Mogu li pronaći insajdera? Tu sam naišao na zanimljivu situaciju. Rođen sam u ovom gradu, bavim se novinarstvom i poznajem mnogo ljudi svih fela ali u ovoj kompaniji baš nikoga! Pa ko onda radi za njih? Imena sam skinuo sa platnog spiska i tražio preko JMBG broja. Većina službenika je iz provincije i svi imaju "putera na glavi". Ako nisu osuđivani onda su u prošlosti bili u nekoj nevolji. Pre par godina uz pomoć jednog hakera pronašao sam način da se probijem u bazu podataka Službe DB, ubacio sam njihova imena i došao do neverovatnog otkrića. Svi zaposleni u "Maler Exportu" uključujući i gazda Ostoju nalaze se na spisku Službe. Jedni su informeri, drugi ucenjeni doušnici a treći dobrovoljci. Jedino o suvlasniku Petroviću ni reči. Kada sam pomislio da

imam dovoljno materijala za ceo feljton, iz nekih skrivenih šifara koje mi je keva protumačila, ukapirao sam da se oružje preko Hangarske izvozi u Mukrajinu a tako nešto se definitivno ne radi bez znanja države i političara iz vlasti."

Inspektor Zec je spustio papire i obrisao čelu od muke. Sva trojica su bili u čudu. Jednostavno nisu mogli da se opasulje! Iznenadenje, bes, neverica... Pogledima su jedan drugom postavljali pitanje - da li je moguće da se ovakve stvari rade pred našim očima? Bane je ponudio rakiju ali su inspektori odbili.

- Pitam se da li su ove informacije tačne? Koliko poznajem Nemanju ne verujem da je bilo šta izmislio. Plašim se da ovo niko ne bi objavio. Ili je možda planirao da priču stavi na blog ili na neku drugu od tih zajebancija? Dok ovo slušam, postaje mi jasno zbog čega je Pavić kroz sve ovo prošao. Ovakve afere u Službi se uvek zataškavaju na tragičan i krvav način. Bar ja to vrlo dobro znam - zaključio je Nikola Kovač.

Raja i Bane su slušali iskusnog udbaša pokušavajući da i sami raspletu zamršenu mrežu mahinacija.

- Taj Ostoja je težak ništak ali brat mu je mnogo dobar čovek - nadovezao se inspektor Zec. - Sa Ratkom Novičićem sam išao u školu. Bio je odličan đak a kasnije je radio kao profesor filozofije sve dok se nije propio... Jednom su ga uhapsili kada je pijan vređao milicionera i pevao mu "samo nemoj, nemoj po glavi, družo plavi!". Spasao sam ga batina i rekao mu da mi se javi ako je nevolji. Ubrzo je nestao bez traga, pojma nemam šta se s tim čovekom desilo.

Trojica slučajnih saradnika nemo su sedeli za Banetovim kuhinjskim stolom. Nisu ni jeli, ni pili, niti su govorili. Posle bombardovanja neverovatnim informacijama, reči su najednom postale suvišne. Svako je imao svoju teoriju ali se plašio da je glasno izgovori pošto se svaka od tih teorija graničila sa ludošću. Logika i dokazi u ovom trenutku nikome nisu odgovarali a za dalju akciju trebaće im mnogo sreće i habrostiti.

18. ZMAJ

Velika bela kuća nadvijala se iznad privatne plaže na ostrvu Siv gde je živelo malo više od stotinak stanovnika. Ogromna terasa sa ležaljka i suncobranima dok se betonski šank nalazio odmah pored ulaza u kuću. Zvučnici na zidovima povezani sa muzičkom linijom u kući... Ovakav opis mnogima zvuči kao nedosanjani san običnog čoveka ali za Dragana Petrovića bila je to realnost i letnja svakodnevnica. Sedeo je u ligerštulu, pio limunadu bez šećera i uživao u pogledu. Prisećao se detinjstva kada su vojnici JNA pomagali zidarima prilikom izgradnje ove kuće. Otac je bio visoki oficir a potom i partijski funkcioner u Centralnom komitetu. U vreme marksizma i samoupravnog socijalizma vojska je, "za drugove odozgo", predstavlja najjednostavniji vid besplatne radne snage. Kuća je napravljena udarnički i za kratko vreme. Zbog partijskih obaveza, otac nije često navraćao ali su majka, on i brat ovde provodili mnoga leta. Čak i kasnije,

tokom školovanja i studija, umesto da se sa drugarima potuca po vozovima i kampovima koristeći ferijalne popuste, Dragan je letovao u svojoj kući na moru. Ostrvski raj za njega je predstavljao omiljenu i jedinu destinaciju tokom letnjih raspusta. Ovde je doveo prvu devojku, uživao sa ženom a ponajviše sa ljubavnicom. Najdraža su ipak bila letovanja sa sinom Bojanom... Dok je bio živ!

Srećno detinjstvo, bezbrižno dečastvo i ranu mladost, Dragan je proživio lagodno. Spadao je u retke privilegovane klince iz svoje generacije koji su imali sve što bi poželjeli. Bio je sin "važnog druga" iz Komiteta a kasnije, jednog od prvoboraca "antibirokratske revolucije" i "jahača nacionalističke apokalipse" - i to sve objašnjava! Kao mladić, nikada se nije pitao po čemu je on to bolji od svojih vršnjaka koji nisu imali ni vilu u centru prestonice ni kuću na moru, ni garderobu iz inostranstva. Sve je to za njega bilo normalno, sitne radosti koje su išle u "rok službe". Upisao je engleski jezik i književnost. Studirao, družio se sa lokalnom elitom, pravio žurke... U prvo vreme i Draganov stariji brat Goran jednako je uživao u privilegijama crvene buržoazije sve do onog dana, kada se iznenada prselio u provinciju. Goran je postao je sekretar komiteta u nekoj varoši u centralnoj Prćiji. Draganu nikako nije išlo u glavu da neko napusti lagodan život u velegradu da bi postao partijski funkcioner u nekoj nedađiji. Sa bratom nikada nije bio preterano blizak pa ga sve to nije mnogo ni zanimalo. Nije prošlo mnogo a Dragan se i sam upoznao sa drugom stranom medalje. Početkom treće godine studija, kod oca su došli neki prijatelji. Pili su kafu i viski, pušili kubanske cigare, pričali su viceve i glasno se smejali. U neko doba, sva trojica su bez kucanja ušli u Draganovu sobu. Nisu mnogo okolevali. Odmah su mu objasnili da život koji vodi nije njegovo pravo već privilegija pa ako želi da tako nastavi, moraće to i da zasluži. Jedan od posetilaca ubacio je dokočicu: "Hoćeš da jedeš, hoćeš da jebeš, a to košta!" Drugi je dodao: "Ako može tvoj brat, a što ne bi i ti?!" Otac je sedeo i ćutao. Mladi Petrović je bio razmažen ali ne i glup. Brzo je ukapirao o čemu se radi. Ljubitelj pošalica mu je pružio fasciklu u kojoj su bila uputstva - kada i gde počinje obuka. Dragan Petrović je i dalje lagodno živio ali je od te večeri pa do današnjeg dana radio za sebe ali i za državu. U međuvremenu je naučio pet stranih jezika, sedam godina proveo u Rusiji na različitim diplomatskim funkcijama, dva puta se ženio i sina jedinca izgubio. Poslednjih godina, imao je zadatak da nadgleda i "profilise" novopečene bogataše. Čudio se kako obični ljudi ozbiljno shvataju taj primitivni polusvet koji se preko noći obogatio. Zar je moguće da iko veruje da je to zaista njihovo bogatstvo? Zapita li se narod kako to da su se cepanice i gluperde preko noći, toliko izveštile da bez problema okrenu veliku lovu i steknu moć. Što bi rekao čika Dača Lapovac: "Murov bi se oni obogatili da im mi odozgo to nismo omogućili! Zabog toga ih uvek držimo u šaci kako bi obavljali najprljavije poslove kad' god nam to zatreba."

Ustao je iz ležaljke, namazao kremu za sunčanje, obrisao ruke i uzeo telefon. Pritisnuo je memorisani broj i ubrzo čuo glas svog poslovnog partnera i kobajagi ortaka Ostoje Novičića.

- Baš sam planirao da ti se javim - mucao je Novičić.

- Da li si završio posao Ostoja?
- Samo delimično - odgovorio je neodlučno.
- Mnogo priče iza koje ne stoje rezultati. Imaš li Pavićeva dokumenta? - upitao je Petrović kratko.
- Dokumenta ne ali imamo ženu i decu, brzo će propevati - pravdao se Ostoja.
- Imaš još tri dana! - naredio je Dragan i prekinuo vezu.

"Tako mi i treba kada se hvatam u posao sa amaterima. Sve je to nesposobno do zla boga!", ljutio se u sebi. U dvorištu je nabrao sveže smokve, oprao ih a onda iz ležaljke posmatrao pučinu. Povremeno je gustirao limunadu i grickao ovo rajsko voće. Na pamet mu je pala anegdota iz vremena kada je kao diplomata boravio u Moskvi.

Domaćin Oleg, oficir KGB-a organizovao je radni doručak u Draganovu čast. Na stolu su se nalazili razni specijaliteti ruske kuhinje: kavijar, peljmeni, boršč...

- Mili moj Draganuška ovde imate što je rusko kulinarstvo podarilo svetu! - hvalio se Oleg veselo.

Dragan je klimao glavom u znak zahvalnosti i mazao puter na hleb "što je sigurno sigurno, reče baštovanka i stavi kondom na krastavac!", našalio se nemo.

Olegova žena Irina u tom trenutku je pokazala konobaru da joj sipa vodu a onda se namrštila i sa gađenjem obratila mužu.

- Ovo je ruska seljačka hrana koju jede sirotinja, ti znaš mili moj koliko volim sveže smokve. Bilo bi divno da ih večeras serviramo našem gostu.

Oleg je klimnuo glavom i pozvao svog pomoćnika.

- Genadij, do večere da si mi našao sveže smokve!

Pomoćnik se nervozno okrenuo prema šefu.

- Tovariš general, sveže smokve je nemoguće pronaći u Moskvi u ovo doba godine.
- Ne zanima me - rekao je Oleg prekidajući dalju diskusiju. - U Rusiji - nastavio je. - Ne postoji "nema" i "ne može", postoji samo "hoćeš" ili "nećeš"!

Dragan je tokom dana prisustvovao sastancima i predveče se vratio u Olegovu daču. Pre nego što je servirana večera, konobar je doneo punu činiju svežih i sočnih smokvi.

Irina se zadovoljno smeškala a Oleg se sa ponosom obratio Draganu.

- Rekao sam vam dragoj, u Rusiji, kada nešto poželimo, mi to i dobijemo!

Posle večere, domaćin je primetio Draganovu znatiželju.

- Dozvolite mi da vam razrešim misteriju! - reče Oleg, sipajući vodu u čaše.

Dragan je gledao kako general pritiska dugme ispod stola. Na vratima salona pojavio se čovek u pilotskoj uniformi.

- Ovo je kapetan Sergej. Upravljaio je vojnim transportnim avionom koji je jutros leteo u blizini Crnog mora. Naredio sam mu da svrati do Sočija.

Kapetan je klimnuo glavom.

- Uvek na usluzi družu generale, specijalne misije obavljam sa posebnim zadovoljstvom!

Dragan je bio zapanjen.

- Poslali ste vojni avion samo da donese smokve?"

Oleg se nasmejao.

- Dragane, u svetu politike, pokazivanje moći je često važnije od same moći.

- Ali troškovi, resursi... - Dragan je pokušavao da razume.

General je podigao čašu i uz osmeh nastavio.

- Dragi moj prijatelju, ako posedujete resurse - koristite ih; a kada imate moć. - Pokažite je.

Dragan se vratio u stvarnost, pojeo je poslednju smokvu sa tanjira i uz dubok uzdah prošaputao "jedna je majka Rusija!" Odšetao je do kompjutera i otvorio folder "Operacija TV". Na ekranu se pojavila lista sa sledećim imenima: Raka Mandžukić. Boško Karajović, Bojana Dimitrijević, Stojan Maksimović, Vasilije Stamenković i Balša Torbica.

19. SASLUŠANJE

Posle razgovora sa "ortakom" Ostoja se baš dobro uplašio, zabrinuo ali i prozlio. Rok od tri dana koji dobio od poslovnog partnera, Novčić je ozbiljno shvatio. Morao je da se što pre dočepa kompromitujućeg materijala. Besno je pozvao sekretaricu.

- Pozovi mi Loleka i Boleka da se odmah nacrtaju ispred zgrade! Požuri bre, mamu vam jebem lenju sve to treba da se moli a kad' se prima plata prvi ste u redu - ljutio se direktor.

"Ubrzaću akciju nema mi druge jer Zmaju se na žulj ne staje!", preslišavao se Novičić dok je čekao telohranitelje. Dobro je da su Pavićeva deca u našim rukama jer majka će brzo propevati ako je pametna. Nadam se da zna gde je Nemanja sakrio dokumenta, nastavio je Ostoja svoju mentalnu analizu.

Desetak minuta kasnije, Ostojini telohranitelji su bili spremni. Gazda je zahtevao apsolutnu tišinu jer je bio umoran, zabrinut i nervozan. Nije voleo da ga uznemiravaju dok razmišlja.

- Će idemo šefe? - pitao je Ljuban

- U vikendicu! - rekao je kratko gazda.

- Kod Rala? - nastavio je s pitanjima Lolek.

- Jebote Rala, idemo u Banju gde isto imam vikendicu, i rekao sam da ćutite a ti usta ne zatvaraš. Umukni bre! - naredio je Ostoja.

U tišini su mnogo brže putovali jer je Lolek bio koncentrisan na drum i gazdin strogi pogled koji ga je streljao sa zadnjeg sedišta. Pritisnut mukama, Ostoja je razmišljao, planirao, mozgao i na kraju konačno zadremao. Glava mu je ritmično poskakivala odbijajući se od zadnjeg desnog prozora.

- Šefe izvin'te - rekao je Božo sa strahom u glasu. - Stigli smo! Vi malo prispali a? Neka, neka, valja se! - brbljao je nekontrolisano u strahu da ne dobije grdnju a u stvario je pravio gore.

- Kako da dođem do vaše kuće? - nadovezao se Ljuban.

- Svemirskim brodom pizda ti materina - odbrusio je Ostoja.

Sav nadrždan, sanjiv i besan gazda je najzad objasnio kako da stignu do vikendice u kojoj je Bata Monki čuvao otetu Vesnu Pavić i njenu decu. Kada je čuo zvuk automobila, Bratislav je odškrinuo žaluzinu i silno se obradovao društvu. Planirao je da se pohvali gazdi kako je bez pogovora sledio njegova uputstva. Nije napuštao kuću, zarobljenike je držao na distanci osim ako bi im nešto hitno zatrebalo. Naravno ni Vesnu nije silovao, što mu ni na kraj pameti nije bilo ali mu je Ostoja na to posebno skreno pažnju.

- Dobro došli, dobri ljudi! Podivljao sam u ovoj vukeojebini. Bogu hvala da sa nekim progovorim koju reč - radovao se Monstrum.

- Nismo mi Bato došli da s tobom vodimo razgovore nego da ispitamo onu kurvu gore. Dovedi je odmah - naredio je Ostoja.

- Nije ona loša šefe a i deca su fina, lepo vaspitana. Slušaju me i ne prave probleme - ispričao je Monstrum šta mu leži na duši ali se brzo pokajao. Čim je video gazdinu facu ugrizao se za jezik.

Pozdravio se sa Ljubanom i Božom a onda se poskakujući popeo uz stepenice. Na spratu Vesna je pržila palačinke. Kada je Monstrum ušao u prostoriju ona se iznenada trgla i umalo ispustila tiganj. Bata se nasmejao klincima a onda ozbiljnim glasom obratio njihovoj majci.

- Pusti deci televizor, neke životinje, crtane i ta sranja i odma' siđi dole. Treba da razgovaramo. Onaj upicanjeni je gadan tip nemoj sa njim da se zezaš.

Uplašena ali odlučna da sačuva decu od neprijatnosti, Vesna je poljubila Maju i Igora i sišla niz stepenice. Scena u prizemlju nije obećavala ništa dobro. Dvojica muškaraca kao od brega odvaljeni, njen tamničar i uglađeni gospodin srednjeg rasta u skupom odelu i još skupljim cipelama. Takvi detalji ženskom oku teško mogu da promaknu čak i kada se nalazi u beznadežnoj situaciji. Naredili su joj da sedne na kauč, Ostoja je stajao preko puta dok su joj gorile čuvale leđa. Plašila se ali nije želela da im to pokaže.

- Vidi ovako - počeo je elegantni gospodin koga su se svi u sobi plašili. - Vesna beše... Jel' tako? Pazi ovako Vesna, hitno su mi potrebna dokumenta koje je tvoj muž prikupio o mojoj firmi "Maler Export". Bilo bi najbolje da odmah kažeš gde ih je sakrio a onda bi se lepo razišli svako na svoju stranu. Tebi i deci je mesto kod kuće a ne ovde u zatočeništvu.

Vesna ga je gledala pravo u oči, grickala donju usnu a mozak joj je radio trista na sat.

- Naravno - nastavio je govornik. - Problem možemo rešiti i na drugi, manje prijatan način. Vidiš ovu dvojicu rmpalija? To su Lolek i Bolek. Bog im nije dao mnogo pameti ali im je priroda čudo podarila - i to od pojasa pa na dole. Vole žensko više nego 'leba da jedu. Mogu da im naredim da te siluju pred decom. Teslačili bi te satima a klinci bi videli kako njihova mama radi te stvari. Mada ne verujem da želiš da ih sa seskom upoznaješ na takav način. Budi pametna, molim te!

Ostojina sagovornica je odjednom promenila izraz lica a rumenilo je zamnila belina na mrtvački bledim obrazima. Uspešno se borila da savlada strah i obuzda plač.

- Nema razloga za represivnim merama gospodine. Sva dokumenta vezana za malverzacije raznih firmi Nemanja je uvek uzimao od svoje majke. Koliko znam Radmila je i za vas radila.

- Radmila Pavić - lupio se po čelu Ostoja. - Potpuno sam smetnuo s uma? Tačno, radila mi je knjige ali pojma nisam imao da mu je ona majka. Dobro, ja se datog obećanja

držim! Za sada ćete ostati ovde dok nam tvoja svekrva ne da ono što želimo. Nadam se da me ne vučeš za nos. Ozbiljna si žena koja svojoj deci želi najbolje.

Očima je pokazao Bati da je odvede nazad kod sina i ćerke a telohraniteljima komandovao pokret.

- Mogli bi ručat šefe - predložio je Lolek - želudac mi se za kičmu zalijepio.

- Kad te dohvatim zalepiću vas sve đuture za zid... I tebe i kičmu i želudac! - grdio ga je gazda.

Dok je palila jednu cigaretu za drugom, Vesna je sa kuhinjskog prozora gledala crni terenac kako poskakuje po neravnom planinskom putu i napušta dvorište u kome se nalazila njena tamnica. Osećala se usamljeno, jadno, poraženo... Trebao joj je muž, sada više nego ikada ranije... Ali njega nema, ni danas, ni sutra, nikada više... Svađali su se zbog sitnica, gubili vreme na gluposti a sada bi sve zaboravila samo da je tu, da ga zagrli, da zajedno brinu o deci, da je spase od ovih dušmana. U mislima je vraćala film. Prisećala se poslednjeg dana Nemanjinog života, onda dalje u prošlost kada su se radovali rođenju dece... Pred očima je projektovala slike sa venčanja, noć kada su prvi put vodili ljubav u njenoj samačkoj sobi. Pa upoznavanje... Bila je na trećoj godini studija kada joj je u nekom kafiću prišao mladić i pitao za ime. "Šta te se tiče?", odgovorila je kontra pitanjem. "Sviđaš se mom drugu Nemanji!", odgovorio je neznamac. "Neka Nemanja sam dođe da pita ako ga baš zanima ili možda nema hrabrosti, kako mu to i ime kaže?". Mesec dana kasnije, otišla je da vikend provede kod kuće i zatekla pravo opsadno stanje. "Šta se dešava?" pitala je majku. "Doalzi novinar iz Beograda da intervjuiše tatu. Pričaće o iskustvima sveštenika koji godinama drži istu parohiju u srpskoj provinciji", odgovila je ponosno majka. I zaista, narednog dana došao je mladić njenih godina. Visok, vitak, lep sa izraženim zaliscima. Dok je razgovarao sa lokalnim protom sve vreme je u nju gledao. Na kraju intervjuja se i predstavio - Nemanja Pavić. Odmah joj je sinulo. To je sigurno onaj Nemanja koji je poslao "izaslanika" jer se plašio da joj priđe. "Nije on ovde došao zbog tate već zbog mene. Koga još zanimaju aktivnosti provicijskog sveštenika osim ako novinar nije zainteresovan za njegovu ćerku. Tako je i bilo. Razmenili su brojeve telefona a čim se vratila u Zelengrad, Nemanja joj se javio. Izašli su u kafanu "Šumnjak" i više se nisu razdvajali.

- Mama - obratio joj se sin Igor. - Zašto smo mi ovde?

Prekinula je sanjarenje, čvrsto zagrlila sina i ništa mu nije odgovorila. Crna grdosija spuštala se planinskim drumom. Omiljeni automobil Ostoje Novičića prvi put je proizveden u Americi pre tridesetak godina. "Dženeral motors" se godinama pripremao da napravi civilnu verziju vojnog oklopnog vozila "hamvi". Ovaj model je nastao i zbog velike upornosti Arnolda Švarcenegera koji je na snimanju filma u Oregonu video vojni konvoj i odmah počeo da se zalaže za proizvodnju terenca koji bi svima bio dostupan. Godine 1992. počela je prodaja civilne verzije "M998 hamvi" vozila a prva dva "hamera H1" kupio je gospodin Robokap. Ostoja je napamet znao

karakteristike svog hamera i kada bi hteo da misli skrene u neku drugu stranu ponavljao bi u sebi broj kubika, konjskih snaga, potrošnju... Lolek se podsvesno trudio da sve ove karakteristike stavi na probu. Vozio je punom brzinom ne obraćajući pažnju na krivine, klizav kolovoz i ostale vozače na magistrali. Preticanje preko pune i isprekidane linije, uletanje u oštre krivine i "makaze", psovanje drugih vozača... Bolek je požurivao brata kako se šef ne bi ljutio a Ostoja je prestao da šapuće auto-moto brojeve i izvadio mobilni telefon iz džepa.

- Slušaj me Monstrume, zaveži Vesnu i decu za stolice, stavi im lepljivu traku na usta i ništa ne pričaj neka se malo uplaše i rasplaču. Posle ih slikaj i pošalji mi fotku. Treba da ubedimo baku da su unučići u opasnosti. Pusti ih da napune gaće od straha a onda ih odveži.

Na putu do grada oborili su sve rekorde. Ljuban je bio ponosan na svoje vozačko umeće. Iznenada, kroz glavu su mu prošle slike sa šahovskog fronta i borbe u Plinskoj Krajini. Čovek preživi rat a onda mora ovako da vozi i rizikuje život zbog bogate budale. "Da li je on uopšte svestan dok me tera da pretičem na punoj liniji da stavlja i svoju glavu u torbu?". Stigli su u centar grada kada mu je gazda naredio da se parkira ispred ulaza u zgradu. Saobraćajni znaci nisu zanimali Ostoju Novičića jer za njega važe drugi zakoni. Ostavili su automobil na sred ulice i stepenicama se popeli do stana doktora Pavića. Ljuban je nogom otvorio vrata stana u kome su zatekli Stevana i Radmilu. Bez reči su zavezali šokirane ljude koji nisu mogli da se priberu od šoka i od čuda.

- E pa gospođo Radmila sada ćete videti kako prolaze oni koji izdaju Ostoju Novičića. A vi doktore dobro se pazite ako je prevarila mene, zašto ne bi i vas.

- Dragi gospodine - odgovorio smireno Stevan. - Posle svega što nas je snašlo ne pada mi na pamet da razmišljam da li će me žena prevariti. Nakon pola veka zajedničkog života i smrti sina to mi je najmanji problem!

"Veliki boss" je ignorisao doktora jer nije želeo da gubi vreme. Izvadio je telefon i Pavićima pokazao fotografiju zavezanih unučića. Obadvoje su istog trenutka pobledeli, zajecali i razrogačinih očiju pogledali prema posetiocima.

- Učinićemo sve što želite samo nam njih ne dirajte. Izgubili smo sina unučiće ne damo - rekao je Stevan drhtavim glasom.

Radmila je ćutala jer je znala šta sledi. Morala je da posluša ovog zlotvora. Niko normalan ne bi oklevao. Izbor između unučića i istine bio je očigledan. Znala je da će se Bane Ristić ni kriv ni dužan naći na meti Ostoje Novičića i njegovih gorila. "Šta mi je trebalo da isterujem pravdu? Sina sam zbog istine izgubila a sada i tog momka dovela u opasnost!", razmišljala je dok su svi na trenutak ućutali.

- Doktore Paviću, lepo je što ne date unučiće ali niste u situaciji da se, s oproštenjem, kurčite! Radmila, vi znate šta od vas tražim - obratio joj se mirnim glasom Ostoja. - A

ono što želim, ja uvek i dobijem! Na kraju ćete istinu podeliti samom a da li će "primopredaja" proći na miarn i bezbolan ili na neki drugi način... To zavisi samo od vas. Dakle?

"Bože, oduvek sam mrzela ovog čoveka a opet sam radila za njega!", grdila je sebe u mislima gospođa Pavić. Dok se spremala da otkrije Ostoja ono što je od nje tražio Radmila je zamišljala svog mučitelja u najgorim životnim situacijama. Videla ga je kako ga siluju u zatvoru a potom zamišljala izraz Ostojinog lica kada saznaje da mu je oduzeta sva imovina. Bila je to neka vrsta vizuelne kletve Radmile Pavić svom nekadašnjem poslodavcu.

- Torbu sa svim dokumentima i beleškama o poslovanju i malverzacijama u "Maler Exportu" dala sam novinaru "Urlika" Banetu Ristiću. Nikada ga ne bih odala ali unučići su u pitanju - odgovorila je kratko, jasno i bez razmišljanja.

Ostoja je poželeo da Radmili presudi po kratkom postupku. Tako bi na licu mesta pokazao svojim telohraniteljima kako prolaze oni koji izdaju gospodina Novičića a opet koje je to junaštvo ubiti staricu koja je ostala bez sina jedinca. "Za nju je život veća kazna!", pomislio je vlasnik "Maler Exporta". Bio je iznenađen mirnoćom braćog para Pavić. "To je ravnodušnost prema životu koja zahvati čoveka posle velike tragedije!", objašnjavao je sebi Ostoja.

- Gazda što ćemo s doktorom i sa starom? - pitao je nesigurno Bolek.

Pogledom ih je analizirao. U Radmilinim očima čitao je gordost, prkos i mržnju koju je trenutno osećala. "Pitam se o čemu razmišlja to opušteno lice između dva treptaja hladnijih od leda? O čemu razmišlja dok zuri u svoga zlotvora?"

A "to lice" razmišljalo je o svojim gresima koji su doveli do velike nesreće. Radmila je krivila sebe za smrt svog sina. "Da nisam radila za te bitange ne bih imala tako važna dokumenta koja bi zanimala Nemanju pa bi i moj sin danas bio živ!", mučila je sebe optužbama. "Možda je i bolje što ćemo skončati od ruke istog nečoveka koji nas je u sve ovo uvalio!", spremno je čekala pogubljenje.

- Ništa, odveži ih a mi idemo kod Ristića! - presudio je Ostoja.

- A Vesna i deca? - javio se Stevan.

- Ne brinite doktore i njih ćemo pustiti. Bar deca ništa nisu kriva - odgovorio je gospodar života i smrti i nastavio. - Ako su dokumenta kod novinara klince ćete videti još večeras... U protivnom...

Rečeno, učinjeno. Čim je izašao iz stana, Ostoja je pozvao Batu i naredio da "taoce" vrati u Zelengrad. Potom je sa svojim krajiškim senkama napustio zgradu i od privatnog detektiva koji je bio na njegovom platnom spisku, saznao adresu Baneta

Ristića. Radmila i Stevan su ostali nemi, gledali jedno u drugo iznenađeni raspletom. Bili su šokirani, za unučiće još uvek zabrinuti i za divno čudo - živi.

20. TEA

Posle uspešnog poslovnog sastanka, slikarka Teodora Tadić Tea je požurila je kući da pripremi večeru za svog dragog. Upravo je dogovorila izradu nekoliko portreta sa fotografija za koje će dobiti honorar u vrednosti nečije višemesečne plate. Apstraktno slikarstvo bila je njena najveća umetnička ljubav ali pošto se od ljubavi ne može živeti, za stan, hranu i ostale potrepštine zarađivala je slikajući portrete. Poslednjih godina novi bogataši kojima praziluk još uvek iz zadnjice viri, nisu žalili novac da svoje moderno opremljene salone ukrase slikama porodice ili vlastitim portretom u prirodnoj veličini. Prethodnih godina, Tea je preko leta odlazila na more i dosta solidno prolazila. Slikala je nasmejane strance i namrštene zemljake, zaljubljene parove i klince za čije portrete babe i dede nisu žalile para. Srećom, više nije morala da leto provodi po plažama i trgovima sa olovkom, papirom i turistima jer je i u svom gradu mogla dobro da zaradi. Tog dana razgovarala je sa ženom vlasnika poznatih kockarnica u Zelengradu. Dogovorile su se da im za dnevni boravak uradi porodičnu sliku, za dečiju sobu motiv iz Diznijevih crtača sa ćerkicom u ulozi princeze i portret glave porodice u dresu Ronalda koji će krasiti najveći zid kockarnice "Marakana". I sve to za dve hiljade evra.

- Pa i niste tako skupi - obradovala se sponzoruša.

- To je specijalna cena za vas i vašu porodicu - folirala je Tea.

U povratku je svratila u prodavnicu da kupi namirnice. Pozvala je dečka na večeru i poželela da isproba novi recept. Približavala se zgradi u čijem potkrovlju se nalazio njen atelje u kome je i živela. Na ulazu se sudarila sa trojicom muškaraca. Jurili su kao bez glave, jedan je zakačio Teodoru i umalo joj izbio ceger iz ruke. Drugi je protrčao istom brzinom dok je onaj treći, najelegantniji staloženo hodao prema velikom crnom automobilu. Čim je videla s kim ima posla, sklonila se u stranu da propusti budale a onda stepenicama produžila do svoje mansarde.

Volela je da sprema nova jela, da eksperimentiše u kuhinji mada joj je kuvanje često služilo i kao izgovor da otvori novu flašu vina. I danas je bila spremna za kulinarsku avanturu jer je iz marketa upravo donela tri buteljke kabarne. Presvukla se u radni, slikarski kombinezon, napunila čašu i krenula sa seckanjem luka. Između dva brisanja suza pogledala bi prema slici na kojoj je trenutno radila. Bane je obećao da će doći oko sedam ali njegov osećaj za vreme oduvek je bio rastegljiva kategorija. Od kako je došao iz Amerike, stalno je u gužvi. Uhvatio se sa nekim inspektorima pa se ne razdvajaju se. "Sa njima provodi više vremena nego samnom!", gundala je. Ubacila je pastrmku u tek pripremljenu marinadu i stavila krompir da se kuva. "Sve ću da pripremim a kada dođe gospodin novinar, začiniću krompir salatu i staviti ribu da se

peče. Za to vreme ću da sluštim prvu flašu!" nasmejala se. Pustila je muziku, odšetala do drugog kraja ateljea i počela da slika.

Za to vreme, Bane je sedeo za kompjuterom i mislio na Teu. Iznenada je shvatio da je zakasnio na večeru. Čekao je da se gosti smiluju i napuste njegov stan. Nije mogao da dočeka da je ponovo vidi, da je grli, ljubi i ne pušta do jutra. Paralelna istraga trojice prijatelja i maratonska analiza dokumenata počela je još prethodnog dana. Dvadesetak sati kasnije, još uvek se nisu pomerili od stola u Banetovoj kuhinji. Kopali su po dokazima i što su dublje prodirali do istine više su gubili osećaj za vreme. Prestali su da piju rakiju kako bi ostali čiste pameti ali su cigarete forsirali maksimalno pa su jedva disali od duvanskog dima. U neko doba, Nikola Kovač je otvorio prozor dok je Raja i dalje prelistavao papire. Domaćin bi povremeno ukucavao važne detalje a onda se brzo prebacivao na drugi dokument u računaru gde je uveliko pisao članak o masovnom ubistvu na televiziji. U pauzama, trljao je oči, palio jednu cigaretu za drugom i na momente kajao što je uopšte čačkao mečku. Umor ga je potpuno uzeo pod svoje. Banetov pogled se na kraju zaustavio na broju u donjem uglu monitora. Pisalo je 19:14. "Baš sam preterao!", zaključio je.

- 'Ej ljudi, treba da idem kod devojke na večeru - štrečno se. - Vi ako hoćete ostanite ali ja moram da brišem. Ubiće me Tea.

- I mi ćemo polako - nadovezao se Nikola - ako je za vajdu dosta je!

- Poneću deo materijala da proučim kod kuće i da uporedim sa bazom podataka na poslu. Originali su kod tebe Bane jel' tako? - pitao je Raja.

- I originali a i sve ostalo je skenirano i sačuvano u kompjuteru. Hajde odmorite s i vidimo se sutra - brbljao je dok je ispraćao goste.

Pozvao je taksi i brzo stigao do Teine mansarde. Otključao je vrata, ušao, i umesto glasne muzike koja je obično dopirala iz ateljea, čuo se razgovor. Teodora je sedela preko puta Radmile Pavić, majke njegovog pokojnog kolege i žene koja mu je dala materijal neprocenjive novinarske vrednosti. Iznenaden što ih vidi zajedno, pozdravio je dame i pridružio se za velikim šankom koji je Tea koristila umesto trpezarije.

- Bane sine, baš dobro da si došao ja kao da sam predosetila - pozdravila ga je Radmila.

- Komšinica ima nešto važno da ti kaže! Crni Branislave u šta si se ti uvalio! - jadikovala je Teodora.

Novinar Ristić nije ni slutio šta ga je snašlo. Dugo se bavio kopanjem po prljavom vešu moćnih ljudi pa je od početka bio svestan da će ga materijal koji poseduje uvaliti u nevolje. Kolega Nemanja je najbolji primer da pravi novinar ostaje profesionalac do kraja bez obzira na cenu. Šta god da je tom nesrećniku u glavi kvrcnulo ima veze sa

slučajem na kojem je radio. Bane je osetio nelagodu i strah. Češao je gustu bradu a to je uvek činio kada je bio uzbuđen i nesiguran. Želeo je da čuje detalje.

- Morala sam da im kažem da su dokazi kod tebe. Oteli su mi unučiće i snaju! Drže ih vezane na nepoznatoj lokaciji. Nikada ne bih odala tajnu ali unuk i unuka su mi sve što mi je od Nemanje ostalo! - pravdala se nesrećna žena.

Tea je donela još dve čaše, sipala ono malo vina što joj je ostalo a onda je otvorila novu flašu da posluži goste. Bane je ustao, prišao Radmili, čvrsto je zagrlio i dugo držao glavu na njenom ramenu. Radmila je imala osećaj kao da grli sina. Jecala je i mahinalno brisala suze preko Banetove ćelave glave. "Isti moj Nemanja!", pomislila je. Radmila je posegla za čašom na stolu a Bane iskoristio taj trenutak da se iščupa iz zagrljaja i objasni novonastalu situaciju.

- Ne brinite, saznali bi oni pre ili kasnije, pokušao je da je ohrabri, sarađujem sa dvojicom inspektora. Raja je vodio Nemanjinu istragu i od početka pokušavao da shvati suštinu ove tragedije. Inspektor Kovač mi takođe pomaže. On je nekada bio važan igrač u srpskoj policiji. Pre izvesnog vremena, smestili su mu aferu i po kratkom postupku penzionisali. Obadvojica su zainteresovani da se sazna istina. Celu noć smo proveli u mom stanu, čitali dokumente, analizirali, tražili nove dokaze...

- Čuvaj se sine! - rekla je tiho Radmila, popila vino do kraja i krenula prema izlazu. - Idem ja polako a vi deco večerajte na miru. I još nešto, mislim da je najsigurnije da ostaneš u ovom stanu neko vreme. Za svaki slučaj.

Tea je ispratila komšinicu, dvaput okrenula ključ u bravi i još dodatno navukla rezu. Bane se iznenada setio da su originali dokumenata ostali kod kuće. Sakrio ih je u komšijinom podrumu od koga je imao ključ još od poplave pre par godina. "Sumnjam da bi bilo ko baš tamo tražio! Bar sam lap top poneo sa sobom. Šta je tu je, sad mi je važno da smirim Teu!", preslišavao se u sebi.

Većerali su u tišini. Tea ga je gledala zabrinuto.

- Nikada se ti nećeš opametiti! - rekla mu je s više nežnosti nego prekora.

Bane je ustao, zagrlio je i strasno poljubio. Prekinuli su večeru i poljupcima poneti, odgegal su se do spavaće sobe gde su se bacili u krevet i uronili jedno u drugo.

Prošla su dva dana od kako inspektor Zec nije išao kući. Prvu noć je proveo u stanu novinara Ristića odakle je otišao pravo u kancelariju gde je u tišini upoređivao nova saznanja sa bazom podataka u MUP-u. Planiranih pet minuta pretvorilo se u nekoliko sati a kada je podigao pogled iznad monitora zaključio je da je uveliko svanulo. Kolege su pristizale a tetka Desa mu je skuvala duplu kafu. Osećao je bol u celom telu.

Protrljao je čelo i izvadio brufen iz fioke. Kako je podigao ruke po mirisu je shvatio da se danima nije tuširao. Utom je u kancelariju ušao inspektor Rosić.

- Gde si šefe nema te k'o cementa u sezoni! - pozdravio ga je mlađi kolega. - Ne bih da ti delim komplimente ali stvarno užasno izgledaš.

Raja ga je pogledao popreko i uz osmeh odgovorio.

- Ne zajebavaj Roki, imam problema sa gospođom a i ovaj slučaj Pavić mi ne da mira.

- To smo rešili! Istraga je završena a slučaj zatvoren? - čudio se mladi kolega.

- Istragu smo zatvorili a da li smo slučaj rešili veliko je pitanje - namćorio se inspektor Zec. - Odoh ja malo da se odmorim, zaslužio sam valjda, a ti me zovi ako zatreba.

Na putu do kuće san je polako lomio inspektora Raju. Dva dana oka nije sklopio. Po prvi put u životu brinuo je da ne zaspi za volanom. Srećom, službena Škoda je sama znala put pa joj je Zec samo pomagao da ne skrene sa pravog puta. Uprkos umoru, pandursko oko primetilo je crni hamer koji ga je pratio još od MUP-a. "Nećemo da se jurimo po ulicama ali ću vas u naselju zajebati!", pomislio je. Prošao je parking ispred svoje zgrade i parkirao se na susednom. Ušunjaio se u zgradu u kojoj nije stanovao ali za koju je znao da ima dva ulaza. Ušao je na jedan, izašao na drugi ulaz a onda se sakrio pored poštanskih sandučića i čekao da vidi ko ga uhodi. Prepoznao je Ostojinog telohranitelja Ljubana koji je imao debeo policijski dosije iz koga je zapamtio njegov lik sa fotografije. "Izgleda da je brat ostao sa gazdom da ga čuva", pomislio je Raja.

- Mene tražite? - iskočio je inspektor Zec iz drugog ulaza.

Ljuban se na trenutak zbunio i zanemio. Kada je došao sebi, samo je odmahnuo rukom, okrenuo se, vratio u automobil i bez reči nestao.

Raja se nasmejao. Bilo mu je drago što je nadmudrio pratioca ali ga je kopkao otkud Ostojin gorila ovde? Izašao je iz mraka i uputio prema zgradi u kojoj je živeo. Na ulazu je sreo komšinicu Smilju, ženu predednika kućnog saveta i majku devojke koja se svakoga dana sa momkom ljubi u ulazu. Jedne večeri dok su se mladi mazili u svom intimnom kutku pored podrumskih stepenica, čika Sreta sa trećeg sprata je prokomentarisao: "Pentiguju se!, šta ćeš komšija mladost ludost. I ja bi al' nemam skim." Smilja je bila dežurni radar u komšiluku, sve što bi promaklo budnom oku njenog muža sa važnom funkcijom u zgradi, gospođa je nepogrešivo registrovala. Jedino bi joj ćerkine noćne aktivnosti nekako promicale.

- Komšija, baš dobro što sam vas srela. Primetila sam da jedan crni automobil od juče obilazi oko naše zgrade. Malo, malo pa se pojavi. Mislim da bi valjalo da obavestite kolege da malo pripaze... Zbog naše bezbednosti - raportirala je u jednom dahu.

Raja se obično ne bi obazirao na Smiljkine fiks ideje ali ovoga puta komšinica je potvrdila njegove sumnje. Obećao je da će obavestiti nadležne i popeo se do stana koji je i dalje bio prazan. "Do kada planira da me muči? Volim je više od svega ali ne umem da joj pokažem.", konstatovao je s tužnim izrazom na umornom licu.

21. POTERA

Čim je saznao da novinar "Urlika" poseduje kompromitujuće papire Ostoja Novičiću je malo laknulo. Možda je baš to razlog što je odlučio da Radmili Pavić poštedi život. Izdala ga je, uvalila u veliku nevolju a on je umesto da je kazni iz čista mira postupio suprotno svom karakteru. "Šta se to događa samnom", "pitao se, "mnogo sam omekšao u poslednje vreme! Jasno mi je da je Pavićima život sada najveća kazna. Mada ostali su im unučići. Njih će voleti, paziti i razmaziti pa će vremenom i tuga za sinom polako da umine!" Prisećao se momenta kada je naredio Loleku i Boleku da ostave Paviće na miru. Telohranitelji nisu mogli da veruju. Njihov svemoćni gazda nikada nije opraštao izdaju a ta žena ga je dobro namagarčila. U kancelariji je presvukao košulju, nasuo viski i počeo da planira dalje korake. "Sada je najvažnije pronaći Baneta Ristića!", prošaputao je između dva gutljaja žestokog pića.

Iz unutrašnjeg džepa sakoa izvadio je mobilni telefon, neko vreme tražio željeni kontakt a onda je prstom "ubo" u pravi broj"!.

- Detektivska agencija "Žbir" izvolite - čuo se glas sekretarice.
- Ostoja Novičić ovde daj mi Milana.

Posle kratke pauze Milan je odgovorio.

- Slušam Ostoja - rekao je vlasnik agencije.
- Zdravo Milanče, - nastavio je Novičić. - Treba da mi lociraš jednog dripca. Piši ime - Bane Ristić novinar lista "Urlik"! Hoću da znam gde ide, šta radi... I najvažnije - torbica! Kod njega je kožna torba sa važnim informacijama o mom poslovanju. U stvari, zajebi torbu, traži dokumenta. Ti me znaš Milane ja nikome nisam ostao dužan. Završi mi to što pre molim te!

Prošetao je kancelarijom i pogledao kroz prozor. Petkom uveče bi obično izvodio ženu na večeru. Sada mu nije bilo ni do žene a ni do hrane. Nasuo je još jedno piće, gledao u prazno i razmišljao. "Mnogo se kurči ovaj Zmaj! Isuviše znam da bi me toliko ponižavao. Ako bude stani-pani skupo ću im kožu prodati!"

Ispraznio je čašu i ohrabren maliganima odlučio da obavi još jedan telefonski razgovor. Nakašljao se par puta baš onako kako to čine ljudi koji imaju tremu i u pola glasa progovorio.

- Dobro veče Dragane. Još uvek nemam dokumenta ali znam kod koga su - rekao je tiho i bojažljivo.

- Dokumenta nemaš a gubiš vreme na telefonske razgovore. Svi rokovi ti polako ističu. Ostoja, moje strpljenje ti je kao pesak kada uhvatiš rukama, hteo bi da ga zadržiš ali on nekontrolisano curi... Zar stvarno misliš da je meni do mlaćenja prazne slame - ljutio se sagovornik - u čemu je problem Ostoja?

- Jurimo ga, angažovao sam i Milančeta iz detektivske agencije, nego mislio sam... - bio je neodlučan

- Ti da si nešto mislio ne bi nas doveo u ovakvu situaciju... Kaži!

- Izgleda da tom novinaru pomaže i inspektor Zec iz odeljenja za krvne delikte... Mislio sam ako možeš da angažuješ tvoje ljude iz... Znaš već odakle... - mucao je Ostoja.

- Nisi ti Ostoja biznismen, ti si jedan običan bilmez i šeprtlja! Zar zbog tebe da prekidam odmor ovde na ostrvu, pa more je najlepše u jesen. Zapamtićeš mi ovo Novičiću! Dolazim sutra. Nemam izbora jer ko s magarcem posao počne sa krokodilima ga završava!

Taman kada je hteo da se ponizno zahvali zaključio je da ga je sagovornik napustio. Stavio je glavu između šaka i uzdahnuo: "Sad je počeo još i da filozofija. Pesak koji curi! Jebo te pesak da te jebo!"

Dragan Petrović Zmaj je završio čišćenje hobotnice koju je tog popodneva doneo barba Ante. Uzeo je veliki lonac i stavio ljigavu životinju da se kuva. Iz fioke u kuhinji uzeo je Morski kuvar i poluglasno čitao: "Skuvane krake hobotnice isecite krupno, po želji uklonite kožu, premažite ih uljem i kratko spustite na nelepljiv gril tiganj da dobiju boju. Sklonite ih na tanjir. U istom tiganju, na još maslinovog ulja prepržite kockice plavog patlidžana, i kad omekša začinite ga (so, biber i sitno seckan beli luk). Servirajte povrće uz hobotnicu i sos." Dok se "morsko čudovište" prijatnog ukusa dinstalo, iz podruma je doneo flašu belog vina, otvorio i nasuo u čašu. "Iz ove lepote moraću da idem u Zelengrad da ispravljam Ostoje svinjarije. Rezervisaću kartu pre večere, da posle ne zaboravim!" Okreuo je broj poznanika u avionskoj kompaniji i dobio mesto u biznis klasi. Završio je pripremanje hobotnice, postavio sto i uz zvuke italijanskih kancona završio večeru.

Narednog jutra u 10:15 sedeo je na rezervsinom sedištu "Adriatic Air-a". Putnici su se pripremali za poletanje dok se iza njega čuo se razgovor vremesnog bračnog para.

- Eto vidiš da nije ništa strašno! - rekla je korpulentna žena unezverenom muškarcu pored sebe. - Kad sam bila mala, jedva sam čekala da se vozim avionom a ti se uplašio kao da je to ne znam šta.

Bucmasti gospodin sa naočarima na nosu i bledilom na licu unezvereno je klimao glavom, vrteo burmu na desnoj ruci i sve vreme pokušavao da dođe sebi.

- Ovo mi je prvi i poslednji let - rekao je smušeno. - Džaba je matorog magarca učiti komforu pod stare dane. Što se mene tiče ni autobusu baš ništa ne fali.

Pilot je spustio letilicu na pistu kao da je u pitanju dečiji zmaj. Dragan Petrović je s osmehom slušao razgovor svojih saputnika. "U pravu je gospodin", razmišljao je, "čovjek se kao mlad na sve brzo navikne a kasnije je mnogo teže". Dragan je u mladosti leteo po nekoliko puta godišnje. London, Pariz, Beč ili čarter letovi za Našinsko more gde je u porodičnoj kući provodio letnje raspuste. Kasnije, kada je preko Službe ušao u diplomatiju, Petrović je obišao čitav svet. "Naši ljudi danas retko putuju van zemlje. Učaureni u svom provinskijskom svetu i ne znaju za bolje pa su kao stvoreni za manipulaciju.", zaključio je. Dok je pilot manevrisao kako bi avion približio aerodromskoj zgradi, Zmaj je čitao novine a posebno se zadržao na izveštajima o masovnom ubistvu na TVKG9. Kada bi došao do imena žrtava navraćao bi se po nekoliko puta. Kao da je želeo ih dobro nauči i zauvek zapamti. Avion se zaustavio a Dragan je dvezao pojas i ustao da protegne noge. Potom je iz prtljažnika iznad sedišta uzeo torbu i jaknu i krenuo prema izlazu. Putnici su užurbano napuštali avion. Počelo je balkansko guranje jer su svi želeli da se što pre dokopaju carinskih prozorčića na kojima su ih čekali strogi policajci. Valjalo je pokazati pasoš i prijaviti nešto od suvenira pošto se od carine izdržava birokratski aparat svake države. "Nije nam valjala Slavija, hteli su nezavisnost pa neka se sada guraju!" negodovao je unutrašnji glas Dragana Petrovića. Obišao je veliku grupu domaćih turista koji su se vraćali sa letovanja u Šahovskoj i krenuo prema šalteru na kome dokumenta pokazuju piloti i članovi posade.

- Halo glavonja, gde si ti pošao? - razdrao se golobradi mladić iza staklene birokratske tvrđave. - Za pilota si mator a za stjuardesu previše ružan, hajde stani u red sa ostalim putnicima. Nemoj da se praviš lud!

"Glavonja" je mirno prišao šalteru i tihim glasom poručio državnom službeniku,

- Polako mladiću - diši! Slušaj me sad dobro, pozovaćeš mi šefa obezbeđenja aerodroma ali iz ovih stopa! Reci mu da ga traži Zmaj Petrović i da odmah dođe.

Mladić se najpre cinično nasmejao i kada je planirao da nastavi sa "šaljivim" komentarima u Petrovićevim očima je prepoznao neku čudnu ozbiljnost, odlučnost i samopouzdanje. Šalteraš se istog trenutka skamenio. Podigao je telefonsku slušalicu i pozvao rukovodioca. Kada je dobio poruku, šef obezbeđenja je napustio sastanak i istog trenutka dojurio.

- Gospodine Petroviću izvinite zbog nesporazuma. Dečko je nov, pravdao se snishodljivo.

- To što je nov nije problem, nevolja je to što je bezobrazan i nevaspitan. Prebaci ga u službu za pregledanje prtljaga, tamo neće moći nikoga da zajebava! - naredio je Zmaj.

Golobradom mangupu više nije bilo do šale. Počeo je da se izvinjava ali prekasno. Šef mu je naredio da napusti kancelariju a onda je Petrovića lično ispratio do taksija.

Nadimak Zmaj, Dragan je dobio tokom posete Kini. Domaćini su se mučili da izgovore njegovo ime. Jednom prilikom dok je ataše po ko zna koji put lomio jezik, Petrović mu je na engleskom rekao da kaže - zmaj (dragon) što je ovaj bez problema izgovorio. Od tog dana je postao Zmaj koji uzgred predstavlja važan simbol u kineskoj kulturi. Prijatelji su u šali govorili da više podseća na aždaju nego na zmaja ali kineska varijanta nadimka je ostala.

Pošto ga je smestio u taksi, šef aerodromskog obezbeđenja je tutnuo vozaču novčanicu kako bi bar malo popravio utisak posle neprijatnog iskustva na šalteru. Ružičasti pasat ga je odvezao do porodične kuće na Babinju koju je kao i onu na moru nasledio od roditelja. Zamolio je taksistu da ga sačeka uz napomenu da će mu i za čekanje platiti.

- Ne brinite gospodine, onaj policajac je dao dovoljno. Biću ovde a vi polako i bez žurbe - poručio je vozač ružičastog vozila sa svetlećom tablom na krovu.

Ostavio je stvari, presvukao se i istim taksijem odvezao u centralu gradskog MUP-a. Za razliku od aerodroma, ovde su ga svi vrlo dobro znali pa do nesporazuma nije moglo da dođe. Par minuta pošto je na prijavnici rekao svoje ime već se nalazio u kancelariji načelnika Milorada Miloradovića kome su policajci tepali - Buda. Njih dvojica su bili stari znanci ili što bi jedan Draganov prijatelj rekao "braća po pendreku". Upoznali su se na početku karijere dok su još bili mladi, ambiciozni i rešeni da menjaju svet. Milorad je nastavio da napreduje u policiji a Zmaj u Državnoj bezbednosti. Godinama su sarađivali i međusobno se poštovali.

- Dobro mi došao Petroviću! Dugo se nismo videli - rekao je Miloradović dok se rukovao sa gostom. - Kojim dobrom Dragane?

Zmaj Petrović je seo u fotelju, prihvatio ponuđeno piće i brzo prešao na stvar.

- Milorade druže, pomozi mi da pronađem novinara Branislava Ristića. Kod njega su dokumenti koji nikako ne bi smeli da izađu u javnost. Kada lociraš drkadžiju predaj ga Ostoji i njegovim ljudima.

Buda je klimao glavom očekujući nastavak.

- I još nešto. Onaj tvoj inspektor Zec je počeo da njuška i istražuje poslovanje moje firme. Pošalji ga na bolovanje, godišnji odmor ili ga još bolje oteraj u saobraćnu policiju.

Načelnik je nervozno zapalio cigaretu. Razgovarao je sa čovekom kome se usluge ne odbijaju. Nije želeo da se mnogo pravi važan jer mu je do penzije ostalo još samo par godina a opet lično dostojanstvo i policijska etika mu nisu dozvoljavali da pokorno izvršava naređenja suprotna načelima koja je u životu sledio. U isto vreme nije bio u mogućnosti ni da se preterano kočoperi jer je od pre nekoliko godina bio veliki Zmajev dužnik. "Napravi čovek jednu grešku pa greh celog života iskajava", pomislio je Buda razočarano.

- U redu Dragane, uradiću kako kažeš. Dobro znaš da tebi ništa ne mogu da odbijem ali razumeš da i ja nisam svemoćan, odgovorio je neodređeno.

- Milorade, znaš me, znam te, nismo deca - zaključio je Petrović i napustio načelnikovu kancelariju.

Na izlazu iz zgrade MUP-a iskusni policajci su ga sa strahopoštovanjem pozdravljali dok se oni mlađi čudili snisholjivosti starijih kolega.

22. SAVEST

Već je peta godina kako Rale živi u divljini, daleko od ljudi, odsečen od sveta, pošteđen novina i televizije. Svaki od tih hiljadu i po dana bio mu je gotovo isti ali je iz nekog razloga odlučio da bratovu vikendicu posprema baš subotom ujutru. Mogao je to činiti kad god mu se prohte ali na Raletovom zamišljenom "rasporedu", subota je predviđena za sledeće aktivnosti: brisanje prašine, usisavanje, skidanje paučine i nedeljno konzumiranje deset godina starog burbona "Pappy Van Winkle". Flaša ovog pića koštala je preko deset hiljada evra. Nije Raletu toliko važno da uživa u kvalitetu preskupog pića jer je i domaća rakija podmirivala njegove potrebe, već je želeo da ošteti brata i tako mu bar malo naudi. "Ne zna ni Ostoja da oseti razliku između običnog burbona i ovog čuda ali voli da se pravi važan pred njegovim mafijašima!", razmišljao je dok bi pažljivo sipao malu količinu tečnosti koja je koštala, što onaj pisac reče, kao dečija suza. Iako u Ostojinoj kući niko nije boravio paučina i prašina su radile svoj posao. Posle "žurke" sa zarobljenicima, Ratko se probudio mamuran. "Ma ko ga jebe baš da mu ne čistim kuću od sabajle!", pomislio je. Skuvao je tri kafe i odneo zarobljenicima prema kojima je svakim danom osećao veće simpatije. Poslužio je prvo Čelavog koga je uzgred častio i cigaretom a Darko je izvoljevaio tražeći još šećera.

- Puca mi glava od one rakije sinoć - žalio se domaćin. - Kako starim polako izazim iz forme.

- Ja sam odlično spavao, ni batine mi nisu smetale - rekao je Maskara. - Ne bih da budem dosadan ali da li će skoro doručak?

Rale se tri puta prekrstio.

- Pored tebe šminkeru još ću da postanem pobožan. Pa gde ti staje tolika hrana brate slatki? Hajde da prvo čujemo našeg ćelavog prijatelja pa ako budeš dobar ispržiću vam jaja.

Zatvorenik iz leve sobe je od dolaska u planinsku kuću ćutao. Par puta je potražio cigaru, oblogu za čvoruge i led za podlive na glavi. Raletu je od početka bio simpatičan. Nije znao razlog prisilnog boravka pod njegovim krovom ali mu je delovao kao dobar čovek. Kopkala ga je njegova vpriča.

- Zovem se Nemanja Pavić, novinar sam, muž i otac! Tog dana kada je opšti haos počeo a kraj mu se koliko vidim ne nazire, odvezao sam decu u školu. Ostavio sam klince i produžio na posao. Nisam prošao ni trista metara a nešto je počelo da lupa, da se tumba a volan da vuče u levu stranu. Izadem iz kolakad ono ima šta i da vidim - pukla guma. Parkirao sam se u sporednoj ulici kako bi zamenio točak ali čim sam se sagao da odvrnem šrafove neko me je iz sve snage raspalio po glavi! Osetio sam strašan bol. Kao da mi se na glavu srušio čitav svet. Osvestio sam see u nekom memljivom podrumu gde su mi stavili džak na glavu, strpali u kola i doveli ovde. Od tada slušam komšiju koji je stalno gladan i čujem tebe Rale kako piješ rakiju i ispunjavaš bratova naređenja. Ove batine od pre par dana dođu mi nešto kao bonus. U mom poslu postoji sveto pravilo - brzo, kratko, jasno i zato neću više da vas gnjavim! - završio je Nemanja kratku ispovest.

Rale ga je ponudio još jednom cigaretom a onda je i Debelom ispunio obećanje. Ispržio je svakom po tri jaja i zagrejao hleb u rerni. Dok je servirao doručak dosetio se domaćeg vina u špajzu. Otvorio je flašu, sipao sok od najtamnijeg voća u šolje iz kojih su ranije pili kafu.

- Ovo vam je da stvarno povratite krvnu sliku posle batina - obratio se prijateljski. - Onaj sok od pre neki dan je više za decu!

Zarobljenici su sa apetitom pojeli doručak a onda je Nemanja na neviđeno pozdravio cimera od preko puta.

- Zdravo Darko, hajde da se upoznamo ovako kroz zidove.

Vrata improvizovanih zatvorskih ćelija bila su širom otvorena ali kreveti za koje su zatvorenici vezani stajali su tako da jedan drugog nisu videli. Rale je prineo flašu kako bi šljivovičnim klinom izbio onaj od prethodne noći jer ono malo domaćeg vina nije bilo dovoljno. Zapalio je još jednu i duboko se zamislio. "Ovi mi deluju kao pristojni ljudi. Šta li su li će bože s njima biti?"

- Pre nego što su me doveli u ovu kuću - oglasio se iznenada Darko. - Potpisao sam sam ugovor za TV seriju. Od honorara je trebalo da rešim mnoga životna pitanja i mog Jocu odvedem u Pariz. A vidite šta me je snašlo! - jadikovao je.

Nemanja je na trenutak oklevao a onda se i on nadovezao na priču svog sapatnika.

- I ja sam radio novinarski feljton koji bi uzburkao javnost i obelodanio korupciju u vrhu vlasti - objasnio je.

"Eto ti objašnjenja Ratko Novičiću, razmišljao je Rale, izgleda da se Čelavi zamerio Ostoji. Za sada neću mnogo da ga ispitujem ni da se mešam!" - zaključio je.

23. PERIKA

Tein krevet je bio omiljeni kutak za najlepši erotski trenutak Banetove svakodnevice. Dugogodišnja veza u njemu nije gasila strast. Naprotiv, voleo je svoju luckastu slikarku svakim danom sve više. Planirali su da te subote čitav dan provedu zajedno, da lenstvuju, možda čak da skoknu i do "Šumglu"... Ali su stvari su se stvari od juče prilično iskomplikovale. Hitno je morao da se skloni iz grada. Ostoja mu je bio na tragu pa ako oстане u Teodorinoj mansardi mogao bi i nju da uvali u nevolju. Oglasio se mobilni. Na ljubičastoj ikoni seirio se broj 3. Toliko poruka je stiglo tokom noći. Bio je radoznao da otkrije njihov sadržaj. Članovi ove Viber grupe, pored njega su bili Raja i Nikola. Kliknuo je.

☺ *Danas u dva popodne u "Šumnjaku". Ne ulazite na glavni ulaz već kroz kuhinju. Tamo pitajte za Lazu!* ☺ U potpisu je stajao emoji zeca što je Banetu bilo posebno simpatično.

Aroma kafe širila se po celom ateljeu. U krevet je done crvenu šolju sa natpisom "Don kafe". Na tacni je poskakivao veliki, šećerom obloženi ratluk sa orasima. Kažiprstom je razmazao prah po Teinom nosu a onda je strasno poljubio. Teodora se nasmejala i prošla kroz Banetove ježolike dlačice koje su se nekada kosom mogle zvati. Prethodne noći je loše spavala. Brinula je šta će biti sa njenim blesavkom koga je beskrajno volela a koji se nažalost nikada neće opametiti. Pili su kafu bez mnogo reči a Bane je palio jednu cigaretu za drugom. Na televiziji panel stručnjaka raspravljao je o fenomenu masovnih ubistava. Po prozorskim staklima prskala je dosadna kiša a komšija sa donjeg sprata polako se rasanjivao uz turbo folk. Iznenada, Teodora se trgla. Nešto joj je u tom trenutku sinulo. Skočila je iz kreveta i počela da pretura po ormanu. Stare farmerke, majice, jakne... Razbacala ih je na sve strane rešena da pronađe ono što je imala na umu. "Izgleda da je izgubila minđušu ili nešto tako sitno?", nagađao je Bane, "šta god da je sigurno je mnogo važno!". Tea je i dalje bunarila po ormanu a Bane je otišao da se na brzinu istušira. Čist, moker i mirišljav počeo je da se sprema za sastanak u "Šumnjaku" kada se iz dubine plakara začuo se krik oduševljenja.

- Evo je! - vikala je Tea. - Dođi ovamo brzo...

Pronašla je periku koju je pre mnogo godina koristila za multimedijalni performans u SKC-u. Smeđa, srednje dužine, solidno očuvana... Uzela je četku za kosu i češljala veliki komad vlaknaste sintetike koju je položila na ruku stisnutu u pesnicu.

- Šta ti je to lujko? - čudio se Bane.
- Tvoja nova frizura šmekeru. Od danas se iz ćelavka pretvaraš u kosijanera. Idi obrijaj bradu i ostavi brkove - rekla je odlučno.
- O čemu pričaš ako boga znaš? - čudio se zapanjeni novinar.
- Dok frka ne prođe, nosićeš periku a ja odoh da ti kupim nešto od odela.

Bane je još uvek pokušavao da shvati da li je u pitanju zezanje ali u izrazu Teodorinog lica nije bilo ničeg šaljivog. Naprotiv, bila je mrtva ozbiljna. Tokom svih ovih godina koje su proveli zajedno, zanao je da sa Teom nema rasprave. Oko nebitnih stvari bilo je po njegovom ali kada je nešto važno Teodora je vukla konce i donosila odluke. Polemika sa Teom bila je nemoguća zato nije želeo da gubi vreme u suvišnim raspravama. Složio se da je maskiranje ipak najbezbolnije rešenje za situaciju u kojoj se našao. Obrijao je bradu, namestio i začesljao periku, doterao brkove i samom sebi se od muke nasmejao. Teodora je iz plastične kese izvadila štofane braon pantalone, smurgastu košulju i karirani sako. Jedini odevni predmet koji je iole izgledao normalno bile su sportske cipele svetle boje, nešto između braon i bež.

- Izgledam kao gastarbajter koji se honorarno bavi trgovinom stoke - precizno je opisao svoj novi imidž.

Bio je maskiran tako dobro da ga ni rođena majka ne bi prepoznala. Na izlazu iz ateljea dugačkim poljupcem se oprostio sa devojkom.

- Čuvaj se šaško moj! - poručila mu je Tea na rastanku.

Napustio je zgradu i čim je udahnuo vlažan jesenji vazduh, primetio je muškarca koji je osmatrao dešavanja na ulici. "Izviđač" ga je spazio kako izlazi iz zgrade ali nije reagovao. "Izgledam kao cirkuzant bilo bi čudno da me je prepoznao!", pomislio je Ristić. U sledećoj ulici je uhvatio taksu koji ga je odvezao na odredište. U "Šumnjaku" je odlučio da još jednom proveri efiksnost svog kostima. Nije sledio Rajina uputstva već je ušao na glavni ulaz. Niko ga nije prepoznao iako su za stolovina sedela njemu dobro poznata lica. Otišao je potom u kuhinju, potražio Lazu koji ga je uveo u prostoriju u kojoj su se obično kockali probrani gosti kafane. Umesto kockara za stolom su sedeli Nikola i Raja. Ni oni ga nisu prepoznali.

- Šta je inspektori? Frka? Kako vam se čini moj novi imidž? - prekinuo je neprijatnu tišinu Bane.

Prijatelji su prasnuli u smeh i pohvalili Banetovo umeće prerusavanja.

- Na šta ličiš jebote? - začudio se Raja. - Kao da su te na bućkalo 'vatali!
- Pametno sinko, rekao je Kovač - ti si im sada glavna meta moraš da se paziš. Kostim ti je odličan, nikada te ne bih prepoznao!

Laza im je na poslužavniku doneo kafu i vinjak a onda ih ostavio da u miru razrade taktiku.

24. ŠKOLSKI DRUGOVI

Ispod vrha planine Vita jela, na imanju porodice Novčić obično je bilo mirno i tiho. Samo šest meseci ranije tokom celog dana čuo se lavež psa po imenu - Kuče. Pre nego što je Ratko stigao na planinu ker nije imao ime. Ostoja ga je doveo da čuva kuću od lopova. Nikada ga nije vezivao a ni redovno hranio pa je bezimni pas uvek bio gladan, nervozan i bučan. Raletovim dolaskom stvari su se promenile. Kao prvo dobijao je hranu na vreme a onda mu je novi gazda nadenuo ime - Kuče. Rale nije dugo mozgao već je stvari sagledao na najprostiji način. Posle nekoliko rakija njegov rezon je bio sledeći - "Imam kera koji nema ime a pošto je pas kuće neka se tako i zove - Kuče! Prijateljstvo pijanog profesora bez zaposlenja i vučjaka domaće proizvodnje vremenom je postajalo sve jače. Pas se uvek umiljavao i motao oko gazdinih nogu dok je ovaj uzvrćao mesom, koskama i drugim psećim đakonijama. U dva navrata vučjak je unakazio lopove u pokušaju a jednom je i Ostoja jedva izvukao živu glavu. "Pametni su džukci i uvek nanjuše kakav je ko čovek!", komentarisao je tada Rale. Iskreno prijateljstvo čoveka i psa trajalo je do nedavno. Jedne hladne, zimske noći vukovi su upali u dvorište. Pas se satima borio ali nije preživeo. Te noći, Rale je prvi put u životu zažalio što kod sebe nema vatreno oružje. Gledao je kako vučijak umire u najvećim mukama a nije mogao da mu pomogne. Sahranio ga je u dvorištu iza šupe i često odlazio da obiđe humku jedinog prijatelja koga je stekao tokom boravka na planini.

Pošto je namirio zatvorenike, izašao je da popuši cigaretu i pokupi lišće koje je prekrilo grob uginulog psa na kome je stajala daska sa natpisom - KUČE. Dok je grabuljom privodio posao kraju, zazvonio je mobilni telefon - melodija "Born to be Wild", dakle Ostoja. Čuo je bratov glas.

- Rale, sutra šaljem čoveka da likvidira onu dvojicu. Ti znaš gde je najzgodnije da se to obavi. Odvedi ga na neko skriveno mesto i pomози mu da ih zakopa.

Sa druge strane nije bilo odgovora. Posle duge tišine, Ratko je u pola glasa jedva promrmljao:

- Posle razgovora s bratom Ratko brzo je ušao u kuću. S jedne strane Nemanja Pavić je po običaju ćutao i slušao Darka koji u sobi preko puta nije zatvarao usta. Maskara se prisećao detinjstva i kiflica sa sirom koje je njegova majka majstorski pravila.

- Ponekad, kada bi joj preteklo testa a volela je da eksperimentiše - pripovedao je Darko zaneseno. - Nekada bi ih filovala džemom, drugi put medom a ja sam najviše voleo sa eurokremom!

Tamničar je osetio čvor u stomaku koji je polako rastao i širio do Raletove rakijom natopljene svesti. Bilo mu je jasno da se Ostoja ne šali i da su ovi nesrećni ljudi u velikoj opasnosti. "Baš sam glup", razmišljao je, "kako sam uopšte pomislio da moj brat može biti čovek. Rastao sam pored njega i gledao kako se pretvara u zver a opet se nadao da je u njemu ostalo zrno ljudskosti!" Nervozno je šetao je po kući, sklonio rakiju i umio se hladnom vodom. "Razmišljaj Ratko Novičiću! Stvari se komplikuju. Ne možeš dozvoliti da nevini ljudi poginu. Godinama si radio prljave poslove za tog idiota ali do sada niko nije stradao. Ovo je previše čak i za pijanduru i govno od ovo malo čoveka što je od tebe ostalo!"

Nije imao vremena za gubljenje ali je najpre morao da se otrezni. Popio je kafu bez šećera i još jednom se poprskao hladnom vodom. Otišao je u svoju sobu i u koferu ispod kreveta, pronašao cedulju sa brojem telefona inspektora Raje. Pre nekoliko godina, školski drug ga je spasao da ne ode u zatvor. Tokom jednog od uobičajenih vikend pijanstava, Rale je svratio u diskoteku u koju su izlazili njegovi đaci. Gimnazijalci su ga voleli pa im ni njegovo pijanstvo nije smetalo. Pošto u diskoteci nije bilo alkohola, Rale je odlučio da se preseli u obližnju kafanu. Na izlazu je zakačio policajca koji je stajao sa strane i mirno posmatrao omladinu.

- Šta se guraš pandur! - pobunio se pijani Ratko u želji da se pokaže pred svojim učenicima.

- Hajde produži gde si krenuo da ne pravimo probleme bez razloga - odgovorio je policajac.

- Problemi? Ti bi malo da se biješ? Hajde lafčino navali - bio je uporan profesor Novčić. Nespretnim pokretom pijanca iznenada je odgurnio čuvara reda i mira.

- Ti baš tražiš đavola! - rekao je nevoljno policajac, ščepao ga za vrat i stavio mu lisice na ruke.

- Samo nemoj, nemoj po glavi družu plavi - pevao je Ratko kroz smeh.

Dok se treznio u hodniku policijske stanice naišao je inspektor Zec sa kojim je išao školu.

- Šta radiš ovde crni Rale - iznenadio se Raja.

- Napio se jebiga i napravio sranje - odgovorio je Ratko kada je počeo da shvata u kakvu se nevolju uvalio.

- Sačekaj me, sad' ću ja - rekao mu je školski drug.

- I da hoću da odem ne bi mi dali.

Raja je sa kolegama brzo završio da ga puste.

- Dobro je što si naišao inače smo planirali da ga oderemo od batina - rekao je dežurni policajac inspektoru.

Raja se vratio u hodnik, skinuo drugaru lisice i poručio mu da ga pozove ako se ikada nađe u nevolji.

Prošle su godine i evo je došao dan da inspektorovu ponudu iskoristi. Izvadio je mobilni iz džepa i ukucao Zecov broj.

- Zdravo Rajo, Ratko Novičić ovde. Drug iz škole, filozof i pijandura. Kako si druže? Šta radiš?

- Evo vozim kući, bio sam na nekom sastanku - odgovorio je inspektor. - Dve noći nisam spavao druže jedva na oči vidim.

- Imam veliki problem Rajo!

- I ja prijatelju! U govnama sam do guše ali nema veze, kaži šta te muči.

- Ne mogu preko telefona. Postoji li šansa da duđeš do mene? Ovde sam na planini u Ostojinoj kući.

Kada je čuo ime vlasnika "Maler Exporta", inspektoru Zecu se upalila sijalica. "O bože da li je moguće! Da sam svećom tražio boljeg insajdera ne bih našao!"

- Krećem odmah. Napiši mi lokaciju. Doći ću sa dvojicom prijatelja. Ne brini to su ljudi kojima verujem.

- Ja ti Rajo imam starinski mobilni pa dok ti napišem poruku i slepac će da progleda. Nego slušaj ovako... Planina Vita Jela... dođeš do centra sela a onda... - nastavio je da objašnjava.

Bilo mu je drago što je Raja odmah pristao da pomogne. U školi su se retko družili. Imao je on i bolje drugare ali oni su ga odavno zaboravili. "Postoje ljudi koji ti se nađu u nevolji samo zato što imaju dobru dušu. Raja Zec je definitivno jedan od njih!", zaključio je dok je pokušavao da isplanira sledeći korak. Hitno je morao da skloni zatvorenike. "Raja će s dva prijatelja doći kolima ali biće nas previše. Jedan auto neće biti dovoljan! Gde sad da nađem kola?" Razmišljao je kome da se obrati za pomoć. "Jedino da pitam Jovu kafedžiju!", odlučio je. Prošle zime, unuk vlasnika seoske kafane je sa još jednim drugom šetao po šumi. Uhvatio ih je mrak i deca su zalutala. Roditelji, babe, dede i sve komšije su kao bez glave tragali za izgubljenim mališanima. Drugog dana potrage, kada su svi mislili da su se klinci smrznuli od hladnoće, Rale ih je pronašao u blizini svoje kolibe. Jova, sa kojim se poznaje od detinjstva, poručio mu je tada: "Tvoj sam dužnik do kraja života!". Ovo je prvi put da će morati da ga zamoli za uslugu. "Bez automobila ne mogu ih nikako spasiti Ostojinog dželata!" Razmišljao je da li da odveže Darka i Nemanju kako bi bili spremni za pokret. "Ako im kažem zbog čega se skrivamo

mogli bi da se uplaše i pobegnu a onda bi ih zlotvori lako našli!" Smislio je način kako da opravda svoje odsustvo.

- Jedu mi se ćevapi - rekao je Rale zarobljenim muškarcima. - Oдох dole do sela. Jova pravi odličan roštilj. Kupiću i za vas da malo omastite brk.

- Bravo Rale najbolji si - obradovao se Darko Maskara. - Uzmi i vruće lepinje ako imaju baš sam se zaželeo svežeg hleba!

"Ovaj debeli je čudo!", nasmejao se uprkos svemu Rale, "jebe se njemu što mu život visi o koncu, samo mu je važno da se dobro nakrka!" Zaključao je kuću i pešice krenuo prema selu i baterijskom lampom osvetljavao put. Veče je bilo hladno a rominjala je i sitna ali ledena kiša. "Po ovakvom vremenu samo bih mog brata Ostoju napolje isterao i nijednu drugu životinju!"

Pošto je obavestio Raleta o planu za naredni dan, Ostoja je izvadio rezervni telefon sa tamno plavim okvirom i kliknuo na memorisani broj a onda ukucao poruku:

... Sutra odvezi "tovar" kući. Podseti je da jezik drži za zubima ...

... U redu šefe, a posle mogu kući? ...

... Ni slučajno. Vрати se u bazu. Imam još jedan posao za tebe! ...

... Ali šefe, za dve nedelje je veliki derbi! ...

... Javi mi kad' prevezeš "tovar". Prićaćemo ...

... U redu! ...

25. SMRTNA KAZNA

Kada je od šefa dobio uputstva, Bata Monki se dvounio da li da dosledno sledi naređenja ili da malo improvizuje. "Zašto bih čekao u ovoj vukojebini do sutra? Vesna i deca žele da se što pre vrate u civilizaciju a treba da se nađem sa mojim Krvopijama da dogovorimo strategiju za derbi!?" Mozgao je Bata, vagao i konačno prelomio. "Ma idemo danas, niko ne mora da zna!", odlučio je. Popeo se uz stepenice i rekao Vesni da pripremi klince.

- Hajde vozim vas kući - saopštio je veselo.

Vesna je očas posla prikupila stvari i spakovala ih u ogromnu torbu koju se Pavići zvali "svinja". Spremila je hranu za put i doviknula sa sprata.

- Mi smo spremni! Napravila sam sendviče ako ogladnimo usput, poručila je Bati prijateljskim tonom.

- Brzo stižemo u Zelengrad, neće biti vremena za sendviče! - odgovorio je Monstrum zadovoljno.

Klinci su se igrali na zadnjem sedištu a majka se posle dužeg vremena prvi put nasmejala. Bata je pustio muziku i u brzom ritmu gazio vijugavim drumom. Sat vremena kasnije našli su se ispred zgrade u kojoj su živeli Pavići. Monki je izneo stvari i proverio da li je u stanu sve u redu. Vesni je još u kolima naredio da ni za živu glavu ne napuštaju stan do narednog dana.

- Za Ostoju mi smo do sutra u vikendici! - naglasio je svaku reč.

Gospođa Pavić mu je obećala da će baš tako uraditi i da nema razloga za brigu.

- Evo ni sutra nećemo izlaziti iz stana za svaki slučaj - rekla je odlučno.

Bata je ostavio auto na parkingu ispred tržnog centra a onda se taksijem odvezao do kafića "Ciganin i Delija" gde su se okupljali navijači "Žutog meseca" - popularne Krvopije kojima je Bata bio predvodnik.

- Pozdrav brate? 'Desi? Tražimo te danima! Znači... Imamo problem Monki - panično ga je dočekao Sima Bokser jedan od najvatrenijih Krvopija i lojalni sledbenik Bate Monstruma.

- Šta je bilo Simo? 'de gori brate? - pitao je vođa zabrinuto.

- Znači brate, pre neki dan Torbari sačekali malog Kikireza, ubili boga u njemu, od tada pripremamo osvetu. Mislili smo da sutra ujutru sačekamo Bocu Gorogana kad' krene na kafu u "Grobarski raj". Mislim brate, ako se ti slažeš.

- Jebaćemo im bre kevu onu torbarsku! - besno je reagovao Bata. - Organizuj najjaču ekipu za sutra.

- Gorogan obično svraća u kafić oko jedanaest. Znači oko desetke da budemo u fulu! Bato brate izvini što pitam, ti nas sutra predvodiš? - pretpostavio je Sima.

- Jok ti ćeš! - ljutnuo se Monki - tako nešto se ne propušta!

U tom trenutku stigla je i kafa s tri kocke šećera. Bata je voleo da kaže "pijem šećernu vodicu sa malo kafe!"

- A ratluk? - razdrao se Monstrum na konobara, pa dobro majku mu jebem otkad se kafa "ćelava" služi?

- Izvini Bato molim te! - branio se konobar. - Nestalo mi lokuma. Sa' ću da pošaljem malog da kupi.

Monki je ritmičkim pokretima vrteo kašičicom po šolji kada mu je na pamet palo da ga očekuje likvidacija Ostojinih zarobljenika. "Dobro je da gazda ne zna da sam u gradu. Moraću to sutra da odradim ali kako biti na dva mesta u isto vreme?", brinuo je. Iz prikrajka je slušao Krvopije kako razrađuju plan sutrašnjeg napada. Najviše su galamili oni za koje je znao da će čim prigusti prvi petama u dupe pobeći s bojnog, huliganskog polja. Vibriranje u džepu pantalona najavilo je poruku od gazde.

☺ *Divljač je u manjoj planinskoj štali. Bio si, znaš gde je. Javi kad' završiš s lovom! Brat će ti reći gde da ih staviš u pajc* ☺

Ekipa oko šanka, u kafiću "Ciganin & Delija" bila je napumpana adrenalinom i spremna za sutrašnju akciju. Busali su se u grudi i najavljivali pokolj suparničkih navijača.

"Ne mogu sada da odustanem! Kasno je. Izgubiću autoritet. Nema mi druge. Noćas ću da obavim likvidaciju a sutra šorka sa Torbarima. Čas ću da pobijem ta govna na planini a Ostoji ću javiti sutra. Nadam se da njegov brat neće praviti probleme!", zaključio je odlučno.

26. U PLANINE

Sat na natkasni pokazivao je 2:34 kada je zazvonio mobilni telefon. Gospođa Novčić se promeškoljila i okrenula na drugu stranu a Ostoja je na prstima izašao iz spavaće sobe. Zastao je, počeošao prepone i produžio prema kuhinji.

- OK, sada mogu da pričam - rekao je promuklim glasom dok je sipao vodu u čašu.
- Milan iz agencije ovde - čuo se muški glas. - Ne bih te budio da nije hitno!
- U redu je Milanče, kaži šta se dešava - ohrabrio ga je Ostoja zevajući.
- Novinar Ristić je se udružio sa inspektorom Zecom i penzionerom Kovačem. Upravo su napustili grad i voze magistralom prema zapadu - izveštavao je detektiv Milan.
- Šta li spremaju? - pitao se Ostoja. - Ne ispuštaj ih iz vida, evo i mene samo da pozovem one moje kretene.

Obukao sa na brzinu. Farmerke, jakna, košulja, patike... Nije imao vremena za jedno od skupih odela iz kojih obično nije izlazio. Vratio se u spavaću sobu i nežno poljubio ženu koja je sada već čvrsto spavala. Dok je čekao telohranitelje pojeo je nekoliko biskvita koje je našao u kuhinji.

Desetak minuta kasnije, Lolek i Bolek su zaustavili hamer ispred ulaza u dvorište.

- Vid' šefa al' se obuk'o lijepo. K'o mladić - pohvalio je Ljuban gazdu.

- Ne seri i vozi, ma šta vozi, leti bre, jebem ti sunce glupavo! - ljutio se Ostoja.

Razmišljao je o novinaru Ristiću i uplitanju inspektora u ceo slučaj. "Zašto se Zec ponovo bavi ovim slučajem kada je istraga završena? I otkud Kovač sa njima? Gde li su se uputili u ovo gluvo doba? Šta god da su namreili ne piše mi se dobro... Navrzli se na mene pa nadiru sa svih strana! Hajde ovaj novinar, on stalno nešto njuška ali zašto policija pa sad i Služba?"

Ponovo je pozvao privatnog detektiva.

- Milane, pošalji mi tvoju trenutnu lokaciju a onda ponovo, na svakih desetak - petnaest minuta - krenuli smo!

- Još uvek su na magistrali izgleda da idu prema planini Vita jela. Evo poslaću ti gde se tačno nalazim!

Ostoja je shvatio da je njegova tajna baza na planini otkrivena. "Kako su samo saznali?", pitao se.

- Vozi na planinu kod Raleta! - naredio je Loleku.

- Baš lijepo što ćemo vidjet Rala. Mnogo duševan čovjek - odgovorio je suvozač Božo.

- Ne seri i pusti Loleka da vozi! A ti mamlaze požuri malo! Jebo vas Rala da vas jebo! - ljutio se gazda Ostoja.

Dosadna kiša je rominjala stidljivo i uporno. Od velike brzine podrhtavao je volan koji su ogromne Ljubanove šake čvrsto držale. Izašli su sa magistrale i krenuli sporednim putem prema vrhu planine. Kretali su se kroz mrak a jedini izvor svetlosti bio je snop žutih farova koji je probijao gustu maglu. Na zadnjem sedištu, Ostoja je nervozno proveravao sat.

- Požuri, majmune ne smemo zakasniti! - vikao je.

Dok su jurili kroz noć, Ljuban je osetio da hamer vuče udesno. Smanjio je brzinu, pustio volan iz ruku i zaključio da je stradao prednji desni točak. Zaustavio se pored puta.

- Pukla guma gazda!, pravdao se vozač.

- Koji ste vas dvojica baksuzi jebo vas onaj ko vas je zaposlio. Hajde menjajte to šta čekate.

Bolek je držao baterijsku lampu dok je brat vadio rezervni točak i veliki i ključ kojim je počeo da odvija šrafove. Božo je i dalje osvetljavao mesto na kome se do skoro nalazio oštećeni točak. Dok je vozač brisao lice od kiše brat je usmerio svetiljku

nekoliko metara udesno i primetio neobične tragove u blatu pored puta. "Vukovi!", šapnuo je.

- Požuri molim te! - rekao je Loleku.

Kaznena ekspedicija u sastavu Ostoja, Lolek i Bolek približavala se cilju.

- Šefe, jel' s Ralom sve u redu? Da nije ne daj bože boles'an? - brinuo je Bolek.

Ostoja je odmahnuo rukom dok je na mobilnom telefonu pratio lokaciju detektiva Milana.

- A otkud ti znaš da idemo baš kod mog brata? - pitao je.

- Pa će ćemo drugo na ovu stranu? - pravdao se telohranitelj. - Gazda 'očemo li opet mlatit' one pedere kod Rala?

- Samo je jedan peder - nadovezao se Lolek. - Onaj drugi je... - počeo je ali se odmah ujeo za jezik.

- Tebi bi bolje bilo da voziš i čutiš! - prekorio ga je šef.

Ljuban je stao na gas i punom brzinom jurio po mrklom mraku. Sreća prati hrabre, odlučne i zle. Dok je hamer leteo planinskim serpentinama Ostoja se prisećao detinjstva i noćnih putovanja na istoj relaciji. Svakog drugog vikenda odlazili su na Vitu jelu. I druga deca su išla u posete babi i dedi ali po danu kako to red nalaže. Ratkov i Ostojin otac je na put polazio još u petak, odmah po završetku radnog vremena. Majka se u početku bunila.

- Dobro Jovo zar baš moramo po mraku? Samo što smo došli s posla. Mrtva sam umorna a i kuću treba počistiti. Vas trojica kao da ste se posvađali sa metlom i usisivačem!

- Nemoj tako Daro - ubeđivao je otac. - Glupo je gubiti vreme u ovom smogu kada možemo uživati u čistom vazduhu i planinskom raj. Vidiš da i deca jedva čekaju da krenemo.

Sinovi su naravno mnogo više voleli da vikend provedu u gradu sa drugarima ali kada Jova nešto naumi tu diskusije nije bilo.

- Tvrda glava Hercegovska - prošaputala bi majka sebi u bradu.

Odmah posle ručka, a petkom je na repertoaru obično bio pasulj, krenuli bi u planine. Vozili su se u miru i tišini sve do Ovnujske klisure gde se vikend putovanje pretvaralo u grotesknu avanturu pošto su nebrojene krivine bile uvertira u "digestivnu operu Rigoletto" u izvođenju Ratka Novičića. Ostojin stariji brat nije podnosio vožnju pa bi bez izuzetka povratio sve što je prethodne nedelje pojeo. Nisu tu pomagale ni kese ni stajanje pored puta pa čak ni razne tablete koje je majka preko veze nabavljala. Jednom

je vodoskok direktno iz Raletovog stomaka bukvalno okupao glavu porodice ali tvrdoglavi Jova nije odustajao od unapred utvrđene satnice. Trajalo je to sve do jednog decembarskog petka. Sneg je danima vejao, putevi klizavi, vozači sluđeni a Novičići uporni. Na ulazu u klisuru naišli su na sudar, malo dalje i na prevrnut kamion. Jova se vešto probijao kroz smetove sve do podnožja Vite jele. U oči su im odmah pala žuta, crvena i plava rotaciona svetla. Nepregledna kolona vozila vijugala je ispred njih. Tata Jova je izašao iz automobila da se raspita o čemu je reč a onda se sav pokisao vratio i razočarano poverio ženi i deci.

- Put je zavejan - ne možemo dalje!

- Ja sam to mogla da ti kažem još u Zelengradu pre pet sati ali koja vajda. Ti uvek sve najbolje znaš - ljutila se majka. - Šta ćemo sada Jovane?

Te noći prespavali su u hodniku obližnjeg motela jer nije bilo slobodnih soba. Od tada je petak prestao da bude izuzetak za noćne posete planini Vita jela. Odlazili su oni da obiđu babu i dedu ali mnogo ređe i uvek po danu.

Mobilni telefon je zasvetleo i prekinuo Ostojina sećanja na detinjstvo. Stigla je poruka detektiva Milana:

... *Bio si u pravu. Idu prema kući tvog brata. Parkiraću se u šumi. Čekam dalja uputstva.* ...

Ostojini palčevi su velikom brzinom, nemilice dobovali po ekranu telefona:

... *Stižemo za pola sata. Osmatraj situaciju i javljaj šta rade.* ...

27. I OTAC I BRAT

Ratko je želeo da se dobro naspava pa je u krevet otišao pre ponoći. Narednog dana, čekali su ga izazovi kakve do tada nije mogao ni da zamisli. Pokušao je da se opusti i prestane sa filizofiranjem. Mozak ga nažalaost nije slušao. Misli su ga vodile u prošlost. Pred očima su se ukazale - Mia i Luna. Vratio se u vreme kada su svi živeli zajedno u sreći i ljubavi. Setio se događaja koji ga je često u snovima pratio. Tog popodneva izveo je ćerke u park da bi ostavili mamu da vežba violinu. Najpre su prošetali jedan krug a onda se uputili prema srcu velikog parka. Odveo je devojčice do igrališta a Mia i Luna su se odmah uputile prema ljuljaškama. Starija, Luna, pomagala je sestri gurajući ljuljašku pažljivo. Rale je neko vreme gledao šta deca rade a onda skoknuo do obližnjeg restorana na kafu jer u to vreme alkohol je retko pio a pred ćerkama - nikada. Sedeo je u bašti kafića i svakog momenta proverao šta rade devojčice. Iznenada, u restoran je ušao Ratkov kolega s posla. Pozdravili su se a pridošlica je bez mnogo oklevanja predložio.

- Hoćemo li po jedan vinjačić?

- Hvala ti ali ne pijem kad sam s decom!

Dok je gustirao kafu i razgovarao s kolegom nije skidao pogled sa dečijeg igrališta. U jednom trenutku, konobarica je u prolazu ispustila poslužavnik sa koga je svo piće poletelo prema njihovom stolu i prosulo se po prosvetarima. Svi su skočili a konobarica se izvinjavala pokušavajući da profesorima očisti fleke sa odela. Pometnja je trajala samo nekoliko trenutaka, dovoljno da Raletova pažnja popusti. Kada je podigao pogled prema ljuljaškama, njegove dece nije bilo. Brzo je istrčao iz kafića i u nekoliko koraka stigao do dečijeg igrališta. Ljuljaške su bile prazne a od Lune i Mije ni traga. Prijatelj i konobarica su pritrčali u pomoć i bezuspešno pokušavali da pronađu devojčice. Obišli su i ringišpil i klackalicu a pored terena za mali fudbal sreli su dečaka koji je sav uplakan tražio izgubljenog psa. Rale je unezvereno trčao po parku. Uhvatio se za glavu i zaplakao. Još desetak minuta je jurio kao bez glave dok nije čuo glas konobarice.

- Gospodine, evo ih u žbunju! Pronašle su malenog psa!

Luna je u rukama držala kucu a Mia plakala. Otac im je panično potrčao u susret i u isto ih vreme čvrsto zgrabio, zagrlio i dugo po kosi ljubio.

- Pazi tata zgnječićeš kucu! - rekla je uplašeno starija ćerka.

Kasnije su pronašli uplakanog dečaka i vratili mu psa. Od tog dana počeli su Raletovi strahovi. Anksioznost je svakoga dana postajala veća pretvarajući se polako u depresiju iz koje je zakoračio u alkoholizam.

"Još malo pa će tri sata a san na oči ne dolazi", nervirao se Rale. Uključio je stonu lampu i zapalio cigaretu. Izbegavao je da razmišlja o svom promašenom životu ali misli su bile tvrdoglavije od njega. Kroz život je išao linijom manjeg otpora i ubedio sebe da u tome nema ništa loše. Odrekao se porodice i godinama je živio kao parazit i sluga svog brata. Kasno probuđena savest u isto vreme ga je radovala ali i pomalo plašila. "Baš si izabrao vreme i mesto da se konačno ponašaš kao čovek!", gundao je u sebi, "Ostojini ljudi su opasni, nemilosrdni, krvoločni... Eh brate, brate mater ti tvoju pokvarenu pa neka si mi sto puta brat!"

Od najranijih dana, kada su još bili klinci, Rale je kod mlađeg brata je primetio sadističku crtu. Nikada neće zaboraviti jednu scenu ispred roditeljske kuće. Ostoju je pojurio drug iz odeljenja a ovaj kao bez duše uleteo u kuću. Tražio je od oca da ga zaštiti. Tata Jova je izašao u dvoriše. Najpre je izgrdio školskog siledžiju a kada se dečak nije udaljio izgurao ga je na ulicu. Klinac se sapleo i pao na trotoar. Istog časa, Ostoja je izleteo i počeo krvnički da ga šutira u glavu. Računao je na očevu podršku pa je osetio neku čudnu silu i moć. Jedva su ga odvojili od dečaka kome se krv slivala niz lice. Pričalo se da je pre nego što je postao veliki gazda, Ostoja ubio čoveka zbog nekog mutnog posla. Navodno, mlađi brat Novčić je dugovao pare tom opasnom tipu. Pošto je novac uložio u veliki posao nije mogao odmah da vrati. Suparnik je bio uporan i počeo

da preti. U to vreme, Ostoja nije imao gorile pa je posao završio sam. Ubistvo nikada nije dokazano jer su mu neki novi poslovni partneri pomogli da se sve zataška. "Još uvek mi nije jasno ko ga to štiti?", razmišljao je Ratko, "postoji neki tip koga se plaši k'o bog đavola. Ništa bez njega ne sme da uradi a niko ne zna o kome se radi!"

Provirio je kroz prozor. Na mesečini se video odsjaj automobila parkiranog u dnu dvorišta. Ranije tog popodneva, lokalni kafedžija Jova pozajmio mu je auto kako bi lakše evakuisao zatvorenike. Osećao se neprijatno iako je znao da mu Jova uslugu nikada ne bi odbio. Kafedžija je čak insistirao da uzme novi Mercedes ali ga je Rale ubedio da je i dobro očuvani pasat sasvim dovoljan. Uzeo je ključeve od kola i umalo zaboravio na čevape koje je obećao Darku i Nemanji. Razmišljao je kako da objasni ovu neobičnu porudžbinu jer do tada Rale retko jeo u kafani. Ovoga puta trideset čevapa i to da ponese. Smandrljao je kratko objašnjenje kako mu dolazi brat sa ženom pa želi da ih počasti. Iako je odgovor na nepostavljeno pitanje bio nelogičan jer svi u selu znali su ko je Ostoja Novičić, Jova nije ulazio u detalje. Pripremio je čevape, spakovao lepinje i kajmak a onda mu je uz kesu sa hranom pružio i ključeve od automobila.

Razmišljanje je prekinuo mobilni telefon.

- Približavamo se tvojoj kući. Teško se snalazimo po ovom mraku ali uskoro stižemo! - poručio je Raja Zec.

- Čekam vas! Hvala ti Rajo - odgovorio je Ratko kratko.

Izašao je iz sobe, sa stola u kuhinji je uzeo svežanj ključeva i uputio se prema zatvorenicima.

- Hajde buđenje, vodim vas na izlet! - vikao je Rale.

Upalio je svetla i prvo otključao desnu sobu. Skinuo lanac sa Darkove noge a ovom kao da nije bilo pravo što ga budi u pola noći. Maskara je ustao i trljao danima okovan zglob na ruci. Rale je prvi ušao u drugu sobu. Nemanja je već bio budan. Dok ga je oslobađao lanaca u sobi se pojavio Darko.

- Nas dvojica se još nismo ni upoznali kao ljudi... - rekao je šminker a onda stao kao da se je ugazio u svež malter.

Kada je ugledao Nemanju najpre je prebledeo, pa pozeleneo a onda se stropoštao na pod i onesvestio!

28. KRVOPRIJE I TORBARI

Posle odluke da ignoriše gazdino naređenje i zadatak izvrši dan ranije, Bata je krenuo kući. Čim je ušao u predsoblje zazvonio je telefon. Bio je to Miško Lepi. Izvinio se što ga uznemirava i zamolio da mu nešto hitno popravi. Iako je od detinjstva važio za

žestokog momka koga su se svi plašili, Bata Monstrum je imao samo jednu slabu tačku a to je bio njegov prijatelj Miško. Lepi je bio homoseksualac a sa Monkijem se upoznao na jednoj žurci. Bata ga je prvo vređao i pretio batinama ali je Miško sve to izdržao a onda mu na fini način objasnio kako nije lepo to što radi i da bi njih dvojica, iako toliko različiti, mogli da postanu prijatelji. Tokom razgovora Miško ga je pomilovao po glavi i nežno dotakao Monkijevo uvo. Bata se okrenuo oko sebe i pošto ih niko nije video Monstrum je ostao uzdržan. Tog trenutka međutim, osetio je neku milinu i veliko zadovoljstvo. Prisetio se intimnih trenutaka sa nekolicinom mladića za vreme boravka u popravnom domu. Skrivao je Monki svoju homoseksualnost kao političar istinu. Nije želeo ni da pomisli kakva bi bila reakcija njegovih sledbenika kada bi saznali kako je zloglasni Bata Monstrum najobičniji dupedavac. Zato je svoju intimu čuvao duboko u sebi kao najveću životnu tajnu. Ipak, tokom jedne Parade ponosa malo je falilo da se oda pred svojim sledbenicima sa fudbalskih tribina. Policija je dobro obezbedila manifestaciju pa su Batine Krvopije, za tu priliku ujedinjeni sa inače ljutim neprijateljima Torbarima jurili gej aktiviste po sporednim ulicama prestonice. Bata je predvodio grupu od desetak navijača kada su naleteli na Miška Lepog. Homoseksualci se u svakodnevnom životu često mogu odmah prepoznati u zavisnosti od toga kako se oblače, govore, hodaju... Postoje i oni koji decenijama žive u heteroseksualnim brakovima, poštuju hrišćanske običaje i izgledaju poput teče iz provincije ili ujne koja štrika džempere. Svojim izgledom i ponašanjem oni varaju druge a ponajviše sebe same. Takvi nažalost do kraja života skrivaju svoju pravu seksualnost. Parada je prilika da svi iskazuju ponos činjenicom da su to što jesu, drugačiji od većine ali ništa manje dobri, loši, mudri, glupi... To je jedini dan u godini kada su svi pripadnici LGBTQ populacije okupljeni na jednom mestu pa je huliganima lakše da ih love po ulicama. Miško nikada nije krio to što jeste a bio transvestit. Tokom svečanosti, održao je žestok govor u kome je pozvao na toleranciju i ponudio "ruku pomirenja" svima koji su ih prethodnih godina tukli i maltretirali. Rekao je da ljudima treba dati vremena da se naviknu na različitost ali i na istinu da su homoseksualci svuda oko nas. "Podsetimo one koji nas biju da mnogi od njih skrivaju svoju pravu seksualnost. Mi ništa ne krijemo, nastupamo javno dok navijači, hrišćani i razni drugi desničari svojim nasiljem stavljaju prst u oko svojim rođacima, komšijama i sveštenicima koji još uvek nisu skupili hrabrost da javno kažu šta im je srcu drago!", vikao je Lepi sa govornice prekidan aplauzom svojih LGBTQ prijatelja. Pošto su završili sa zvaničnim delom programa, učesnici parade su krenuli u šetnju kroz centar Zelengrada. Negde kod "Trga nepostojeće monarhije", Miško Lepi je osetio potrebu da se olakša. Pokušao je da se uzdrži ali bez uspeha. Izašao je iz kolone i svratio do jednog kafića. Pošto je obavio posao, krenuo je da se priključi svečanoj povorci kada ga je kod hotela "Volga" sačekala grupa Krvopija predvođenih Batom Monstrumom. Miško je odmah prepoznao vođu ali nije hteo da ga oda pred njegovim sledbenicima. Pravio se da se ne poznaju i molio navijače da ga ne diraju.

- Opa derpe! - poradovao se Kikirez. - Pa jel' znaš šta ćemo sad da ti radimo nesrećniče?

- Nemojte molim vas! - pokušao je Lepi - pošao sam kući tu blizu živim.

- Samo tetki da odneseš lek a? - rekao je Vlada vickasto - ne pale kod nas te pederske fore.

Miško je okrenuo glavu prema Bati i uputio mu molećiv pogled. Trudio se da niko drugi ne primeti. Monstrum se na trenutak zamislio a onda na opšte iznenađenje kolega naredio.

- Ma pustite ga bre u pizdu materinu vidite kakv je kljakav i nikakav. Nama Krvopijama je ispod časti da sa ovakvima prljamo ruke. Pustite ga neka se Torbari jebavaju s njim. A ti nafrakani marš i da te više ne vidim.

Miško nije čekao da mu se kaže drugi put.

- Ali Monki!?, čudio se Kikirez.

- Dosta je bilo priče, idemo da jurimo prave dupedavce a ne ove što izgledaju kao da ih je poplava izbacila - skratio je priču Bata.

Od tog dana veza između Bate i Miška dobila je novu dimenziju. Bilo je tu i ljubavi i strasti ali i uzajamnog poštovanja. Povremene posete Mišku Lepom ispunjavale su surovu svakodnevicu Bate Monstruma lepotom i nežnošću a to je ono što mu je celog života nedostajalo. Popravio je Miškovu slavinu, popio vinjak a onda se preselio u njegov krevet. Zagrljeni i zadovoljni u postelji su ostali do večeri.

Kada se vratio u stvarnost već je počeo da pada mrak, seo je u Audi i punomm brzinom krenuo prema planini Vita jela. Posao je morao da obavi brzo i efikasno kako bi se do jutra vratio u grad gde ga je čekala zakazana tuča sa Torbarima.

29. ŠTEK

Vlasnik detektivske agencije "Žbir" Milan Kastratović u stopu tj. "u točak" je pratio Raju, Baneta i Nikolu. Godinama je Milanče bio policajac a od nedavno radi kao uspešan privatni detektiv. Zahvaljujući znanju i iskustvu koje je stekao u policiji, vešto i neprimetno je uhodio bivše kolege. "Lako je pratiti neverne žene i muževe, razne direktore i njihove posilne ali ovo su profesionalci!", razmišljao je Milan. Raju je poznavao površno a Kovača samo iz priče. Poštovao ih je i trudio se da u svakom momentu ostane maksimalno koncentrisan. "Poslu se u zube ne gleda a i Ostoja dobro plaća!", zaključio je kroz smešak.

Srebrna škoda zelengradskog MUP-a skrenula je sa magistralne saobraćajnice i sporednim putem grabila prema planini Vita jela. Vlasnik detektivske agencije "Žbir" na svom mobilnom je kliknuo broj memorisam odmah ispod Ostojinog i pozvao Dragana Petrovića zvanog Zmaj.

- Izvinite što vas budim ali rekli ste da mogu da pozovem "u pola dana, u pola noći" ako lociram novinara. Evo ga sa inspektorom Zecom i Nikolom Kovačem. Približavaju se planini.

- Pošalji tačnu lokaciju dolazim! - prekinuo je vezu i istog momenta okrenuo drugi broj.

Kada je čuo muški glas Zmaj je naredio kratko i odlučno.

- Pošalji helikopter u "Šumglu" treba hitno da se prevezem na planinu Vita jela.

Dragan Petrović je decenijama verno služio državi i izvršavao naređenja Službe. Vremenom je stekao visok položaj a kasnije postao i uspešan diplomata. Povremeno bi ipak dobijao drugačije, operativne zadatke. Dešavalo se da posle prijema u nekoj ambasadi, naredne noći obuče maskirnu uniformu i obavi likvidaciju. Poslednji put, to se dogodilo pri kraju ratova u rahmetli Slaviji. Tih godina, diplomatske aktivnosti su zbog sankcija utihnule pa su provereni kadrovi korišćeni za manje sofisticirane akcije. I danas pamti svoj poslednji zadatak na terenu. Jedan od vođa dobrovoljačkih jedinica koji su ubijali za državu a pljačkali za sebe i svoju korist, počeo je da otkazuje poslušnost. I dalje je sa svojom jedinicom neutralisao civilno stanovništvo "bratskih republika" ali mu se osladio plen pa je sa nakita, para i video rekordera prešao i na šverc cigaretama. To je međutim bila zabranjena zona pošto su cigaretama trgovali mnogo jači igrači s vrha državne piramide. Kada dobronamerne savete nije poslušao, dobio je poziv da se javi u centralu kako bi mu dali uputstva u vezi daljih akcija. Satanak je protekao mirno čak i srdačno. "Heroj" sa ratišta je odlučio da ostane par dana u gradu kako bi proveo vreme sa porodicom i drugarima. Odlazak u teretanu se naravno podrazumevao. Vežabao je u sportskom centru na Vrelici. Zmaj se za tu priliku obukao prikladno. Farmerke, duks i dugačak Montgomeri mantil. Ušao je u teretanu, pozdravio junosu i zamolio ga da razgovaraju nasamo. Komandant je poslao telohranitelje u kafić da ga tamo čekaju. Posle nekoliko neobaveznih rečenica Dragan je izvadio pištolj sa prigušivačem i poslao komandanta na onaj svet. Po obavljanom poslu, ušao je u kafić i zapretio telohraniteljima da se ne šale glavom već da telo svog šefa odnesu i zakopaju! Svi kriminalci Zelengrada dobro su znali da se reč Zmaja iz Službe ne poriče. Tako je i bilo. Narednog dana mediji su objavili kratku vest da je izvršen atentat na komandanta dobrovoljačke jedinice "Petlovi" i da se za izvršiocem traga.

Bio je to poslednji zadatak tokom koga je, uprkos rukavicama, "okrvavio ruke". Nakon toga, delegirao je druge da prljave poslove obavljaju za njega. Iz dnevnog boravka odakle je telefonom "naručio" policijski helikopter, Dragan je otišao u jednu od manjih soba na spratu koju je držao pod ključem. Otvorio je vrata i najpre prišao polici na kojoj su bile poređane porodične fotografije. U crnom ramu slika žene i u zlatnom fotografija sina. Obadvoje su nažalost bili pokojni. Zmaj je ostao udovac pre desetak godina a nedavno je izgubio i sina jedinca. Zaustavio se ispred fotografija, upalio kandilo i prekrstio se. Stajao je tako nekoliko trenutaka a onda poljubio fotografije i odšetao do suprotnog zida. Približio se metalnom ormanu koji je bio zaključan

katancem. Skinuo je lanac i otvorio vrata. U ormanu su stajale uredno složene uniforme, panciri, puške i pištolji. Na brzinu je obukao maskirnu uniformu i neprobojni prsluk a onda se naoružao. Uzeo je VZ 61 popularni škorpion a za pojas zadenuo pištolj EZ 40. Na izlasku iz sobe, u punoj ratnoj opremi, još jednom se prekrstio i ugasio kandilo. Sišao je do garaže, stavio oružje u gepek i kada se spremao da krene zazvonio je mobilni. Zvao ga je barba Ante sa ostrva Siv.

- Otkud ti barba Ante - kojim dobrom prijatelju? - ljubazno je pitao Zmaj.

- Nije dobro moj Dragane, kuća ti je obijena. Pozvao sam policiju i još uvek vrše uviđaj. Bilo bi dobro dođeš!

- Hvala ti puno dobri moj. Ovih dana imam nekih obaveza. Daj policiji moj broj neka me pozovu kada završe uviđaj.

- U redu prijatelju, ostaću ovde dok ne završe. Ne brini, obilaziću ti kuću redovno!

Neprijatna vest iznenadila je Zmaja i na trenutak poremetila rutinske pripreme za akciju koje je sa uvežbanom lakoćom privodio kraju. Na trenutak se zamislio a onda vratio do memorijalne sobe u kojoj je pored porodičnih uspomena držao i oružje. Ponovo je otključao metalni orman i izvadio telefon sa crvenom nalepnicom na pokretnom plastčnom delu koji je pokrivao bateriju i karticu. Uključio je mobilni i ukucao broj. Posle kratke pauze je progovorio.

- Halo Zdenko, Zmaj je! Obili su mi kuću na moru. Pošalji nekog da to sredi sa policijom. Imam jedan važan posao. Dolazim čim to završim. Hvala ti!

- Ne brini stari! Zemlju su nam rasturili ali Službu i prijateljstvo nikada. Bumo se vidjeli i gemišt popili. Bok.

Dragan je vratio telefon u orman, izašao iz "sobe za specijalna dejstva" a onda niz stepenice do izlaza iz kuće. Pre nego što je otvorio vrata garaže ukucao je poruku.

... Da li je vozilo spremno? ...

I dobio odgovor.

... Helikopter sa posadom te čeka na dogovorenom mestu! ...

30. EVAKUACIJA

Škoda je punom brzinom sekla planinske krivine i grabila prema vrhu. Raja, Bane i Kovač su relativno brzo stigli do poseda porodice Novičić. Skrenuli su s puta, ušli u dvorište i parkirali pored kafedžijinog pasata. Ratko ih je čekao na terasi. Čim je spazio farove automobila krenuo im je u susret.

- Gde gori Rale?, šta je tako hitno prijatelju - pitao je inspektor Zec pružajući ruku domaćinu.

- Ostoja mi je doveo dvojicu mučenika, vezao ih i ostavio na čuvanje - objašnjavao je Ratko - povremeno dođe sa onim njegovim gorilama, ubije boga u ovim nesrećnicima i nestane. Nisam mnogo brinuo sve do juče kada je odlučio da ih likvidira. Ako mene pitaš to su dobri ljudi Rajo. Pojma nemam kako su se zamerili mom bratu.

- Ovo su moji drugari Bane i Nikola - predstavio je Raja svoje saputnike - hteli smo sa tobom da porazgovaramo u vezi Ostoje firme "Maler Eksport" ali hajde prvo da vidimo zarobljenike.

Ušli su zajedno u kuću i produžili prema sobi u kojoj je boravio Nemanja. Krupan, proćelav muškarac još uvek je pokušavao da povрати onesvešćenog Darka.

Rale je u prolazu zgrabio flašu s vodom i poprskao Maskaru po licu. Unezvereni pogled govorio je da polako dolazi svesti. Otpio je nekoliko gutljaja vode i ponovo spustio glavu na jastuk.

- Ovo su d'izvinete moji zatvorenici - pokazao je prema nesrećnim ljudima u sobi.

Kada su ugledali Nemanju, posetioci su ostali bez daha. Ukočenih pogleda tražili su objašnjenje ali odgovora nije bilo. Bane je u neverici čak protrljao oči a onda se šakom udario po čelu.

- Šta je ovo jebote? - razdrao se Raja iz sveg glasa.

- Povampireli se vampiri - našalio se Kovač od muke.

Nemanja je poznavao svu trojicu. Pitao se otkud Zec, Kovač i Ristić ovde? Prisustvo policajca i kolege novinara ipak je delovalo umirujuće na Pavića.

- Je li ovo neko zezanje - ljutnuo se Bane. - Ti si Rajo rekao da je Ratko ozbiljan čovek koga znaš još iz škole. Ako je šala ili skrivena kamera odmah mi recite!

Darko je polako dolazio sebi dok Nemanji baš ništa nije bilo jasno. Poznanici ga nisu ni pozdravili a kolega sa kojim je uvek bio u dobrim odnosima ljutnuo se što ga vidi.

- Ratko brate objasni nam o čemu se radi - pribrao se na trenutak inspektor Zec - otkud Nemanja Pavić ovde živ, zdrav a koliko vidim i prilično iznenađen?

- Sedamdeset godina sam sprcao dupe ali ovo je i za mene previše - negodovao je Nikola.

- O čemu pričate ljudi i zašto se toliko iščuđavate? - pitao se Ratko. - Pozvao sam vas da spasemo Nemanju i Darka od Ostoje i njegovih majmuna jer imam osećaj da će da ih likvidiraju. A koliko vidim vi ćelavog poznajete!?

Bane je pogledom šarao po prostoriji pokušavajući da na licima prisutnih nasluti izraz ili grimasu koji bi nagovestili logično objašnjenje. Svi do jednog su stajali nemi, zbunjeni i od šoka raspamećeni.

- Dobro Ratko, ako nas ne zajebavaš, pod kojim kamenom živiš čoveče? Jesi li gledao televiziju, slušao radio, čitao novine... Svi već danima samo o njemu pričaju! - vikao je novinar Ristić.

Domaćin ga je i dalje gledao začuđeno.

- U redu je ljudi samo polako. Ko to stalno priča o Nemanji i zašto? Mislim da je vreme da prestanete da sa iščuđavate i objasnite o čemu ovde se radi - pokušavao je Rale da smiri situaciju.

- Pre par dana, Nemanja Pavić je izvršio masovno ubistvo a potom se utopio u reci - nastavio je Bane i zastao.

Nemanja je istog momenta pobledeo zureći u kolegu kao da je video Petra Pana u društvu Bleka Stene.

- Ja sam pozvao Raju jer imam problem, došli ste da mi pomognete a vi me sad zajebavate - ljutnuo Rale.

- Nije zezanje prijatelju! - odgovorio je kratko Raja.

- Hajde uozbiljite se - prekinuo je raspravu Kovač. - Čovek ne prati medije a verovatno ni internet ne dobacuje do ove vukojebine. Najbolje bi bilo da nam Nemanja razjasni misteriju kako se više ne bi čudili.

Još uvek u čudu, novinar Pavić je progovorio. Ispričao im je detalje koji su prethodili njegovoj otmici. Kako je najpre odvezao decu u školu a onda dok je menjao gumu, neko ga je udario po glavi. Izgubio je svest i kada se probudio već se nalazio u Raletovoj planinskoj kući.

- Moja priča je kratka, jasna i previše jednostavna - rekao je Nemanja. - Ali mi vaša deluje suludo! O kakvom masovnom ubistvu i samoubistvu pričate? Ljudi moji da li ste vi normalni? Ristića poznajem godinama. Uvek je bio ozbiljan i razuman čovek... Bane, šta ti sve ovo treba kolega?

Raja je izvadio paklicu sa cigaretama i ponudio prisutne. Odbio ga je jedino Darko Maskara koji se sada već sasvim osvestio.

- Hej šminkeru ako nećeš cigaru ja slatkiša više nemam, samo da znaš - našalio se Rale.

Darko je popio još jednu čašu vode, nakašljao se i počeo svoju priču.

- Neke stvari mi polako postaju jasnije - rekao je Maskara i nastavio. - Onog dana kada su me maskirani muškarci presreli na parking, stavili mi džak na glavu i odveli u podrum pokazali su mi fotografiju nepoznatog čoveka. Sada vidim da je to bio Nemanja. Po toj slici sam našminkao jednog drugog, nepoznatog čoveka. U stvari nije mi bio sasvim nepoznat - prisećao se Darko. - Često je dobacivao na ulici i govorio da sve pedere treba pobiti ali se tokom šminkanja pravio da me ne poznaje.

Prisutni su se zgledali. Konfuzija se nastavila. Kao po komandi svi muškarci su počeli da govore u glas. Nadvikivali su se i žestoko raspravljali mada niko od njih nije bio načisto šta se zapravo dogodilo. U neko doba se oglasio Rale.

- Manimo se praznih priča ljudi, hajde da sklonimo ove ljude na sigurno dok još možemo! Biće vremena da razjasnimo detalje kada budemo beznedni.

Raja se složio i preuzeo komadu. Zadužio domaćina da spakuje hranu, čebad i neko toplije odelo. Insistirao je da se i Rale skloni jer niko ne zna kako će Ostoja na sve ovo reagovati.

- Idemo kod mene u selo Žmare. Tamo mi je roditeljska kuća u kojoj niko ne živi a retko ko zna i da postoji. Hajdemo drugari, pokret!

Bane i Nemanja su pomogli da se stvari ubace u prtljažnike automobila. U škodu su ušli Raja, Kovač i Maskara a u pasat Bane, Nemanja i Nikola. Iznenada, inspektor Zec je u daljini spazio farove drugog automobila kako se približava kući.

- E jebi ga, zakasnili smo! - rekao je izlazeći iz kola.

- Šta je bilo Rajo? Zar nismo krenuli - dobacio je Bane za volanom pasata.

- Neko dolazi - rekao je Nikola kroz prozor. - Rale odvedi nas brzo na neko skrovito mesto gde možemo i automobile sakriti! Odrastao si ovde, poznaješ svaki žbun. Bane, vozi gde ti Ratko kaže a mi ćemo za vama. I ugasite svetla! - komandovao je iskusni policajac.

Brzo su se organizovali a Rale ih je odveo do sporednog puta odakle su se spustili niz planinsku liticu prema uvali prošaranoj zimzelenim rastinjem. Žbunje, šiblje i šipražje poslužili su im kao sklonište. Dok su se udaljavali od kuće, inspektor Zec je u retrovizoru video još jedan par farova kako se približava imanju Novičića. "Sada nas prate dva automobila!", zaključio je Raja.

31. HELIHOPTER

Sa poljane u "Šumgli" helikopter MUP-a Srbije poleteo je prema planini Vita jela. Dragan Petrović Zmaj je odmah pilotu dao koordinate koje su vodile direktno prema

kući porodice Novičić. Povremeno bi proverio telefon čekajući izveštaj detektiva Milana. Zmaj je iskoristio poznanstvo sa Rajinim šefom Miloradom da obezbedi helikopter za završnu akciju. Za tako veliku uslugu poznanstvo sigurno ne bi bilo dovoljno ali zbog Petrovićevog uticaja i jednog tragičnog događaja iz prošlosti, načelnik policije nije imao izbora. Čak je i pilot je bio iznenađen da se tolika frka diže oko jednog čoveka ali kada je saznao ime putnika, iznenađenje je odmah nestalo. Svako ko je u policiji proveo neko vreme, znao je Zmaja Petrovića. Moćan, uticajan i za neposlušne opasan. Niko nije želeo da mu se zameri. Pre desetak godina, Milorad Miloradović je bio zamenik načelnika MUP-a. Imali su neku proslavu a posle kafanskog druženja sa kolegama iz policije. Iako je bio pod gasom, Buda je seo za volan i grdno se pokajao. Kod glavnog gradskog trga iznenada mu je izleteo pešak, otupeli refleksi izdali su iskusnog policajca. Udario je devojkicu na obeleženom prelazu posle čega je pala u komu. Samo njemu znanim kanalima Zmaj je odmah bio obavešten o nesreći. Potegao je veze, vezice i vezetine, zvao najuticajnije prijatelje i pomogao Miloradu da se izvuče iz nevolje. Od tog dana, Buda je postao Zmajev dužnik. Devojkica je posle par nedelja umrla. Milorada su njegovi policajci zvali Buda pošto je uvek bio miran i staložen. Pravi razlog njegove ćutljivosti krio se duboko u njemu jer žrtvu svog zločina nikada nije mogao da zaboravi i prežali.

Helikopter je pravio nesnosnu buku a Zmajeve slušalice su bile neispravne. Razmišljao je odakle dolazi tolika moć koju poseduju privilegovani pojedinci na važnim mestima u Službi. Taktika je bila jednostavna, nepogrešiva jednostavno - genijalna! Naime, na vodeće funkcije u svim institucijama postavljeni su ljudi sa puno putera na glavi. Nije se tu radilo o "kašičici maslaca" već o ogromnim "kantama" pomenutog putera. "Šalu na stranu", razmišljao je Dragan, "pre nego što bi ih rasporeili na važne pozicije, Služba je potencijalne funkcionere već držala u šaci. Najčešće se radilo o krivičnim delima zbog kojih se obavezno ide u zatvor. Ucenjeni su tako imali jedostavan izbor - ili da slušaju i uživaju u privilegijama ili da isteruju pravdu i završe u Zabeli!" Retki stručnjaci koji bi dobro obavljali određeni posao a nisu imali čak ni "mrvicu margarina na glavi" stavljeni su na "listu čekanja" a Služba se starala da ih sama po meniju "namaže". Čistuncima bez grehova iz prošlosti montirali su afere, saobraćajne nesreće, podmetnute krađe...

Telefon Dragana Petrovića je zasvetleo kada je stigla je poruka od detektiva Milana:

... Došli su do Ostojine vikendice. Kidnapovali su mu brata i zatvorenike. Sada je stigao i Ostoja. Čekamo vas...

Čovek koji je navikao da uvek vuče sve konce za trenutak je osetio nesigurnost. Stvari su mimo njegove volje izmicale kontroli. Operacija nije išla po Zmajevom planu pa je pod hitno morao da reaguje. Draganove vijuge su brzo radile. Zamislio se, pogledao u nebo, trepnuo par puta i ukucao u ekran telefona.

...Hitno mi treba jedinica za specijalna dejstva! Lokacija: 43.7304° Sever, 19.6982° Istok.

...

Istog trenutka primetio je da Milorad kuca odgovor. Ubrzo se pojavila nova poruka.

...Nemam drugi helikopter Dragane. Spremiću jedinicu a ti pošalji pilota nazad da ih pokupi!...

Zmaj je klimnuo glavom iako ga Milorad nije mogao videti.

... "U redu!..."

Spuštanje letilice na planinsku zaravan privuklo je pažnju svih aktera. Ostoja je bio zatečen ali ne i iznenađen: "Evo ga dolazi s neba da lično reši slučaj u velikom stilu!" Iako kivan istog momenta je osetio olakšanje. Za to vreme, grupa begunaca se nalazila mnogo bliže helikopteru pa su na svojim licima osećali vazduh po kome je mlatila moćna elisa.

Uprkos godinama, Zmaj Petrović se vešto probijao kroz mračne, planinske staze. Ispred kuće Novičića, osim vlasnika tu su bili još Milan, Lolek i Bolek. Uplašen i uzbuđen, Ostoja je promrljao jedva čujno.

- Odvedoše mi brata zlikovci!

- A za zarobljenike te zaboje. Jel ti shvataš koliko ovo ozbiljno? - urlao je Dragan pokušavajući da nadjača helikopter koji se udaljavao. - Mogu nam se u život usрати čoveče! Jel' se tebi ide na robiju Ostoja?

Pitanje je ostalo bez odgovora. "Komandant parade" im je naredio da uđu u kuću, posadio ih za kuhinjski sto i izložio plan.

- Za sat vremena doći će specijalna jedinica policije. To su obučeni specijalci koji znaju svoj posao. Pronaći ih moramo, inače nam se ne piše dobro! Nisu mogli u zemlju da propadnu majku mu! Pripremite oružje. Nadam se da ste poneli pištolje i ostalo.

Prisutni su kao đaćići poslušno klimali glavom.

Mudri ljudi, veliki naučnici, pisci, muzičari... Svi do jednog svedoče da su do genijalnih ideja dolazili mahom u trenutcima samoće. Tokom šetnje, ispod tuša, za radnim stolom ili kada ukućani odu na spavanje... Novo vreme donelo je druge vidove inspiracije pa se kreativna samoća ponekad dogodi i za volanom automobila. Shodno stepenu vlastite mudrosti i nepostojeće genijalnosti, Bratislav Jovanović Monstrum je

ličnu samoću koristio za neke svoje, posve drugačije reminiscencije. Tri decenije teškog života napunile su fijoku Batine svesti koja je bila namenjena za tugu, čemer i jad koji su ga tokom života uporno pratili. Sledeća pregrada Monkijeve životne police bila je ispunjena raznim nedelima. Kada bi ostao sam, Bata je prebrojavao svoje žrtve. Zvanično je osuđen za dva ubistva a po nalogu Službe je izvršio bar još desetak likvidacija. Jedan zločin, onaj prvi i najteži, večno se urezao u Monkijevu oskudnu savest.

Od prvog razreda, klinci iz odeljenja nisu voleli Bratislava Jovanovića. Izbegavali su ga zbog njegovog siromaštva i preke naravi. U šestom razredu, u Batinu osnovnu školu došao je novi učenik. Bio je to Dalibor, izbeglica iz Laponije prema kome su klinci imali isti odnos. Nije ih zanimalo što je Dalibora muka naterala da napusti svoj dom u Šahovskoj. Izopšteni iz društva i ignorisani od drugara, Bata i Dalibor su postali najbolji prijatelji. Družili su se pre i posle škole, smišljali nestašluke i sitne pakosti školskim drugovima jer su ih ovi uporno ignorisali i ismevali. Najsuroviji među dečacima iz razreda bio je Nebojša Pevac, sin poznatog boksera koga je tata učio "plemenitoj veštini" korišćenja pesnica. Bila je sreda. Bata je zbog gripa izostao iz škole a Nebojša sa grupom dečaka sačekao Dalibora ispred školskog dvorišta. Pevac je želeo da se pokaže pred drugarima i izbeglicu nauči pameti. Batin najbolji drug je na trenutak pobegao siledžejama ali se Pevac nije predavao. Uzeo je veliki kamen i bacio prema Daliboru. Nekoliko trenutaka kasnije, dečak iz Laponije je ležao na trotoaru u lokvi krvi. Dalibor je preživeo ali se dugo oporavljao od teškog potresa mozga. Kada je to čuo Bata je odlučio da se osveti. Jedne večeri, sačekao je da Pevac završi igru sa klincima iz kraja a kada je krenuo kući, Monstrum ga je sačekao u ulazu zgrade. Najpre je čuo korake a onda i prekidač. Čim ih je sijalica osvetlila, Bratislav je krenuo u akciju. Podigao je veliki kamen koji je sa sobom poneo i udario Nebojšu po glavi. Kada se našao na zemlji, Pevac ga je molećivo gledao tražeći milost ali Bata za milost nije znao. Kamen je još nekoliko puta završio na smrskanoj lobanji dečaka koji se drznuo da udari na Monstrumovog najboljeg prijatelja. Iste večeri, Nebojšu su pronašli mrtvog pored poštanskih sandučića. Tokom istrage, policija je sumnjala na Daliborovog oca ali se on u vreme zločina nalazio na poslu. Nebojšin matori, bokserski šampion, potegao je veze i poznanstva ali ubica nikada nije pronađen. Krvavi kamen kojim je prvi put ubio živo biće proganjao je Batu i na javi i u snu. Sve buduće žrtve Monstrum je doživljavao sa mnogo manje emocija i na njih gledao kao na nužno zlo na putu preživljavanja. Ali kada bi ostao sam, pred očima bi niotkuda iskočio krvavi lik Nebojše Pevca i pogled koji moli za milost.

Mentalna šetnja stazama pošlosti skrenula je Batinu pažnju s pravog puta. Dok je izlazio iz grada koji je iz kotline vapijao za čistim vazduhom, promašio je izlaz za planinu Vita jela. Greškom je krenuo prema obližnjem mestu u kome se nekada nalazila poznata satelitska stanica. Bio je ljut na sebe što je bez razloga izgubio dragoceno vreme. Prikočio je kako bi se bolje orijentisao a onda glavom tri puta besno udario u upravljač gazdinog Audija. Da se nije družio s Miškom pošao bi na vreme a da nije jurio demone prošlosti bio bi koncentrisan na vožnju... U svakom slučaju sigurno ne bi zalutao. Kada

je shvatio kojim putem ići dalje, Bata je velikom silinom stisnuo gas i za pola sata bio na Jelinom vrhu gde ga je sačekao "tunelska panorama" ispunjena tamom. Dugo je tražio kuću u kojoj ga je čekao "posao". Na imanju Novičića ugledao je crni hamer i odmah se skamenio. "Otkud Ostoja ovde u pola noći? Ništa od mog plana! Moraću ujutru da se vratim i odradim te kretene. Samo da ne propustim šorku sa Torbarima!". Još nekoliko minuta je stajao parkiran pored seoskog puta a onda se okrenuo i uputio prema Zelengradu.

Vozio je brzo kao da se vraća iz posete tašti. Brzinomer gazdinog automobila zakucao se na broju 120. Kada je stigao kući bilo je šest ujutru. Bata Monstrum je obukao omiljeni dres sa brojem 10 i otišao na kafu. Ovoga puta, umesto u lokal "Ciganin i Delija" išao je prema kafiću "Duga" gde se ponakad viđao sa Lepim. Hodao je lagano i dok je čekao da se na semaforu upali zeleno svetlo stigla je poruka od Ostoje.

... Akcija se odlaže. Pobjegli su nam! ...

Obradovao se što će sa svojim sledbenicima natenene obaviti planirani posao. "Kada se danas ne bih pojavio izgubio bih autoritet!", pomislio je. Prešao je ulicu i ušao u "Dugu". Vlasnik kafića je tek uključio mašinu za espresso dok su prvi gosti bili na svojim mestima. Za stolom u uglu video je Lepog Miška u društvu nepoznatog muškarca. Neznamac je bio zgodan, elegantno odeven a posebno se izdvajala besprekorna frizura. "Kada je stigao da se ovako picne ujutru na sabajle?", čudio se Monki. Neodlučno je prišao njihovom stolu.

- Čao Bato - obradovao se Miško. - Sedi sa nama. Ovo je Joca, za prijatelje Jo Jo Ra. On je pijanista a za svog dečka Darka i bog sunca! - našalio se Batin prijatelj.

- Otkud ti ovako rano? - iznenadio se Monki.

- Jocika ima problem pa me je zamolio za pomoć - odgovorio je Miško.

Elegantni mladić je pružio ruku i osmehnuo se učtivo mada je iz pogleda bilo jasno da ga nešto muči. Monki je privukao stolicu i seo za njihov sto. Neobavezno ćaskanje delovalo je pomalo usiljeno a Bata je želeo da sazna o čemu se radi. Miško je naslutio šta se vrzma po Monkijevim mislima pa je odmah izložio problem koji pijanisti ne da mira.

- Bato, naš prijatelj je očajan. Ima već nedelju dana kako mu se dečko ne javlja. Zove se Darko. Radi kao šminker u filmovima i TV serijama. Jako fini i pametan mladić. Ti poznaješ ljude, kako bi mogli da ga pronađemo?

Monki je momentalno zanemio a belina izazvana strahom, pokrila je njegovo grubo lice. Setio se susreta sa Darkom na dan kada je izvršio zadatak na televiziji. Pre ubistva, tri sata je sedeo u šminkerskoj stolici dok mu je Maskara menjao lični opis. Nije bilo jednostavno transformisati ga u Nemanju Pavića. "Da su mi dozvolili da likvidiram i

šminkera kao što sam planirao sada ne bih morao da brinem. Sada je na slobodi i može sve da ispriča policiji. A i ovaj njegov momak postavlja nezgodna pitanja... Ali za razliku od pitanja Joca je baš zgodan!", razmišljao je sladostrasno Monki.

- Gospodine Bato, ako ste u mogućnosti pomozite mi molim vas - jadikovao je Joca. - Ako je ucena u pitanju ja ću pokušati da skupim novac.

Bata se još uvek opoavljao od šoka. Tek kada su pomenuli bekstvo šminkera Darka zvanog Maskara shvatio je da mu pretila velika opasnost. "Ostoja jeste moćan ali ako istina procuri i on će najebati!", zaključio je. Pokušavao je da zadrži hladnoskrvnost kako Miško i Joca ne bi primetili njegov strah.

- Ne bih da kvarim romansu, oglasio se Monstrum, postoji li mogućnost da te je napustio. Misim, da nije otišao s drugim?

- Moj Darko je spreman na mnoge gluposti ali ne i da ode bez reči! To uopšte ne liči na njega - bio je odlučan Joca. - On je dosta nesiguran i beži od konfliktnih situacija. A i stan u kome živimo je u njegovom vlasništvu! Ne bi me ostavio tek tako.

Bata je na brzinu obećao da će se raspitati o Darkovom nestanku. Kafu je popio na eks i nastavio prema kafiću u kome su ga čekali navijači. Na putu do lokala "Ciganin i Delija" pozvao je Ostoju.

- Šefe, pošto je ovaj peder pobegao sada smo svi u nevolji!? Mogu li da pomognem da ga pronađemo? A onda da roknem! Sami ćete? U redu! Onda bih ja mogao preko grane? Tako ste obećali! - izdeklamovao je u jednom dahu.

S druge strane, čuo se nervozan glas gospodina Novičića.

- Bato, veliki igrači ga sada traže. Imam ja briga na pretek. Sedi kući i ne izlazi dok ih ne pohvatam.

Monstrum je ćutao i čuo kako Ostoja prekida vezu. Zastao i stavio telefon u džep. "O beguncima govori u množini. Pitam se koliko je? Meni je ovaj šminker ipak najvažniji. Ako me prepozna ne piše mi se dobro!" - zaključio je.

Dok se približavao zbornom mestu Krvopija, učinilo mu se da sreo upravnika policije.

32. VODENICA

Na vrhu planine Vita jela, nedaleko od helikoptera i svojih progonitelja, sakriveni u šipražju gustih četinara begunci su kovali plan akcije. Dvoumili su se da li da čekaju dok se situacija malo smiri ili da odmah napuste planinu.

- Zmaj je došao policijskim helikopterom koji je mogao da odobri jedino moj načelnik Buda - konstatovao je inspektor Zec. - To znači da ima podršku sa najvišeg mesta. Nije isključeno da će mu poslati pojačanje u ljudstvu. Predlažem da ipak odmah krenemo.

- Rale, ima li neki drugi put kojim bi izbegli tvoju kuću? - interesovao se Bane.

- Postoji jedan obilazni kojim se ide skroz ukrug - objasnio je Ratko.

Nikola Kovač je kuckao po ekranu skrivajući telefon ispod jakne. Slušao je ostale i nervozno grizao gornju usnu. "Sve bih dao da zapalim jednu ali ne smem, tako bi nas najlakše otkrili!" Stavio je mobilni u džep, sačekao da Rale završi a onda je dubokim glasom koji je od ćutanja još više ogrubeo odlučno obavestio ostale.

- Slažem se da krenemo ali nećemo se skrivati u tvojoj kući Rajo. Pošto je uknjižena na tvoje ime brzo će nas otkriti. Moja pokojna žena je nasledila napuštenu vodenicu u okolini Vrapčevca koju nikada nismo preveli pa se još uvek vodi na njenog ujaka. Nije neki komfor ali vrši posao. Samo da stignemo pre nego što raspišu poternicu - izdeklamovao je Kovač u jednom dahu.

Raja je razmišljao da kontaktira šefa Budu i zamoli ga da sačeka sa poternicom ali nije bio siguran koliko je to pametno. "Ako mu je poslao helikopter taj Zmaj ga sigurno drži u šaci. Ne smem rizikovati!" Ušli su u automobile i sa ugašenim farovima krenuli nizbrdo prema novom odredištu. Dok su se s planine spuštali prema glavnom putu, helikopter je brundao iznad njihovih glava a onda se ponovo spustio nedaleko od Ostojine i Raletove kuće. Ovoga puta iz letilice se iskrcalo desetak specijalaca u punoj ratnoj opremi. Begunci iz nehata silazili su niz obrnke Vite jele i molili boga da ih niko ne primeti

- Rekao sam da će se vratiti s pojačanjem - podsetio je Raja saputnike. - Ovaj moj šef se baš ne krsti. Pitam se čime li ga ucenjuju?

Članovi jedinice za specijalne akcije rasporedili su se oko helikoptera koji je bukom i "vetrom" izazvao oluju na poljani. Elisa je mlatila po vazduhu i nosila vlažnu travu i kamenčiće. Planinska flora letela je vazduhom stvarajući magličastu zavesu oko policijskog tima. Zmaj je obavestio komandira o mestima na kojima bi se mogli nalaziti begunci.

Osmorica pripadnika specijalne jedinice MUP-a kročilo je na tlo planine Vita jela. Komandir Marko je s lakoćom raspoređivao ljudstvo. Izdavao je naređenja i podsetio policajce da ostanu u vezi i toki voki uređaje drže stalno uključene. Potera je počela.

- Jedinica Alfa na poziciji. Nastavljamo sa operacijom - komadovao je Marko.

Iskusni specijalac Boban, bio je zadužen da drži odstupnicu. Za njega je ovo bila još jedna rutinska operacija. U poređenju sa borbrbenim akcijama na Rosovu ganjanje po planini je samo lagana rekreacija. Bobanovu pažnju privukli su nepoznati šumovi

koje je čuo u blizini. Pokušao je da otkrije o čemu je reč i radio vezom obavesti komandira. Zgrabio je infracrveni dvogled i počeo osmatranje. Južno od njegovog položaja, umesto begunaca ugledao je čopor vukova koji su bili jednako iznenađeni prisustvom policajaca. Boban se podsmehnuo samom sebi. "Ostario si junače!", razmišljao je. Nekada bi po zvuku prepoznao neprijatelja a po hodu je i broj cipela mogao da odredi. Sada više ni vukove od ljudi ne razlikuje. "Vreme ti je za neki kancelarijski posao kad si premlad za penziju." - zaključio je.

Bobanovi drugari su pretraživali šumu, lomili se preko strmih stena i probijali dubokim planinskim klancem. Kiša je lila bez prestanka, mokri i obeshrabreni neuspešnom potragom, specijalci su jedva čekali kraj akcije. Kada su se vukovi udaljili, Boban se spustio niz liticu i iznenada osetio užasan bol. Desna noga specijalca MUP-a upala je u metalnu zamku za divlje životinje. Zakukao je i toki vokijem pozvao u pomoć komandira Marka. Pružili su mu prvu pomoć i odneli do helikoptera. Posle dva sata jalove potrage kapetan je naredio povratak.

Dok su specijalno obučeni policajci obavljali svoj posao ostatak ekipe u kući strpljivo čekao je da vidi kako će se potera završiti. Kada ih je Marko obavestio da nisu uspeali da lociraju begunce, Zmaj je shvatio da će morati da aktivira plan B.

- E moj Ostoja, sve što je moglo da se zajebe ti si zasrao! - tiho je i hladno govorio Zmaj.
- Jesi li svestan da više nije u pitanju samo posao i kompanija, sada su nam i životi u opasnosti? Ako ih ne pohvatamo isplivaće istina i o masakru na televiziji.

Ljuban i Božo su uplašeno gledali u svog gazdu koji je pognute glave crtao zamišljene krugove po mušemi. U tom trenutku, vlasnik detektivske agencije je shvatio da se ni kriv ni dužan našao u nebranom grožđu. Znao je mnogo više informacija nego što je želeo.

- Milane, hteo to ili ne sada smo zajedno u ovome! Kud svi Turci tu će i detektiv Milanče. Jebi ga, tako ti se zalomilo! - zaključio je Dragan čitajući misli svog saradnika.

Na poziv kapetana Marka, Dragan je ušao u helikopter. Krenuli su nazad u Zelengrad a na licu iskusnog obaveštajca videlo se razočarenje zbog neuspeha akcije.

Pasat pozajmljen od Jove kafedžije i Škoda MUP-a Srbije koju je na revers dužio inspektor Raja Zec jezdili su u strogoj ilegali. Uključili su se na magistralni put i vozili se prema Vrapčevcu. Gledali su u nebo trudeći se da u svakom trenutku lociraju "ljutog neprijatelja" a to je u ovom trenutku bio - helikopter. Sat i po vožnje svakome od njih se činio kao večnost. Najzad, Raja je ugledao putokaz koji je vodio prema Najdanovoj vodenici. Blatnjavim, razlokanim drumom stigli su do građevine koju je nasledila Kovačeva žena.

- E pa ljudi, dobrodošli na miraz koji sam od žene u starosti dobio - našalio se gorko Nikola.

Celim putem ih niko nije zaustavljao. "Izgleda da će poternicu raspisati tek ujutru", razmišljao je Raja, "žele da operaciju drže u tajnosti što je moguće duže." Inspektor Zec je imao dovoljno policijskog iskustva da prati tok misli iskusnog udbaša Petrovića ali i svog šefa Milorada. "Što bi rekao mali Rosić, "panduracija" je kao seks, kada jednom naučiš nikada ne zaboraviš ili što više vežbaš - bolji si!", zaključio je. Ostavili su automobile ispod velike oskoruše i nesigurno hodali po mračnim livadskim gudurama. Nikola ih je vodio prema vodenici koja je nekada davno hranila čitav srez. U to vreme, domaćini iz okolinih sela donosili su žito kod gazda Najdana da samelju sitno kukuruzno i pšenično brašno. Pred kraj života, deda Najdan je vodenicu ostavio sinu a ovaj Kovačevoj ženi Mileni. Dugo su se spremali da zgradu sa okućnicom prenesu na njeno ime a onda se Milena iznenada razbolela i posle samo godinu dana umrla. Porodica nije marila za ovaj komad imanja pa je plac na kome se nalazila vodenica postao takoreći "ničija zemlja" ali i idealan životni prostor najpre za miševe i pacove a sada, silom prilika i utočište odbeglih žitelja Zelengrada. Kako su odmicali sve jače se čuo žubor reke dok se vazduhom širio miris vode i trulih biljaka sa obale. Nikola je baterijskom lampom osvetljivao put koloni koju su činili stari i novostečeni prijatelji. Ni krivi ni dužni, našli su se u bezdanu ludila kakvo do pre par dana nisu mogli ni da zamisle. Od normalnih ljudi i uzornih građana preko noći su postali kriminalci čija će se imena verovatno pojaviti na poternici... A sve to zbog ljudske gramzivosti i tuđih nedela.

U vodenici niko nije boravio godinama ali se koliba dobro držala. Ušli su u kuću a prijatelji su kao po komandi počeli da proveravaju izdržljivost zidova, stubova, vrata i prozora. Zaključili su da je Najdanova brvnara još uvek u solidnom stanju. Krov nije prokišnjavao a zidovi i stakla na prozorima su još uvek su bili čitavi pa vetar nije prodirao u unutrašnjost vodenice. Iz kuhinje se silazilo do podrumske prostorije gde se nalazio mlin. Bila je to velika, prostrana soba u kojoj je snaga reke stvarala veliku buku i dodatni osećaj hladnoće. Temperature u podrumu bila je mnogo niža nego u kući. Ognjište je igralo ulogu šporeta a pored njega klimao se sto sa nekoliko oštećenih stolica. Pored kredenca bila su vrata koja vode u jedinu spavaću sobu. Velika prostorija sa tri kreveta, natkasnom i starim, vlagom natopljenim ormanom.

- Zavičaju u pohode - našalio se Bane. - Upoznaj svoj kraj kako bi se više mučio.

Ostali su ignorisali komentar pošto je svako imao dovoljno svojih problema da bi se bavio nedostatkom komfora u nužnom smeštaju koji nisu želeli ali su mu se itekako obradovali. Nikola je obilazio svaki kutak stare vodenice, proveravao ima li pacova i da li je ostalo nešto namirnica. Na kraju je založio vatru u ognjištu.

- Nema dovoljno drva moraćemo u šumu da nasečemo nova - konstatovao je domaćin.

Ranije, dok su sa Vite jele konspirativno grabili prema Livadiji, Bane je uspeo da Nemanji objani detalje tragedije. Pavić ga je s pažnjom slušao ali nije puno razumeo. Mučio se da složi mozaik užasnih događaja koji su se prethodne sedmice tako nesrećno

ukrstili. Darko je sve manje mislio na hranu sve više na svog dečka Jocu. Tokom zarobljenništva počeo je da se pribojava da ga više nikada neće videti. "Duša moja prelepa, nisam stigao ni da ga obrađujem putovanjem u Pariz", jadicovao je u mislima. Tokom vožnje Raja je imao dovoljno vremena za vlastito preispitivanje. Mučila ga je krivica što je još jednom izneverio ženu. Ponovo je propustio večeru koju su tog jutra zajedno dogovorili. "Bog ti daje al' đavo ti ne da moj Zec!", razmišljao je pokajnički. A Bane k'o Bane, pošto je kolegi sve potanko objasnio, u glavi je počeo da piše novinarski tekst za koji je neskromno verovao da će mu doneti Pulicerovu nagradu. Nikola je za to vreme radio na rasporedu spavanja u vodenici.

- Pavić, Ristić i Maskara neka se smeste u spavaću sobu a Rale, Zec i ja ćemo ovde u kuhinji. Hajde da se malo odmorimo pa ćemo ujutru čiste glave napraviti plan. Treba se pobrinuti za hranu, ogrev... Nabavićemo i nove kartice i punjače za telefone kako bi ostali u vezi sa svetom - poručio je Kovač cimerima dok im je delio staru čebad.

Smeštaj u vodenici nije bio po ukusu gostiju ali sila boga ne moli pa su svi bez mnogo zanovetanja odmah zaspali. Cele noći su kroz snove nanovo proživljavali avanturu u koju su bez svoje volje uplovili. Spavanje u skučenom prostoru odmah je pokazalo svoju lošu stranu. Darko je toliko hrkao da su ga cimeri non-stop gurali i budili. U kuhinji, Rale je bez rakije počeo da krizira. Morili su ga beli miševi koji su mu ispred nosa oteli skupi burbon iz Ostojine vile. Bane je usnio Teino golo telo kako leži na ogromnom slikarskom platnu a Nikola udes posle koga je postao invalid. Čim je svanulo, Kovač je založio vatru. Pustio ih je da odspavaju još neko vreme a onda imitirajući zvuk vojničke trube komandovao buđenje. U vodenici nije bilo ni vode ni struje pa su preskočili jutarnje aktivnosti koje bi u to vreme obavljali da su u civilizaciji.

- Nikola, šta ćemo za vodu i hranu? - pitao je Rale.

Kovač je pušio prvu cigaretu i pažljivo tresao pepeo kroz prozor. Dok je čekao odgovor i Raja je zapalio.

- Dole u selu imam poznanika za koga sam siguran da nas neće izdati. Malo me poštuje a još više plaši. Daće nam vodu i u seoskoj radnji pazariti šta nam treba. Nego imate li vinešto para kod sebe?

Izvadili su novac koji se zatekao u džepovima. Niko se nije pripremao za iznenadno izbeglištvo pa ni para nije mnogo bilo. Kovač je prikupio lov, obukao jaknu i krenuo prema selu. Nemanja je izašao za njim i zapalio cigaretu ispred vodenice. Seo je na veliki kamen ispuštajući duvanski dim kroz usta i nos. Pred očima su se ponovo ukazale slike otmice, boravka u Ostojinoj kući, batine... Razmišljao je o Vesni, deci, roditeljima, poginulim kolegama... Kako su njegovi najbliži podneli vest da je preko noći postao zver, masovni ubica i samoubica. Nije bio dobar ni kao otac ni kao muž. Posao je stavljao ispred porodice. Roditelji su mu pružili sve, voleli ga a on im ljubav nije uzvrćao. Obratio bi se samo kada mu nešto treba. Majci za podatke o poslovanju novokomponovanih bogataša a ocu kada bi ponestalo para. Više od svega kopkalo ga je

ko je izvršio masakr i zašto su igru baš njemu namestili? "Ovakvim scenarijom bi i Tarantino bio ponosan." konstatovao je. Samo se ptam zašto? Toliko truda samo da bi jednog novinara smestili u zatvor!?" Teško mu je bilo da shvati pozadinu zločina. Pitanje svih pitanja bilo je - ko je u stanju da žrtvuje živote nevinih ljudi da bi se obračunao s njim. Iznenada je shvatio da još uvek ne zna ko je od kolega stradao. Sve su mu ispričali onako na gomilu pa nije imao vremena za pojedinosti. Ugasio je cigaretu i odšetao se do reke gde mu se pridružio Bane.

- Prekinuo sam boravak u Americi kako bih se posvetio ovom slučaju - započeo je razgovor kolega iz "Urlika". - Iskreno nisam mogao da verujem da si u stanju da tako nešto urediš. A opet, što kaže moj urednik - kvrcnulo čoveku!

- Nisi mi rekao ko je od kolega ubijen - podsetio ga je Nemanja.

- Stradali su svi koji su se tog jutra zatekli u zgradi. Urednik Raka Mandžukić, kolega Boško Karajović, sekretarica Bojana Dimitrijević, snimatelj Maksa i portir Vasa. Nešto kasnije, ubijen je i Balša Torbica direktor firme u kojoj radi tvoja žena - izdeklamovao je Bane kao da čita imena sa spiska.

- O bože jadni ljudi! procedio je kroz zube a unezvereni pogled mu još nije silazio sa lica
- Šta si do sada otkrio? - nastavio je.

- Samo sam nastavio tamo gde si stao. Posle tvoje sahrane gospođa Radmila mi je dala torbu u kojoj si držao dokaze o malverzacijama u "Maler Exportu" a kasnije su mi se pridružili Zec i Kovač.

Nemanja se ogrebao za cigaretu i s kolegom odšetao do reke koja je posle kiše nosila đubre meštana okolnih sela. Za to vreme, Nikola je od Najdanove vodenice krenuo uzbrdo. Na ulazu u selo, iz daleka je opazio usamljenu kuću okruženu njivama. Približio se imanju i još sa kapije uočio da su štale, ambari i garaže u jednom stanju. Čak je i kuća bila prilično oronula. Domaćinstvo Radovana Pešića nekada se prostiralo na više desetina hektara. Pre rata, Radovanov otac je bio vodeći domaćin u selu. Dolaskom nove vlasti, posed se malo po malo topio i na kraju im je ostala samo kuća sa pedesetak ari zemlje koju su obrađivali za sopstvene potrebe. Kao perspektivan udbaša i lokalni zet, Kovač je dobio zadatak da se obračuna sa subverzivnim elementima u selu. Otkrio je da je Radovan organizator grupe meštana koji su sabotirali socijalistički napredak sela. Nikola ga je tada posetio sa dvojicom milicionera posle čega su se svi Pešići smirili a ubrzo se uključili i u rad Socijalističkog Saveza Radnog Naroda. Buđenjem nacionalizma u Prčiji, Radovan se ponovo aktivirao. Neko vreme se bavio politikom a posle porodične tragedije odlučio je da se zauvek povuče. Zatvorio se u četiri zida i čekao svoj red za onaj svet. Nikola je znao da ga ovaj čovek prezire ali se nadao da ga se još uvek bar malo plaši. To mu je bila jedina nada jer bez vode i struje u vodenici neće dugo moći da se skrivaju. Ušao je u dvorište prepuno krša i loma, pas je lajao a kokoške na trenuatak zastale da osmotre pridošlicu. Zakucao je na vrata i čekao. Nekoliko minuta kasnije, iz daljine su se čuli koraci. Radovan je sporim pokretima otvorio vrata.

Najpre nije prepoznao posetioca. Pažljivo ga je zagledao žmireći na pola oka. Kada je shvatio o kome se radi, Pešić je radoznalo pogledao gosta.

- Dobro jutro domaćine - pozdravio ga je Kovač. - Mogu li da uđem?

- Da je sam đavo došao manje bi' se iznenadio - odgovorio je Radovan smrknuto. - Uđi brate ko ti brani. Od kada vi to pitate za dozvolu?

U kući je vladao opšti nered, prašina po starom nameštaju, paučina u uglovima prostorija... Iz dnevne sobe je brundao televizor. Seli su za kuhinjski sto na kome su stajali ostatci hrane od prethodnog dana. Radovan je ponudio gosta cigaretom i obadvojici zapalio šibicom.

- Otkud ti kod mene moćni čoveče? - pitao je domaćin.

- Treba mi tvoja pomoć Radovane? - bio je direktan Nikola. - Tu sam sa nekim prijateljima, krijemo se u Najdanovoj vodenici. Možeš li da nam dovezeš vodu i hranu? A treba i telefone da napunimo i nove kartice nabavimo.

Domaćin je s nevericom gledao Kovača i nekontrolisano vukao dim iz cigarete. Ustao je, doneo flašu sa rakijom i nasuo u čašice.

- Tamo nemate ni vode ni struje. Noći postaju sve hladnije. U vodenici nećete sastaviti ni nedelju dana.

- Znam Radovane ali drugog izbora nemamo. Moćni ljudi su nam za petama a životi u opasnosti - odgovorio je inspektor u penziji.

- Ti si sada penzioner jel' tako? Nema više ko da te štiti pa si došao kod dušmanina. Sećaš li se Nikola kako su me oni tvoji unakazili? - rekao je sa gorčinom Pešić.

Nikola je pocrveneo, ispio rakiju na eks i drhtavim glasom odgovorio.

- Ne kažu džabe "kolo sreće se okreće"!

- Sačekajte mrak i dođite kod mene. Kuća je velika a ja sam već dugo sam. Od kada su mi sin i žena poginuli samo životarim i čekam dan kada ću ih tamo gore ponovo videti.

- Jesi li siguran? - pitao je Kovač. - Ako nas ovde pronađu i ti ćeš biti u nevolji.

- Kao da ja imam šta da izgubim - rekao je tužno domaćin. - Dovedi ih večeras, ovde ćete biti na sigurnom. Mene ionako više niko ne obilazi. Kažu namćor i ugursuz... A svakom sam u selu pomogao!

Nikola se zahvalio nekadašnjem neprijatelju a onda se kroz njive uputio nazad prema vodenici.

Sa poligona MUP-a gde se iskrcao po dolasku s planine, Dragan Petrović je iz helikoptera uskočio u auto i dovezao se do svoje kuće na Babinju. Umoran, besan i razdražljiv odmah je skuvao velku džezvu kafe. "Šta da radim ako ih ne pronađemo", razmišljao je, "više me ne zanima budućnost kompanije i poslovi sa Mukrajinom, sada treba sačuvati slobodu a boga mi i živu glavu! Previše sam se oslonio na Ostoju, nije on kalibar za ovakve poslove", nastavio je pokajnički Zmaj. Poznavao je mnoge uticajne ljude koji su uvek bili spremni da mu pomognu ali ako se Nemanja Pavić pojavi u javnosti tu ga ni predsednik države ne može spasiti. "Postoji jedna pozitivna stvar koja mi uliva nadu. Osim mene, istinu za sada znaju samo Milan, Ostoja i njegovi telohranitelji... Ah da Zec i Kovač! Oni su se upetljali u priču kao i onaj peder - njega sam tek smetnuo s uma. Previše je slabih karika u lancu koji smo labavo ispleli!", preslišavao se nervozno.

Kada je popio kafu počelo je da se svanjava. Još jednom je kroz misli provukao desetine različitih scenarija ne bi li se izvukao iz nevolje. "Probali smo sa kidnapovanjem Pavićeve žene i dece i zastrašivanjem roditelja al' se nismo makli dalje od početka! Dosta je bilo zajebavanja sa Ostojinim amaterima moraću stvar da uzmem u svoje ruke . "Idem da se istuširam a onda krećem u završni obračun!"

33. BUDA

Njegovo kršteno ime bilo je Milorad, među policajcima je bio poznat kao Buda dok su ga šefovi iz ministarstva zvanično oslovljavali koristeći prezime Miloradović. Načelnik MUP-a cele noći oka nije sklopio. Od kada je Zmaj Petrović s punim pravom zahtevao helikopter i specijalnu jedinicu, Milorad je odlučio da ostane u kancelariji. Odobrio je akciju koja predstavlja ozbiljnu povredu pravila službe, kolege bi sigurno to brzo otkrile pa je morao lično da izdaje naređenja. Specijalci su se upravo vratili sa zadatka. Komandir specijalne jedinice rekao je šefu da je Zmaj nezadovoljan i da je s poligona odjurio pravo kući. Potom je podneo raport načelniku. Niko nije povređen, tehnika je neoštećena ali zadatak nije uspešno obavljen. Buda se zahvalio policajcu i dao im voljno.

- Zamolio bih te da ovo ostane među nama - rekao je upola glasa.

- Naravno šefe, bez brige - odgovorio je komandir.

Umesto kafe koja bi ga u ovo doba noći bar malo rasanila, Milorad je sipao vinjak. Razmišljao je o prethodnoj noći. Godinama je bio policajac za primer a onda se dogodila ona protekla nesreća. Izvukao se samo zato što policija namerno nije radila svoj posao. Od tog dana izgubio je integritet jer kad' god bi se Draganu Petroviću i njegovim saradnicima prohtelo svoj obraz je mazao užeglim fekalijama korupcije. "Kad jednom zasereš do kraja života se nećeš oprati!" razmišljao je ogorčeno. Popio je gutalj braonkaste tečnosti kada je zazvonio telefon. Bio je to zamenik ministra policije.

- Miloradoviću, šta rade ovi tvoji indijanci ako boga znaš? Zovu seljaci, pitaju da nije počeo rat.
- Gospodin Zmaj je tražio helikopter i specijalnu jedinicu a njemu se usluga ne odbija - odgovorio je načelnik.
- Ako ministar sazna odo smo i ti i ja u majčinu. Jebe mi se i za Zmaja i za aždaju. Moli boga da se vest ne proširi. Ako se ovo ponovi sa mnom ćeš imati posla - rekao je ljutito zamenik.
- Šefe, voleo bih da sve to isto lepo saopštiš i Petroviću verujem da bi mu bilo drago. A što se mene tiče kako hoćete. Smenjujte, kažnjavajte, radite kako vam je volja - odgovorio je Buda ravnodušno.

Pošto je završio razgovor, ponovo je zasvetleo mobilni telefon. Stigla mu je poruka od Rajine žene Marine.

💬 *Raje nema od preksinoć. Ne javlja se na telefon. Nešto nije u redu. Pomozi Milorade!* 💬

Odgovorio je da će javiti čim nešto sazna. "Šta da radim sa Zecom. On mi je najbolji i najpošteniji inspektor. Obraz sam isprljao ali prijatelja ne dam!" - razmišljao je načelnik Buda i odmah Raji poslao poruku.

💬 *Znam da se situacija iskomplikovala. Zajebao sam stvar ali tebe ne dam. Javi ako ti treba pomoć* 💬

Popio je ostatak vinjaka i uzeo pištolj iz sefa. Izašao je iz kancelarije i produžio prema glavnom ulazu gde je sedeo dežurni policajac.

- Stopiraj poternicu koju smo juče raspisali i pozovi onog malog Rosića. Reci mu da mi se hitno javi na mobilni - naredio je iznenađenom brki na prijavnici i napustio zgradu.

Tmurno jutro koje najavljuje dugu jesen i policijsku akciju koja se dugo u načelnikovoj glavi kuvala. Dok se dvoumio da li da uzme pljeskavicu "Kod Galeba" ili burek "Kod velikog Nece", na mobilni mu je stigla poruka. Mislio da stiže od Zeca ali se prevario. Bio je to mali Rosić.

💬 *Šefe, rekli ste da vam se javim. Ne mogu da pričam mnogo je ljudi oko mene. Napišite o čemu se radi!* 💬

Milorad se nasmejao "Ima mnogo ljudi oko njega, šio mi ga Đura, sigurno je u nekoj švaleraciji!", razmišljao je načelnik a onda debelim prstima, prilično vešto za svoje godine, kuckao po tastaturi telefona.

☞ *Hitno si mi potreban. Ulica Kotlinska 5. Parkiraj se ispred. Ako stigneš pre mene ne obraćaj mi se kad me vidiš. Ako ne izađem do podneva pozovi pojačanje i pretresite kuću. Bez dodatnih pitanja!* ☞

Poslao je poruku čudeći se kako se brzo navikao na ovaj vid komunikacije. Sin mu je nedavno rekao da je telegram pronaden 1837. a telefon 1876. godine. Naučnicima je trebalo četrdeset godina da pomognu čovečanstvu da se sa dopisivanja pređe na direktno verbalno čavljanje. Mobilni telefoni su nam pružili mogućnost da se tokom razgovora čak i vidimo sa sagovornikom. Mladi su onda odlučili da razvoj tehnologije vrate unazad pa je postalo skoro nepristojno pozvati nekoga ako si u mogućnosti da mu pošalješ tekstualnu poruku. "Nadam se da nas neće terati da učimo Morzeovu azbuku kako bi još više uštedeli na vremenu!", ljutio se u sebi načelnik Buda.

☞ *Krećem odmah!* ☞ , odgovorio je Rosić.

34. NAVIJAČI

U kafeu "Ciganin i Delija" vladala je prava ratnička atmosfera. Dvadesetak ošišanih mladića u crveno belim dresovima ili majicama sa različitim natpisima sportskog sadržaja preplavili su baštu kafića. Dokazane tabadžije spremne za akciju. Na zbornom mestu su stigli ceo sat ranije kako bi se pivom zagrejali i spremni sačekali megdan. Mesto za šankom zauzeli su njihovi lideri a glavnu reč je vodio Vlada Kikirez zbog koga je tuča i organizovana.

- Ma jeb'o bi ja njima kevu ali ih je bilo više. Samo da sam poneo utoku danas bi im davali parastos.

- Ionako smo planirali da se šibamo na derbiju ovo nam dođe kao kondicioni trening - konstatovao je Sima Bokser.

Ulazak Bate Monstruma navijači su bučno pozdravili a gazda kafića je odmah stavio espresso za vođu kaznene ekspedicije. Monki se pozdravio sa svima a onda detaljno izložio plan akcije.

- Znači čekamo ga na raskrsnici kod Mokranjca tu je i onaj parkić od koga nas neće videti. Ako murija naiđe park je idealan da šmugnemo - rezimirao je Bata. - Akciju počinjemo za pola sata. A vi tamo, dosta s tim pivom!

U bašti ispred kafića sada je bilo više od pedesetak momaka. Većina njih su uprkos Batinoj naredbi i dalje ispijali pivo koje im je ulivalo dodatnu hrabrost. Nestrpljivo su čekali početak šorke.

- Kikirez je pozvao ortaka sa televizije da snime kada posao završimo, neka vide Torbari na šta će Gorogan da liči - rekao je kratko ošišani glavonja.

- Čuti bre da te ne čuje Monstrum, on se ne bi složio da se šibanje snima - učutkivao ga je oniži momak sa frizurom a la Ronaldo.

Bata je krenuo prvi a velika grupa huligana ga je u stopu pratila. Niko nije išao praznih ruku. Bilo je tu svakojakog oružja a najviše bejzbol palica i lanaca. Grupa je po dogovoru ostala u parkiću dok je Vlada Kikirez otišao u izvidnicu. Nekoliko minuta kasnije trčao je i panično saopštio šefu.

- Bato, Gorogan nije sam. Približava se velika grupa Torbara. Ima ih manje od nas... Možda dvadesetak. Kako su samo znali? - pitao se.

- Izdao te tvoj ortak sa televizije! - iznervirao se Sima.

- Kakve bre televizije? - čudio se Monstrum.

- Hteo čovek da se pokaže pred kamerama, budala jedna zbog njega ćemo morati da se bijemo sa najboljim Goroganovim ljudima - nastavio je Bokser.

- Sada nema nazad, šibaćemo se nema nam druge a tebi ću Kikirez tek da opštim s kevom! - nervirao se Bata.

Prvi su u napad krenule Krvopije ali su ih Torbari spremno dočekali. Faktor iznenađenja je propao pošto je informacija o zasedi stigla do protivničkog tabora. Bata je išao pravo na Gorogana, udario ga je lancem po ramenu i istog trenutka onesposobio. Kada su videli vođu na trotoaru njegovi sledbenici su još jače napali u nameri da preduhitre brojnije Krvopije. Motke su sevale na sve strane, jauci, psovke i krv na trotoaru. Ekipa TV KG9 sve vreme je snimala uličnu tuču. Deesetine povređenih navijača sa obe strane ležalo je na pločniku. Bata Monstrum je i dalje vitlao lancem jurišajući na protivnike. Bacio je pogled u stranu i ugledao Vladu Kikireza kako se krije u obližnjem žbunu. Ostavio je Torbare i pošao prema kukavici iz svojih redova. Odmah ga je odalamio lancem po leđima a onda ga dočekao pesnicom i istog momenta nokautirao.

- Zar mi zbog tebe da krvavimo gaće a on gospodin pozvao televiziju i krije se u šimširu.

Krvopije su potisnule rivala do sledeće raskrsnice odakle su se svi brzo razbežali. Bata je šutnuo Kikireza još nekoliko puta a onda je ugledao čoveka s kamerom kako beleži svaki njegov zamah. Razdrao iz sveg glasa.

- Hej ti glavonja, hoćeš da ti to sranje u dupe nabijem? - rekao je snimatelju i naredio svojim sledbenicima. - Povlačimo se dok ne naiđe murija. Trčite kroz park a onda svako svojoj kući!

Sa "bojnog polja" Monki je otišao kod Miška Lepog za slučaj da ga policija traži na kućnoj adresi. Analizirao je svaki detalj tokom tuče ali ga je najviše brinula TV ekipa.

35. JABUKOVA GORA

Kada se posle otmice ponovo našla u svom domu, Vesna Pavić je rešila da više ništa ne prepušta slučaju. Odlučila da decu odmah skloni na sigurno. Otišla kod svekra i svekrve da se sa njima posavetuje. Predložila je da se sa decom sakrije kod mame i tate. Vesnini roditelji su živeli u okolini Jugobrana udaljenom stotinak kilometara od Zelengrada.

- Znam ćeri - razmišljao je glasno dr. Pavić. - Ali tamo ćete prvo tražiti.

- Moja sestra ima vikendicu na Jabukovoj gori - setila se Radmila. - Njen plac je udaljen od puta a prvi komšija kilometarima daleko. Odmah ću da je pozovem.

Vesna nije mogla da izvoljeva. Bila je svesna situacije. Imali su puno sreće kada ih je Bata Monstrum oslobodio. Nije ih ni maltretirao ni zlostavljao ni ispitivao ali se i dalje bojala da sa njima još nisu završili. Radmila je brzo obavila telefonski poziv i vratila zadovoljna iz kuhinje.

- Sada će zet da donese ključ, već je krenuo. Ja ću da vas odvezem a vi sedite tamo i čutite. Čekaj da spakujem malo hrane od ovoga što se našlo u kući - obavestila ih je Radmila Pavić. - A kad stignemo dokupiću tamo u selu.

Sat vremena kasnije, Fijatom dr. Pavića svekrva, snaha i unučići grabili su prema Jabukovoj gori.

36. RADOVAN

Dok se vraćao iz sela počela je da pada kiša. Sav moka, Kovač je ušao u vodenicu.

- Lije kao iz kabla, opozicija i vlast će noćas zajedno spavati! - gundao je Nikola.

Prijatelji su se okupili očekujući najnovije vesti iz sela. Obavestio ih je o promeni plana pa su se begunci po prvi put malo oraspoložili. Kada je čovek u nevolji nije potrebno mnogo da pronađe delić sreće u najbizarnijim sitnicama i preokretima koje mu život nudi.

- Kolega - povikao je Bane sa osmehom na licu. - Ako jednog dana napišemo zajedničku knjigu o ovoj ludnici koju trenutno proživljavamo, predlažem da se zove "Veseli vodeničari"!

- Ne znam koliko su ovi "vodeničari" zaista veseli - nadovezao se Darko. - Ali ja bih sada dao sve za tanjir tople supe i dobru šniclu na krompiru tek tada bi veselje bilo potpuno!

- Možda bi bolji naslov za knjigu bio - "Ludnica" ili bar "Mentalna vodenica" - našalio se Raja.

Nemanja je sve vreme ćutao. Poslednja sedmica njegovog života bila je apsurdnija od bilo koje verzije ludila. Svako veselje pa čak i ovo sarkastično, za njega je predstavljalo nemoguću misiju. Ovi ljudi su se nehotice našli na njegovoj strani ali će morati da bude oprezan. "Lapredanje nikada nikome dobrog nije donelo.", borio se sa razbarušenim osećanjima, "ali i preterana rezervisanost može delovati sumnjivo", dopunio je svoju misao.

- Kolega, stalno hoću da te pitam. Od kada si ti promenio imidž? Znam da sam neko vreme bio odsečen od civilizacije ali sumnjam da se moda baš toliko promenila.

"Veseli vodeničari" su prasnuli u smeh a Bane je pokretom koji prave manekeni na pisti, ponosno pokazao odelo koje je Tea izvukla iz pozorniškog fundusa.

- Imao sam ja i periku, onako u fazonu olinjalih hipika s kraja sedamdesetih ali sam je skinuo. Zezanje na stranu, ovaj "kostim" mi je spasao glavu jer su me sve vreme pratili.

Zračak normalnosti obasjao je Najdanovu vodenicu a privremeni stanovnici jedva su čekali da padne mrak. U suton, "vodeničari" su iz baze krenuli prema kući Radovana Pešića. Bili su mnogo živahniji nego prethodnog dana. Kod nekih je na licu titrao osmeh dok su drugi zračili nekim tajanstvenim optimizmom. Darko se radovao hrani, Nemanja cigaretama, Rale rakiji a Bane najnovijim vestima. Inspektor Zec je i dalje vagao da li da se javi načelniku dok je u Nikolinoj svesti tinjala sumnja da li je Radovanov poziv bio iskren ili samo način da mu se osveti za grehe iz mladosti. "Šta bude biće, sad nam nema nazad", pomislio je.

Dok su se penjali prema selu, Kovač je učutkivao "vesele vodeničare" kako ne bi privukli pažnju.

- Samo da vam kažem, naš domaćin Radovan je veliki namćor, u kući je krš, lom i nered pa ne bi bilo loše da prvo malo pospremimo. Ako vam je teško setite se uslova u vodenici.

- Ma nije nam teško - oglasio se Maskara. - Nego, kako stoji sa hranom? Rekoste da živi sam, pa se pitam ko mu kuva?

- Hajde prestani s tim jelom pobogu - iznervirao se Ratko. - Dojadi više!

- E pa Rale da nas danima nisi izgladnjivao ne bih ja - uzvratio je Darko zajedljivo.

- Tišina tamo - dobacio je Raja sa čela kolone.

Kad su stigli do Pešićeve kuće, Nikola je zakucao na vrata i odmah ušao.

- Hajde, hajde izvol'te - dočekao ih je Radovan. - Smestite se i osećajte kao kod svoje kuće.

Popeli su se na sprat i rasporedili po spavaćim sobama a onda je Nikola organizovao "radnu akciju".

- Radovane, gde ti stoji metla, đubravnik... Još ako imaš i neke stare krpe... Hoćemo da ti očistimo kuću. Ti Darko pereš sudove pošto je kuhinja tvoj fah.

"Vodeničari" su se dali na posao i posle nepuna dva sata kuća je blistala. Maskara je ispržio jaja sa slaninom a Rale umesio pogaču. Večarali su zajedno a onda seli da pogledaju Dnevnik TV KG9.

37. U ZMAJEVOM GNEZDU

Iz zgrade MUP-a, načelnik Milorad Miloradović pešice se uputio prema Babinju. Prošlo je mnogo godina od kada je poslednji put prošetao gradom. Ispred kuće bi ga svakoga dana čekao vozač. Službenim kolima je išao na posao gde je provodio čitav dan a uveče se istim automobilom vraćao kući. Vikende je provodio sa unučićima i jedina rekreacija bili su retki odlasci u park do koga je odlazio svojim kolima. Prošao je pored zgrade Rajinih roditelja. Kod dr. Pavića se lečio dok je Radmilu poznavao od detinjstva. Seća se da je tamo negde pred maturu gajio pritajene simpatije prema njoj. Posle toliko godina baš je on morao da istražuje misteriozna nepočinstva Radmilinog sina. Razmišljao je da svrati i da im pruži podršku ali mu se činilo da je za tako nešto još uvek rano. Na uglu ulice Kneza Trpimira i Podaničke spazio je Batu Monstruma. Monki ga nije registrovao jer ko bi očekivao da sretne načelnika MUP-a u laganoj jutarnjoj šetnji centrom grada. Ubrzao je korak prema Bulevaru princa Danila. Ispred kafića "Grobarski raj" policijska patrola je legitimisala goste, TV ekipe intervjuisale očevce a građani radoznalo kibicovali. "Tuća navijača! Potpuno sam na to zaboravio", zaključio je i skrenuo u prvu sporednu ulicu. Desetak minuta kasnije zaustavio se ispred luksuzne vile u Kotlinskoj ulici broj 5. Osmotrio je okolinu i zaključio da nema nikoga. Tada je uočio automobil mladog kolege Rosića. "Dobar je ovaj mali, pouzdan i lojalan!", konstatovao je zadovoljno. Mahnuo je kolegi a Rosić odgovorio ablenodovanjem dajući znak da je spreman za dalja uputstva. Milorad je ušao na kapiju i brzo šmugnuo iza kuće. Šrafcigerom je otvorio vrata koja su iz dnevne sobe vodila na terasu. Ušao je u ogroman salon gde se na centralnom mestu nalazio koncertni klavir. Tiho je hodao kroz kuću pokušavajući da odgonetne da li je domaćin tu. Popeo se uz stepenice i čuo žubor vode iz kupatila. Odškrinuo je vrata jedne od soba, sakrio se iza vrata i kroz maleni otvor osmatrao situaciju. Voda iz tuša je prestala da teče. Načelnik Buda je čuo korake, zvuk peškira koji se obavlja oko tela a potom otvaranje ormara i šuštanje odeće. Sačekao je da se senka približi a onda iskočio iz sobe s pištoljem u ruci.

- Dobro jutro veliki Zmaju! Hajde da se ne zajebavamo, obojica smo matori profesionalci. Znaš da ako nešto pokušaš neću oklevati da pucam - rekao je strogo Milorad.

- Naravno načelniče! Ako nećeš ti mene ja bih tebe sigurno - složio se Dragan Petrović Zmaj. - Šta je bilo probudila se savest? Hoćeš da isteraš pravdu a zaboravio si na nepravdu prema porodici devojke koju si na putu zgazio kao pseto!

- Gde je Raja Zec, Petroviću? - skratio je Buda diskusiju. - Mene možeš da ucenjuješ i ponižavaš ali ti najboljeg inspektora ne dam. To su moja deca. Pored mene su stasavali i učili zanat.

Pištoljem je pokazao domaćinu da siđe niz stepenice i sedne na kauč u dnevnoj sobi a onda se iznenada predomislio.

- Pre nego što sedneš, sipaj nam po jedan viski, prvi put sam ti došao u kuću.

Domaćin ga je poslušao, smireno je nasuo piće u čaše, jednu pružio gostu a iz druge optio gutljaj. Polako se približio fotelji i nehajno zavalio.

- Milorade bekrijo, glupo je da te podsećam na koga si udario - rekao je Dragan nadmeno. - Šta god da planiraš po tebe se neće dobro završiti. Krupan sam ja zalogaj za tebe! Nego nešto mislim, pa ti imaš decu i unučiće prijatelju. Ne igray se vatrom jer će vas požar sve progutati!

Buda je otpio viski i seo na kauč preko puta Zmaja. Napravio je grimasu kao da se grdno uplašio sagovornikove pretnje.

- Ja nigde ne žurim a imam i pojačanje za slučaj da mi se nešto desi. Ne idem odavde dok mi ne kažeš gde je Raja Zec.

- A ja sam vidiš planirao tebe to da pitam, Raja je nestao zajedno sa još nekim beguncima - nervozno se prisećao neuspešne akcije. - Tražili smo ih cele noći ali kao da su u zemlju propali. Razmisli malo, bilo bi ti pametnije da pređeš na stranu pobednika i da ih tražimo zajedno. Od kad' je sveta i veka policija i Služba su bili na istoj strani. Ti si sad kao rešio da menjaš pravila i dižeš revoluciju.

Milorad je izvadio lisice i pažljivo vezao Petrovića za metalni deo fotelje, uzeo je daljinski i uključio televizor. Dopunio im je čaše i zapalio kubansku cigaru koju je na stolu pronašao.

- Kao što rekoh, nemam nikakvih obaveza a ovde kod tebe mi se baš sviđa, zaključio je Milorad, nego gde ti je WC?

Dragan je slobodnom rukom opipavao tapaciranu stranu fotelje tražeći polugu kojom se spušta pokretni deo namenjen za odmaranje nogu.

- Druga vrata desno - odgovorio je Petrović. - Kad završiš tamo, skuvaj nam po jednu kafu ne bilo ti zapovedeno.

- To ti je dobra ideja. I meni se pije!

Pošto je obavio posao u kupatilu, načelnik Milorad Miloradović je stavio lonče za kafu. Dok je poslovao po kuhinji, zarobljeni Zmaj nije mirovao. Sve vreme je nešto prčako oko naslona fotelje. Tek kada je stigla kafa, položio je ruku na krilo. Šoljicu sa kafom načelnik je spustio na naslon fotelje.

- Skuvao sam bez šećera, ne znam kakvu piješ - rekao je Milorad.

- Gorka je ok. Hajde okreni kanal da gledamo Dnevnik - zamolio je Petrović učtivo.

Za vreme informativne emisije načelnika je stizao umor. "Cele noći oka nisam sklopio a i godine me stižu!", razmišljao trudeći se da otera san sa očiju. Odluku da se suprostavi moćnom Zmaju Petroviću, Buda je lako doneo. Nije napravio precizan plan ali se uzdao u policijsko znanje i iskustvo. Za sada je najvažnije da pronađe Raju. Zec je ne samo najbolji inspektor već i dalji rođak pošto je bio oženjan njegovom sestričinom Marinom. Milorad je osećao je da se nešto veliko iza brega valja i bio je spreman na sve. Puno je rizikovao da bi se obračunao sa čovekom koji ga već godinama drži šaci. "Ako ne mogu da radim svoj posao kako treba i hapsim bogate kriminalce bar ne moram da im pomažem!" Umor ga je sve više slamao. Ustao je da protegne noge, odšetao do sudopere i isprskao lice. Na TV ekranu fotografija Nemanje Pavića i još jedna medijska tirada o nasilju u društvu. Pokušavao je da se koncentriše na sadržaj priloga ali je na kraju ipak zaspao. Kada je primetio da je njegov "tamničar" zadremao, Zmaj se dodatno unervozio i počeo da se prevrće po fotelji. Gledao je na sat a onda prema prozorima koji su osvetljavali dnevni boravak. Najednom, osmeh je prekrrio lice vlasnika kuće. Pogled je usmerio prema terasi i glavom davao signale. Bili su to njegovi ljudi. Dragan Petrović je svoju kuću opremio najsavremenijim uređajima za "osmatranje i uzbunjivanje" a imao je i ljude zadužene da prate dešavanja u kući. Kamere su obično bile isključene ali je Zmaj u svakoj sobi imao dugme kojim bi mogao da ih aktivira. Tasteri su postavljeni na zgodnim mestima sa kojih se, u slučaju opasnosti, lako mogla dozvati pomoć. Jedno dugme bilo je fiksirano za natkasnu u spavaćoj sobi, na WC šolji u svim kupatilima, ispod kuhinjskog stola i naravno u njegovoj omiljenoj fotelji. Kada mu je Milorad naredio da sedne na kauč on se u poslednjem trenutku ipak zavalio u naslonjač. Načelnik to nije registrovao a sada je iznenađujuće čvrsto spavao. Zmajevi ljudi su pažljivo ušli kroz klizna vrata od terase. Kada je otvorio oči, Milorad je ugledao trojicu muškaraca sa fantomkama na glavi i osetio pištolj na slpoočnici.

- Daj mi ključ od lisica, rekao je jedan od maskiranih ljudi.

Poslušao je. Bio je ljut na sebe što je u akciju ušao nespreman. "Sve što je brzo to je i kuso", pomislio je, "toliko sam bar morao da znam!" Petrovićevi čuvari su odmah oslobodili šefa i naredili načelniku da pođe sa njima. Dok je polako ustajao, čuo je poznat glas.

- Spustite oružje i sedite na kauč! Nemoj da se neko pomerio! Pucam u Petrovića a vi me posle slobodno ubijte! - rekao je mladi inspektor

Telohranitelji su pogledali Zmaja a on im je naredio da odlože pištolje. Rosić koji iz automobila ispred kuće pratio situaciju i kretanje pridošlica u domu Zmaja Petrovića sa sobom je poneo lisice ali nije imao dovoljno za sve. Članove obezbeđenja je vezao jednog za drugog a onda onog poslednjeg za kauč. Izgledali su kao da igraju kolo u sedećem položaju. Zmaj je ostao u fotelji.

- Ne smemo dugo ostati načelnice - sigurno nas kamere još uvek snimaju - požurivao je Rosić svog šefa.

- Šta da ti kažem sinko, kad' skočiš u reku punu krokodila nema ti nazad, nego ćuti, plivaj pa dokle stigneš.

Telefonom je pozvao komindira Jedinice za specijalna dejstva i naredio da opkole i blokiraju kuću te da nikoga ne puštaju unutra. Nije prošlo ni dvadesetak minuta kada su kroz terasu videli maskirane specijalce kako se raspoređuju po dvorištu.

- Evo su vam "kolege" i oni nose fantomke - našalio se Rosić obraćajući se vezanim mladićima.

Milorad je uzeo svoj mobilni, pružio ga Rosiću i zamolio.

- Ukucaj mi poruku za Raju Zeca, ti ćeš to mnogo brže. Piši ovako...

38. NAZAD U VELIKI, PRLJAVI GRAD

U selu nadomak Najdanove vodenice, tokom TV Dnevnika, na ekranu Rajinog mobilnog telefona pojavila se poruka. Bio je to šef Milorad:

☹️ *Odmah kreći u Zelengrad. Uhapsio sam Dragana Petrovića ali ne mogu da ga sprovedem do stanice. Ispred kuće je Zmajovo obezbeđenje - naoružani su do zuba. Treba mi tvoja pomoć. Kada vidiš poruku, ne zovi nego dođi. Adresa: Kotlinska 5* ☹️

Sačekao je pre nego što vest podeli sa prijateljima jer nije bio siguran u iskrenost svog šefa. Domaćin Radovan je posle večere pijuckao domaće vino i slušao razgovor gostiju. Spiker televizije TVK9 čitao je najavu priloga o sukobu navijača ispred kafića "Torbar". Na ekranu žestoka tuča dve grupe mladih ljudi koji su se nemilosrdno mlatili motkama, lancima i ostalim rekvizitima. "Otkud ekipa na terenu baš u momentu tuče?", pitao se Nemanja koji je godinama radio kao TV reporter, komentator, analitičar... "takva slučajnost dešava se jednom u sto godina! Baš čudno". Posle nekoliko minuta intenzivne makljaže, kamera prikazuje Batu Monstruma koji prebija Kikireza a onda krupan kadar Monkijevog izbezumljenog lica na kome se moglo prepoznati zadovoljstvo i uživanje u bolu koji je naneo protivniku.

- To je on! - zaurao je Darko Bojić. - Na ekranu je čovek koga sam šminkao da liči na Nemanju Pavića...

Svi u sobi su zanemeli.

- To je Bata Monstrum - pojasnio je inspektor Zec. - On je vođa navijača, okoreli kriminalac i psihopata!

- Znači tip osobe koja je u stanju da bez problema ubije šest ljudi!? - pitanjem je konstatovao Kovač.

Nemanja se uhvatio za glavu. Tek sada mu ništa nije bilo jasno.

- Namestili su ti zločin zbog dokaza koje si prikupio protiv njih - obratio se Bane kolegi Paviću. - Ali zar im jedno ubistvo nije bilo dovoljno?

Rale je završio pranje sudova. Seo je za kuhinjski sto, nasuo rakiju i nadovezao se na Banetov komentar.

- Moj brat ima pratnera za čiji identitet niko osim Ostoje i njegovih gorila ne zna. Priča se da je reč o jako moćnom čoveku zbog čega uvek deluje iz senke. Možda je taj čovek umešao prste u sve ovo?

- Ali šest nevinih ljudi za boga miloga - čudio se Raja.

- Tako Služba obavlja važne operacije - dodao je Nikola. - Situaciju valja obesmisлити i dovesti je do apsurdna kako niko ne bi posumnjao. Za ljudske žrtve oni puno ne mare.

Radovan je i dalje slušao goste, palio jednu cigaretu za drugom i konačno progovorio.

- Odmah sam prepoznao ovog novinara koga su optužili da je pobio taj narod. Priznajem, mnogo dobro izgledaš za "mrtvaca" - obratio se Nemanji. - Nisam hteo ništa da pitam ali sam evo dobio odgovor. Toliko mrzim policiju da ih čak ni za nešto ovako krupno ne bih zvao. Nikola zna.

Kovač je klimnuo glavom. Morali su brzo, efikasno i pametno delati. Ako ništa drugo bar su saznali pravu istinu o masovnom ubistvu. Razi se učinilo da je pravi trenutak da drugare obavesti o poruci koju je dobio od šefa. Kovač nije bio preterano iznenađen. Dobro je poznavao Zmaja Petrovića i bilo mu je jasno s kim imaju posla. "Sada ne smemo napraviti grešku" razmišljao je, "jedino mi načelnik nije jasan! Prvo mu je dao helikopter i specijalce a sada ga drži zarobljenog u vili na Babinju. Raja mu očigledno veruje, moraću i ja!" Inspektor Zec je nasuo rakiju da pročisti grlo, razbistri misli i prikupi hrabrost. Ostali su ćutali. Darko je na televiziji gledao naučno fantastičnu seriju, Rale forsirao šljivovicu dok su Nemanja i Bane zajedno preturali po papirima na stolu. Domaćin Radovan je sedeo po strani i gledao ih zadovoljno. "Niko mi nije ušao u kuću od kada su moji najmiliji stradali, lepo je biti s ljudima pa ma ko oni bili!", razmišljao.

- Kovač i ja idemo u Zelengrad da pomognemo Budi da spreči krvoproliće i sprovedemo Zmaja u zatvor - oglasio se Raja.

Fokusiran na osećaj koji izaziva šljivovica dok klizi niz grlo, Rale je je kasno ukapirao da je taj Zmaj u stvari ortak njegovog brata. Naglo se trgao, ustao, odšetao do sudopere i poprskao lice vodom. Vratio se na svoje mesto za trpezarijskim stolom i promuklim glasom se obratio Zecu i Nikoli.

- Ostoja se retko koga plaši ali od svog ortaka opasno cvika. Mislim da je Zmaj organizovao poslove, koristio veze a Ostojin zadatak bio je da obavlja prljave poslove i egzekucije.

- Trebalo bi locirati Ostoju - dodao je Kovač. - Ali nam je zato potrebno više ljudi. Ne smemo potceniti njegove telohranitelje. Braća Božo i Ljuban iz Tanina su iskusni ratnici.

- Rale, šta misliš gde bi mogao da se krije tvoj brat? - pitao je Bane izvirući iz dokumentacije rasute po stolu.

- Osim porodične kuće na Vitoj jeli koju on zove vikendicom, stvarno ne bih znao. Mnogo ljudi mu duguju usluge, mogao bi biti bilo gde - zaključio je neodlučno Ratko Novičić a onda se najednom setio. - Jednom mi je pomenuo da planira kupovinu kuće u Banji! Mogao bi Raja da se preko svojih ljudi raspita.

Zec je odmah pozvao kolege da pročešljaju imena vlasnika nekretnina u Banji i dao znak Nikoli da je vreme za pokret. Valjalo je pomoći načelniku da okonča akciju u Zmajevom "gnezdu". Bivši i sadašnji inspektor dali su Banetu zadatak da održava vezu na relaciji Zelengrad - Najdanovo i da čeka dalja uputstva za akciju. Skinuli su tablice sa pozajmljenog pasata, stavili na Rajinu škodu i punom brzinom se uputili prema prestonici.

39. OPSADA

Na kauču dnevne sobe u vili Dragana Petrovića Zmaja sedela su trojica maskiranih telohranitelja. Vezani jedan za drugog podsećali su na članove folklornog ansambla KUD Robijaši. Pošto su se uloge iznenada promenile inspektor Rosić im je prišao i grubim pokretom skinuo fantomke. Frizure, odelo, krstovi oko vrata sve na njima zračilo je stereotipom srpske varijante žestokih momaka. "Ceo život sam proveo u policiji", razmišljao je Miloradović, "u moje vreme ovako su izgledali mafijaši i vucibatine a danas, da se kojim slučajem Rosić nije pojavio, mene bi strpali u zatvor a gorile bi postale pozitivni likovi! Milorade starkeljo, vreme ti je za penziju."

- Šta ćemo sada šefe? - pitao je Rosić s prikrivenim strahom u glasu.

Iz načelnikovog džepa oglasio se mobilni telefon.

- Halo, Rajo!? Pa gde si ako boga znaš? Rekao sam ti dođeš a ne da me zoveš. A? Slušam.... Dobro... Ne seri... Nije moguće... Ma verujem ti čoveče samo zvuči kao priča iz špijunskih filmova - Milorad je držao telefon i pokušavao da u glavi obradi informaciju koju je upravo saznao.

- Šta se dešava šefe - pitao je mladi inspektor - gde je Raja?

Načelnik mu je rukom pokazao da ćuti pošto je i dalje slušao neverovatnu priču inspektora Zeca.

- Dođi sa Kovačem u Kotlinsku 5 a ostali neka ostanu. Tamo su za sada najbezbedniji. Još malo pa ćemo konačno zaključiti ovaj jebeni slučaj. Požuri molim te!

Po završenom razgovoru, Milorad je otišao do kuhinje i stavio veliku džezvu na šporet. Potom je prineo stolicu i seo pored zarobljenika.

- Sačekaćemo Raju a ti se Petroviću pripremi da nam ispričaš sve po redu. Pametan si čovek i znaš da drugog izbora nemaš.

U dnevnu sobu je ušao komandir specijelne jedinice koja je iz dvorišta obezbeđivala kuću.

- Načelniče, dvadesetak naoružanih ljudi i dalje stoje s druge strane ulice. Nit' zbore, nit' govore a takvi su najopasniji. Šta da radimo?

- Isto kao i do sada. Budite u pripravnosti ali ne reagujte. Neka oni naprave prvi korak.

Na licu Dragana Petrovića zaiskrio je osmeh.

- Rekao sam ti da nemaš šansi Miloradoviću!

Te večeri, pored rezidencije Predsednika republike, kuća Dragana Petrovića Zmaja u Kotlinskoj ulici broj 5 bila je najobezbeđenija zgrada u državi. Prvi prsten činili su pripadnici jedinice MUP-a za specijalna dejstva dok je nasuprot njima stajala grupa od dvadesetak naoružanih i nakostrešenih mladića koji su došli da oslobode svog šefa. Vladala je napetost a samo jedan pogrešan pogled, korak ili pucanj doveo bi do krvoprolića. Nije prošlo mnogo a komandir specijalaca je ponovo ušao u dnevnu sobu. Uzbuđeno se obratio Miloradu.

- Načelniče, njihov vođa traži da se uspostavi radio veza sa gospodinom Petrovićem. Dali su nam toki voki.

Buda Miloradović se našao u dilemi. Ako ispuni ovaj zahtev, Zmaj bi mogao narediti svojim ljudima da izvrše napad. U isto vreme, želeo je da produži status quo bar dok Raja ne dođe. "Sukob moramo izbeći po svaku cenu!", razmišljao je. Okrenuo se prema zarobljeniku oko koga je cela ujdurma nastala.

- Dragane, nikome ne ide u prilog da dođe do pucnjave. Stradaće mladi ljudi na obe strane a ništa se promeniti neće.

- Tebi Milorade ne odgovara da ti ginu ljudi, meni je svejedno. Daj mi tu Motorolu! Reći ću im da za sada ništa ne preduzimaju.

Milorad je oklevao nekoliko trenutaka a onda mu pružio toki voki. Zmaj je održao obećanje. Rekao je vođi svog obezbeđenja da ostane na lokaciji i čeka dalje instrukcije. Posle neizbežnog "prijem" čuo se glas s druge strane radio veze.

- Šefe, ovde je i Vražalić iz BIA. Hoće da razgovara sa vama i Miloradovićem. Da ga pustimo? Prijem.

- Pusti ga slobodno Šeki! - naredio je Zmaj.

Ubrzo, u kuću je ušao Zoran Vražalić jedan od čelnika Obaveštajne službe. Čovek koji je ceo život proveo "u senci" iza koje se stvarao mrak koji bi gutao svakog ko skrene s pravog puta. Zoran iz BIA spadao je u zloglasne udbaše koji su dobro pamtili i svakom se, kad se ukaže prilika, punom merom svetili. Rukovao se sa Miloradom a ostale je pozdravio klimanjem glave.

- Ovde se baš zakuvalo! - rekao je Vražalić. - Hajde da pojednostavimo stvar. Znaamo se bar dvadeset godina a nismo klinci da glumimo heroje. Šta god vi odlučili, na kraju će biti kako ja kažem.

- Šta predlažeš Zorane? - pitao je Milorad.

- Nisam došao da predlažem načelniče već da naredim.

Domaćin je netremice gledao oko sebe procenjući situaciju. Bio je svestan svog položaja ali se nadao da je prijatelj iz mladosti došao da ga spase. Slušao je pažljivo šta će reći.

- Zmaju, Zmaje, Zmajčeku, prijatelju... Mnogo toga smo zajedno prošli i kroz vatrene obruče provlačili ali ovoga puta, Služba je odlučila da te pusti niz vodu. Preterao si druže!

Petrovićevo lice je istog trenutka pobeležilo, pribojavao se ovakvog raspleta ali se ipak nadao drugačijem ishodu. Decenije života poklonio je Službi i svaki zadatak uspešno obavio. Teško je prihvatao istinu da su ga odbacili tako ležerno kao praznu kutiju popušenog duvana.

- Uzmi Motorolu i javi Šekiju da se povuku! - naredio je Vražalić.

- U redu - odgovorio je Zmaj i prihvatio toki voki iz načenikove ruke.

Oklevao je nekoliko trenutaka, razmišljao. Gledao je oko sebe kao da traži pomoć, savet, objašnjenje... Stisnuo je dugme na radio stanici i povikao...

- Šeki, krenite u napad!

Sa druge strane tajac. Panično je pritiskao odašiljač drao se iz sveg glasa. I dalje tišina!

- Krenite u napad rekao sam! Šeki, da li me čuješ? Pobijte govna! Halo! Prijem! - urlao je.

Uzalud je pokušavao, veza je prekinuta i s druge strane odgovora nije bilo.

- Kao što vidiš, doneli smo pravu odluku - konstatovao je zadovoljno Vražalić. - Pre nego što sam ušao naredio sam im da se razidu. Kao da si zaboravio ko sam ja. E moj Dragane! - likovao je Vražalić i nastavio - načelniče, odvedite ga u stanicu i nastavite po vašoj proceduri a ovu trojicu pustite. Obećao sam Šekiju da ih nećemo dirati, to su njegovi ljudi..

- U redu Zorane, hvala ti! Sprečio si da mi ljudi uzalud ginu! - uzvratio je Miloradović.

Odmah je nazvao broj koji se nalazio na vrhu ekrana njegovog mobilnog telefona.

- Promena plana Rajo, dođite u stanicu ovde smo završili posao!

- Važi šefe! - potvrdio je Budin najbolji inspektor i rođak.

Raja je prekinuo vezu sa načelnikom, zapalio cigaretu i sa prvim dimom osetio dvostruko olakšanje.

- Dobro je Nikola - odahnuo je. - Uhapsili su Zmaja pa idemo pravo u stanicu.

- Odlično - reče Kovač. - Plašio sam se sukoba. Šekijeva grupa je mnogo zajebana a i lojalni su Petroviću. Previše je ljudi već stradalo. Dosta nam je leševa! Mora da je BIA umešala prste jer se ne bi oni tako lako predali.

Na ulazu u grad bila je velika gužva. Raja se nervirao i psovao drugove na drumu. Nije mogao da dočeka trenutak kada će ceo slučaj zaista biti okončan. Uložio je mnogo truda da poveže hiljade kockica kako bi sastavio ovaj krvavi mozaik i rešio misteriju. Pod svetlima velegrada srebrna škoda je preko novog mosta grabila prema svojoj kući, garaži MUP-a u centru prestonice. Raja je opsovao vozača crvenog renoa koji mu je presekao put a onda se udubio u vlastite misli: "Sve je počelo spontano kada je Buda iznenada odlučio da se na svoju ruku obračuna sa Zmajem Petrovićem. Dosadio mu je vlastiti kukavičluk i poslušnički život koji je godinama vodio sledeći nevidljivu liniju manjeg otpora. Na kocku je stavio i položaj i bezbednost svoje porodice i vlastiti život."

U sedištu zelengradskog MUP-a, inspektor Rosić i načelnik Miloradović sedeli su naspram Dragana Petrovića koji se branio ćutanjem. Zatvorenika su odveli u najveću sobu za ispitivanje. Dok su čekali pojačanje, doneli su mu vodu i kafu. Zmaj je tražio i dobio cigaretu. Kafa na stolu je ostala netaknuta. Ubrzo, u sobu su ušli Raja Zec i Nikola Kovač. Načelnik ih je ukratko upoznao sa događajima iz Kotlinske 5 na Babinju dok su prisutni nemo klimali glavama i odmeravali Dragana Petrovića koji je i dalje odbijao da govori bez prisustva advokata.

- Zdravo Dragane dugo se nismo videli - obratio mu se Kovač. - Žao mi je da se posle toliko godina srećemo u ovakvim okolnostima.

Nikola je prišao zatvoreniku i dodirnuo njegove vezane ruke. Bila je to prinudna varijanta pozdrava u ovakvim uslovima. Otpio je gutalj iz flašice s vodom i nastavio.

- Inspektor Zec će te informisati o detaljima dosadašnje istrage a ti druže sam proceni da li ti se isplati da nas ignorišeš ili da pomogneš da sve ovo privedemo kraju.

Raja je zapalio cigaretu, malo se nakašljao a onda zamolio Rosića da im donese kafe. Otvorio je beležnicu i počeo.

- Majka novinara Nemanje Pavića je radila kao šef računovodstva za vašu kompaniju "Maler Export". Nemanja je uz njenu pomoć došao do dokumenata koji dokazuju finansijske malverzacije. To je bio samo početak. Kada je zaronio dublje u problematiku otkrio je još zanimljivije detalje u vezi posredovanja vaše firme u izvozu oružja u Ukrajinu. Vi ste Petroviću znali da je Nemanja u lošim odnosima sa glavnim urednikom Rakom Mandžukićem kao i da sumnja u vernost svoje žene. Mislio je da ga vara sa direktorom Balšom Torbicom. Iskusnom obaveštajcu nije bilo teško da sabere tri plus dva... Plan vam je bio zaista genijalan! Kidnapovali ste filmskog šminkera Darka Bojića koji je od psihopate, ubice i vođe navijača Bate Monstruma "napravio" dvojnika Nemanje Pavića. Pederko je toliko dobar u svom poslu da je to perfektno odradio. Sledeći korak bila je otmica novinara Pavića jer nikako nije smeo da se pojavi na poslu. Našminkani Bata odlazi u zgradu televizije kao Nemanja Pavić. Obavlja ono što Bata najbolje zna, voli i uživa da radi. Likvidirao je sve koji su se zatekli u zgradi televizije a onda nastavio krvavi pir. Odlazi kod Torbice i overava ga na kućnom pragu. Sledećeg dana, iscenirano je Nemanjino samoubistvo. Podmetnuli ste oružje i odeću sa mesta zločina i začinili ih Pavićevim DNK uzorcima uzetim bez njegovog znanja. Kidnapovanog Pavića i šminkera Maskaru, Ostoja odvodi na svoje imanje. Planirali ste da uz torturu i mučenje saznate gde je sakrio dokaze protiv vas. Savršen zločin nema šta!

Zmaj je gledao u Raju širom otvorenih očiju. Nije mogao da veruje kako je istina do najsitnijih detalja otkrivena.

- Ali kao što svi znamo - ubacio se Nikola. - Savršen zločin ne postoji!

- Baš tako - nastavio je Zec. - Niste predvideli, a i kako bi, da će Nemanjina majka dokumenta predati novinaru "Urlika" Banetu Ristiću a još manje da ćemo se Kovač i ja uključiti u akciju. Na kraju se i Ostojin brat Ratko sažalio na Darka i Nemanju i odlučio da ih oslobodi. Bio je to početak kraja vaše akcije. Udarac koji je pocepao mrežu savršenog zločina.

Petrović je promenio izraz lica. Iznenađenje se brzo pretvorilo u neku čudnu ravnodušnost. Izgledao je kao čovek kome u životu više ništa nije važno. Popio je malo vode i zatražio od Kovača cigaretu.

- Ostavio sam pušenje pre deset godina ali moram još jednu, ovo mi je druga danas - rekao je mirnim glasom i nastavio. - U redu, sve ću vam po redu ispričati! Dovedite Avramovića da uzme službenu izjavu. Mislim da je on dežuran u Tužilaštvu.

Po dolasku tužioca, Zmaj je ukratko ponovio Rajinu priču a na pitanje zašto su pored urednika na Televiziji KG9 stradali i novinar, snimatelj, sekretarica i portir, Dragan Petrović je duboko uzdahnio i potpuno otvorio dušu.

- Kada smo saznali da novinar Pavić ima dokaze o izvozu oružja u Mukrajinu odmah sam povezao da nas je Radmila izdala. Ostoja nije ukapirao sve do otmice njenih unučića. Meni je međutim, nešto drugo bilo na pameti. Odavno sam planirao da se osvetim ljudima koji su me pre tri godine za srce ujeli. To su zaposleni na televiziji KG9 a posebno ekipa iz jutarnje smene.

Prisutni su se pogledali i odmeravali kako je ko reagovao na Zmajevu svedočenje jer nikome nije bilo jasno o čemu Petrović govori.

- Moj pokojni sin Petar Petrović Narkos, tako su ga po Njegošu zvali, bio je, što se po nadimku da zaključiti, težak narkoman. Sve sam pokušao. I na lep način i na silu i lečenje i kažnjavanje... Na kraju sam mu čak i drogu kupovao. Pshihijatar mi je savetovao da je najbolje da mu nađem posao. Zaposlio sam ga na TV KG9. Radio je u režiji, nameštao kamere, scenografiju a ponekad je i realizovao program. Tog kobnog dana radio je u noćnoj smeni. Predozirao se. Kada su ga ujutru pronašli bio je živ. Portir je čekao na sekretaricu koja je bila zauzeta ispunjavajući urednikove želje, snimatelj je predložio da sačekaju a novinar Karajović nije želeo da se meša. Kada su konačno pozvali hitnu pomoć nije mu bilo spasa. Možda bi on umro i da mu je pomoć odmah pružena ali su ga ti neljudi ostavili da crkne kao pseto. Rečeno mi je da ta ekipa na posao uvek dolazi rano ujutru. Dugo sam ih pratio i zaključio da su svakog jutra svi na okupu. Bata Monstrum je jedan od retkih ljudi koji voli krv, ubijanje i smrt. Za njega su likvidacije hobi, ubijanje mu je uživanje a masovno ubistvo psihopatska gozba. Otišao sam na more da bih imao alibi kako me ne bi povezali sa masovnim ubistvom. Ostoji sam ostavio da operaciju privede kraju i grdno se zajebao! Stvari su se brzo iskomplikovale. Kao prvo, nisam predvideo da će bilo ko otići na Pavićevu sahranu. Ristić je te večeri došao do torbe s dokazima a posle su se Zec i Kovač uključili u istragu. Uzgred da vas pitam, kako ste vas dvojica uopšte došli do Nemanje i onog šminkera?

- Pozvao me je Ostojin brat Rale, mi smo školski drugovi - odgovorio je Raja.
- Dragane i ja bih hteo nešto da te pitam - uključio se načelnik Miloradović. - Zašto si hteo da izazoveš sukob između mojih i tvojih ljudi? Stradao bi nevin svet.

Zmaj je ugasio cigaretu u prepunoj pepljari, otpio gutalj vode i sa demonskim izrazom na licu rekao.

- Kada je moj sin umirao niko mu nije pomogao! Celog života sam služio ovu državu a kada sam hteo da isteram svoju ličnu pravdu vi ste me uhapsili. Zaglaviću u zatvoru i robijati do kraja života. Kad sam shvatio da nemam šta da izgubim pozeleo sam da i drugi oseće koliko boli smrt drage osobe, roditeljski čemer, tuga, patnja i jad.
 - Pre nego što me odvedete u istražni zatvor - nastavio je Dragan Petrović. - Imam jednu molbu.
 - Nije ovo fontana želja prijatelju - pobunio se Kovač. - Previše si zasrao da bi postavljao uslove.
 - Nije uslov samo poslednji trzaj čovečnosti koja je ostala u meni. Imam mnogo para u Švajcarskoj banci - rekao je Zmaj ne obazirući se na prethodni komentar. - Bez mene taj novac ne možete podići. Kada uzmete sve što sam nelegalno stekao, ostaće par stotina hiljada frnaka koje sam vremenom pošteno uštedeo. Zamolio bih vas da to donirate za izgradnju bolnice u kojoj bi se lečili narkomani.
- Raja je klimnuo glavom, Kovač podigao palac u znak odobravanja a ostali su iznenađeno gledali jedni u druge. Milorad je pozvao policajca da osumnjičenog odvede u zatvorsku ćeliju. Dok je Dragan sa lisicama na rukama napuštao kancelariju, javni tužilac je dobacio.
- Ja ću se lično zauzeti da deo novca ode za izgradnju te bolnice ali ćete nam prvo dati potrebnano ovlašćenje da se pare podignu.

Zmaj se složio i glasom punim zahvalnosti odgovorio.

- Ništa ne brinite Avramoviću, ovo mi je jako važno da bar na kraju života uradim nešto korisno.

40. BRAĆA

U seoskom domaćinstvu Radovana Pešića po prvi put posle porodične tragedije mogao se čuti smeh a u veselom druženju učestvovao i domaćin. Pošto su čuli dobre vesti iz Zelengrada "veseli vođeničari" su spontano proslavljali završetak agonije kroz koju su ni krivi ni dužni prolazili minulih dana. Bane i Nemanja su tražili najbolji način da zajedničkim snagama i talentom napišu feljtom o dobro organizovanom masovnom ubistvu. Rale i Radovan su uz rakiju mezili kisele paprike i sir a Darko Maskara je u

kuhinji pravio palačinke. Na TV ekranu, gosti u studiju raspravljali su o agresiji koja je sve više prisutna u društvu a kao pokrivanje korišćene su scene masakra na TV KG9. Javnost još uvek nije ni slutila pravu istinu o ovoj tragediji.

- Kada ćemo moći da se javimo rodbini? - pitao je Darko s tiganjem u ruci.

- Još malo! Treba i Ostoju uhapsiti. Onda ćemo Nemanja ja obelodaniti pravu istinu o celom događaju - odgovorio je Bane.

Nemanja je zapalio cigaretu, sklonio fasciklu koja je stajala ispred njega i predložio.

- Bane, jel znaš šta bi bila svetska fora? Kada bi se pojavio u studiju moje televizije da objasnim šta se zaista dogodilo. "Duh masovnog ubice rasvetljava detalje zločina".

Svi su se nasmejali osim Raleta koga su sve više hvatali i san i alkohol. U tom trenutku zazvonio mu je telefon.

- Zdravo Rajo - odgovorio je lenjo. - Kaži družo za tebe bih sve učinio!

Inspektor Zec je objasnio Ratku da je došlo vreme da uhapsu Ostoju i da bi najbezbolnije bilo da bratu objasni situaciju i ubedi ga da se sam preda.

- Da ti kažem prijatelju - rekao je Rale. - Mogu da ga pozovem i prenesem poruku ali ne želim da budem mamac kako bi ga na prevaru uhvatili. On jeste teška baraba ali mi je brat i prema meni se nikada nije ogrešio. Šta je zakuvao neka sam kusa ali sve mora biti pošteno.

Raja se složio s školskim drugom i ostavio Ratku da pronađe najbolji način kako bi Ostoju nagovorio da se sam prijavi policiji.

- Bane, evo Raja hoće nešto da ti kaže, rekao je Ratko Novičić pružajući svoj mobilni Ristiću.

Novinar je klimao glavom dok mu je osmeh prekrivao lice.

- Super! Baš si me obradovao... Kad misliš da krenemo? U redu, dogovoreno!

Domaćin Radovan i deo "sekteta Veselih vodeničara" zainteresovano su gledali u drugara sa mobilnim u ruci.

- Sve je gotovo, još samo da uhapsu Ostoju - zadovoljio je Bane radoznalost svojih prijatelja. - Raja nam je poručio da slobodno krenemo svojim kućama. Sutra ujutru u deset, skupićemo se u stanu moje devojke. Ona živi u istoj zgradi gde i Nemanjini roditelji.

- Čekajte ljudi - pobunio se Maskara. - Treba da jedemo plačinke!

Drugari su ga ignorisali i požurili da se pripreme za povratak. Pošto su u "izbeglištvu" krenuli "goloruki" nisu ni imali mnogo prtljaga.

- Hajdemo ljudi, vreme je da se krene! - rekao je Bane.

Rale je dolio sebi rakiju i iznenadio prisutne.

- Krenite vi a ja ću da ostanem neko vreme sa gazda Radovanim. Prvo ću pozvati Ostoju i zamoliti ga da se mirno preda. A vi, kad završite posao, vratite automobil mom komšiji, kafedžiji.

Nemanja je primetio osmeh na licu Radovana Pešića i osetio blagu zabrinutost za čoveka koji mu je spasao život. "Plašim se da će se njih dvojica ubiti od rakije! Na kraju, to je ono što ih srećnim i ko sam ja da ih kritikujem!"

Pasat je punom brzinom krenuo put Zelegrada a Radovan laganim, pomalo nesigurnim korakom prema podrumu da natoči još jednu flašu rakije.

- Halo burazeru - oglasio se Rale sa mobilnim u ruci. - Uhapsili su tvog ortaka Petrovića... Ala, Aždaja, Neman ili kako ga već zovu. Sve je priznao. Inspektor Raja te zamolio da se sam prijaviš piši...

Dok je diktirao broj telefona inspektora Zeca niz Raletove obraze su se slivale suze. Na kraju razgovora, brat Ostoja mu je poverio gde je sakrio svoju ušteđevinu.

- U dvorištu našeg imanja tačno na sredini između ugla moje i tvoje kuće. Izbroj koliko ima koraka pa подели sa dva. Tu je sva lova! - objašnjavao je mlađi brat Novčić.

- Ne sekiraj se Ostoja, brinuću o tvojima kada već ne mogu o svojim - rekao je tužno Ratko i neočekivano dodao. - Šta god da se desi samo da znaš - volim te brate!

41. RASPLET

Svanuo je novi dan. Jutarnje sunce se probijalo kroz prozor kancelarije načelnika MUP-a u Zelengradu. Pošto su i Ostoju smestili iza rešetaka, inspektori su otvorili flašu konjaka. Iako je novi počeo, najduži dan u životima inspektora bližio se kraju. Veterani su sređivali utiske i spremali da svako krene svojim putem.

- Već tri noći nisam spavao - požalio se Kovač. - Ostarilo se moj Milorade a sećaš se kako smo nekada?

- Zato bogu hvala imamo ove mlade da nas naslede - rekao je načelnik gledajući Zeca i Rosića. - 'Ajd još po jednu pa da se razilazimo, što kaže moj komšija Rista Čemanista "i mi Cigani dušu imamo!".

U uglu kancelarije, Raja je mlađem kolegi pričao kroz šta je sve prošao tokom poslednjih 48 sati.

- Ovome nas nisu učili na policiskoj akademiji - prokomentarisao je Rosić.

- Nije ni čudo jer ovakav zaplet nije lako smisliti - složio se Raja ispijajući konjak. - Da je u pitanju scenario za špijunski triler gledaoci bi sigurno rekli - i ovaj reditelj ga baš pretera!

Dogovorili su se da novi izveštaj o starom slučaju napišu zajedno a onda su se pridružili matorcima. Kovač i Buda su se još uvek prisećali starih dana i kolega sa kojima su u prošlosti radili. Najviše vremena posvetili su Draganu Petroviću.

- Zajeban je to lik moj Nikola! - uzdahnulo je Milorad. - Ali ničija nije gorela do zore.

Nazdravili u čast uspešno okončane akcije.

- Dogovorio sam se sa Banetom da se oko deset nađemo kod njegove devojke koja živi u istoj zgradi gde i Nemanjini roditelji - podsetio ih je Zec. - Nikola, hoćemo zajedno ili da te odbacim kući da se naspavaš?

Kovač je ispio piće do kraja i začuđen pitanjem brzo odgovorio.

- Taj susret porodice sa "mrtvim" Pavićem ne bih propustio nizašta na svetu!

Načelnik Milorad je delovao odsutno. Odigrao je važnu ulogu u rasvetljavanju najkomplikovanijeg slučaja u karijeri, postao junak dana ali je bio tužan i rezervisan. Pošto su svi krenuli prema izlazu obratio se svom najpouzdanijem inspektor.

- Rajo, javi mi se kada se dobro odmoriš. Imam jednu molbu za tebe.

- O čemu se radi šefe? - pitao je Zec. - Nisam ja baš toliko umoran!

- Ne sada prijatelju! - bio je uporan Milorad. - O tome ćemo kasnije.

Putevi prestoničkih inspektora su se razili na parking gradskog MUP-a da bi se malo kasnije ponovo ukrstili u ateljeu Banetove devojke. Škoda je još jednom napustila garažu i krenula kroz jutarnju velegradsku gužvu. Tokom vožnje Raja i Nikola su po ko zna koji put analizirali svaki detalj upravo rešenog slučaja i nagađali šta će biti dalje.

- Misliš da će izvoz oružja stati? Ma nema teorije, sve je to i do sada išlo uz dozvolu Službe tako će i ostati. Pustiće da se stvari smire a onda će neki novi Zmaj pronaći svog Ostoju - prokomentarisao je razočarano Kovač.

Raja je ćutke vozio odobravajući mišljenje starijeg kolege. Dok su se približavali cilju ponovo se setio svoje Marine. "Mnogo sam zasrao ne mogu me oprati ni Sunav ni Dava!"

Pola sata kasnije, "Veseli vodeničari" ponovo su bili u punom sastavu. Uzbudjeni, srećni i euforični teško su obuzdavali potrebu da razgovorom izbace muku iz sebe. Govorili su u glas ne obraćajući pažnju na sagorornike. Važno je bilo ispričati svoju priču a slušanje će ostaviti za neki drugi put. Domaćica Tea se našla u čudu jer je na malenoj mansardi ugostila gomilu pričljivih mušakaraca koji su ni krivi ni dužni prošli pravu golgotu. Držala je Baneta za ruku a on je na sebi još uvek imao gastarbajterski sako hipi provincijencije.

- Gde ti je "kosa" ljubavi? - našalila se Teodora aludirajući na periku koju je ranije nosio.
- Završla je u reci pored Najdanove vodenice! - odgovorio je Ristić.

Nazdravili su uz šampanjac koji je domaćica pripremila za ovu specijalnu priliku.

- Novinari - uzviknuo je Kovač. - Kako ćete nazvati knjigu o ovom ludilu koje smo jedva preko glave pregurali?
- Pa "Ludnica" kako drugačije! - rekoše u glas Bane i Nemanja.

Pošto su završili sa šampanjcem sišli su dva sprata niže gde su iznenadili ožalošćene roditelje. Radmila ih je uvela u stan i ponudila da sednu u trpezariji. Stevan je odložio knjigu koju je do tada čitao i uz mnogo napora pokušao da odglumi srdačnost.

- Izvol'te, izvol'te. Dobro nam došli. Sedite. Sad' će kafa i rakija!

Trosoban stan od osamdeset kvadrata u strogom centru grada, doktor Stevan Pavić je kupio pre nekoliko decenija ali za sve to vreme u njemu nikada nije bilo više ljudi, sreće i veselja kao tog jesenjeg jutra. Svi preživeli i oslobođeni akteri ove priče našli su se domu Pavića. Zadatak svakog pisca je da što vernije dočara atmosferu i osećanja svojih junaka ali susret Nemanje Pavića najpre sa roditeljima a ubrzo sa ženom i decom jednostavno je nemoguće opisati, ali krenimo redom.

"Vodeničari" su opipavali puls domaćina. Nisu želeli da im najlepšom mogućom veću naruše zdravlje i izazovu srčani udar. Raja je polako, izokola prepričavao šta su sve minulih dana preživeli. Kada je došlo vreme da Nemanja uđe u priču, pogledom je ptražio Nikolinu pomoć.

- Dragi moji prijatelji, Radmila i Stevane poznajemo se godinama... Jasno mi je kroz šta ste sve prošli i sada vam je najmanje potreban novi stres... Osim ako taj šok ne podrazumeva lepu vest - filozofirao je nevešto Kovač.
- Hvala ti Nikola - oglasila se Radmila. - Ali lepih vesti za nas više nikada neće biti. Neka su nam samo unučići živi i zdravi ali radost je nedavno napustila ovu kuću!

- Ja više ne mogu da ćutim! Poludeću ljudi moji - pobunio se Bane. - Sin vam je živ! Nemanja nije izvršio samoubistvo i tu je sa nama... Uđi kolega, bolje je da to obavimo brzo kao kad se skida flaster!

Stevan se istog momenta zacrveneo u licu a ćela je dobijala neku još tamniju, bordo nijansu. Radmila je širila ruke i njima jako udarala po kukovima pa je podsećala na veliku pticu čija su krila oslabila ali je to nije sprečavalo da leti od sreće. Reakcija Pavića bila je i burna i tiha, bez ijedne progoverene reči - jer do reči nisu mogli doći!

Ulazak Nemanje Pavića u roditeljski dom u kome je odrastao podsećao je na prve probe pozorišnih predstava na kojima glumci još uvek nisu ovladali ni tekstom ni scenom. Šok, neverica, radost, sreća, unezverenost... Svi su ustali sa svojih stolica u želji da što bolje vide taj trenutak. Darko se sudario sa Rajom a Nikoli je umalo ispala šoljica iz ruke. Majka je čvrsto zagrlila sina a otac ih je zajedno prigrlio i glavu položio na Nemanjino rame.

- Sine! - prošaputali su roditelji u isto vreme.

Dok su zagrljeni stajali na sredini dnevnog boravka u stan su utrčali Igor, Maja i Vesna a za njima i načelnik Milorad koji ih dovezao sa Jabukove gore. Tokom susreta Nemanje sa ženom i decom svi su plakali. Prijatelji su nevešto brisali suze a roditelji nisu ni pokušavali jer to su najzad bile suze radosnice. Pavići su ponovo bili na okupu u društvu onih koji su im verovali i pomogli u najtežim trenutcima. Vesna je grcala u suzama i čvrsto stezala ruku svog muža. Baba i deda su grlili unučiće dok su ostali kao po komadndi krenuli svojim kućama. Bili su umorni ali srećni... Svi osim Miloradovića koji je i dalje delovao tajanstveno, tužno, setno i zabrinuto.

42. TV DNEVNIK

Dva dana posle konačnog raspleta velike tragedije, tačno u pola osam počeo je Dnevnik TV KG9. Po prvi put posle višestrukog ubistva u zgradi je vladala živa atmosfera. Novinari su užurbano završavali priloge u montaži dok su ljudi iz režije spremno čekali početak udarne informativne emisije. Realizator programa je naredio da se pusti špica a onda je iz studija krenula prva najava. Umesto uobičajene voditeljke na koju su gledaoci već navikli pojavio se neko drugi. Dnevnik je otvorio dugogodišnji novinar i reporter ove medijske kuće Nemanja Pavić.

- Dobro veče ovo je Dnevnik a ja sam živ, zdrav i nevin. Masovno ubistvo zaposlenih u našoj televizijskoj kući već danima je u centru pažnje svih medija kao i celokupne domaće javnosti. Ova tragedija, tačnije njen rasplet, dobio je neočekivan obrt. O tome šta se zaista dogodilo a od javnosti krilo, videćete u prilogu mog kolege i novog člana naše redakcije Baneta Ristića.

U narednoj sceni, Bane je, bez perike i u "civilnom odelu" do detalja objasnio čitavu ujdurmu koju je smislio Dragan Petrović Zmaj a skoro do samog kraja doveo Ostoja Novičić. Novi član redakcije ispričao je gledaocima kako se i zašto odigrala velika prevara sa tragičnim ishodom. U samom finalu njegove priče, gledaoci su saznali da je kompaniju "Maler Export" preuzela država kao i nelegalno stečeno bogatstvo njenih vlasnika. Na kraju je, uz tužnu muziku u pozadini, naveo imena stradalih uz poruku da nikada neće biti zaboravljeni! Prilog je završio rečima: "Za TV KG9 iz Zelngrada vaš Bane Ristić!"

GODINU DANA KASNIJE

- Spremi se Medo, izlazimo na sledećoj stanici - požurivao je Joca svog muža.
- Jesi li siguran ljubavi? - sumnjičavo je oklevao Darko. - Ovaj metro je čudo ali su im sve stanice nekako iste.

Od honorara za šminkerski doprinos u TV seriji "Zemlja bez nade", Darko Bojić je svog Jo Jo Ra odveo u Pariz gde su se venčali. Ovaj nezaboravni dan proslavili su skromno ali bez porodice i prijatelja. Svedoci pred matičarem bili su Jocina koleginica s fakulteta koja živi u blizini Trga republike i njen muž Francuz.

Voz se zaustavio na stanici Montmartr. Supružnici su izašli iz metroa i krenuli uzbrdo prema crkvi Sakr ker koja se nalazila na samom vrhu Montmartra. Potom su produžili prema umetničkoj četvrti gde su stvarali pariški slikari i trgovali lokalni preprodavci.

- Ljubavi mogu li jednu palačinku? Osećaš kako divno mirišu? - molio je Darko Maskara.
- Medo, dogovorili smo se! Gore na brdu ćemo ručati kao ljudi. Francuski specijaliteti, vino, sirevi... Treba da proslavimo naše venčanje ali onako fino na nivou.
- I palačinke jedu ljudi - ljutnuo se Darko. - Biće onako kako ti kažeš kao i uvek - okončao je Maskara jedan od prvih bračnih nesporazuma.

Dok su se probijali kroz gomilu radoznalih turista Joca je uspevao da stane bukvalno ispred svakog slikarskog platna kojih na vrhu Montmartra bilo na hiljade. Tada ih je zaustavio gospodin s dugom kosom i još dužom bradom. Predložio je da im uradi zajednički portret. Jo Jo Ra je ponudu oduševljeno prihvatio dok je Maskarin komentar bio predvidljiv.

- Zar nisi rekao da ćemo prvo na ručak?

Joca je ubedio muža da najpre poziraju i obećao da će mu posle ručka naručiti palačinku. Dok su mirno sedeli ispred bradatog slikara sve vreme su posmatrali prolaznike. Organizovane grupe azijskih turista čiji je predvodnik držao neizbežnu zastavicu sa nazivom turističke agencije kako se njegovi sledbenici ne bi izgubili. Visoki crnac nudio je prolaznicima malene Ajfelove kule koje svetle u mraku a ošišani muškarac u sportskom dresu prodavao satove. Maskara je šarao pogledom trudeći se da pronađe pokretna kolica na kojima su se nalazili svi sastojci potrebni za pravljenje palačinki. Iznenada, Darkov pogled se zaustavio na licu prodavca satova. Prvo je porumeneo, potom prebledeo a onda zanemio.

- Šta je bilo Medo? Jesi li dobro? - brinuo je Joca.

- Bežimo odmah! Eno ga Bata Monstrum!

Nikola Kovač je koristio poslednje tople dane da što više vremena provede na svom splavu. Reka Dava se presijavala na ranom jesenjem suncu dok je bivši inspektor završavao popodnevni ribolov. Zazvonio je telefon. Poziv je dolazio sa njemu nepoznatog broja. Bio je to kratak i veoma neočekivan razgovor. Završio ga je rečima.

- Hvala što ste se javili, preneću mu poruku i učiniti sve što je do mene da prihvati vaš predlog. Prijatno!

Bila je to Vanja Novčić bivša žena Nikolinog prijatelja Ratka koji je živio na planini Vita jela i koji je odigrao važnu ulogu u rasvetljavanju istine u vezi masovnog ubistva na televiziji. Kovač je potpuno zaboravio da je Vanjina majke bliska rođaka njegove pokojne žene mada se nisu viđali ni dok je žena bila živa. Ostavio je upecanu ribu u frižider, oprao ruke i presvukao. Dok je sipao domaću kajsijevaču koju je komšija splavar na poklon doneo iz Nedeljice počeo je da vaga šta mu je dalje činiti. "Ako sada krenem uhvatiće me mrak po onim šumama i gorama. A nisam ni ulje na kolima promenio!"

Nekoliko trenutaka je držao čašicu sa rakijom i onda odlučio da je sadržaj vrati u flašu. "Ipak ću krenuti odmah!", prelomio je.

Vožnja do planine trajala je manje od dva sata. Kada se isključio sa glavnog puta malo se mučio po mračnom drumu nad kojim se nadvijala šuma. Posle kraćeg lutanja stigao je na imanje porodice Novčić.

Odmah posle Ostojinog hapšenja, Ratko Novčić je pronašao novac koji je njegov brat zakopao za crne dane a koji su došli mnogo pre nego što je očekivao. Snaha je nedavno počela da radi a velika suma sakrivenih para služila je za finansiranje skromnijih životnih prohteva. Rale se u međuvremenu iz barake preselio u novu kuću gde je uvek bilo čisto i uredno a svaka stvar na svom mestu. Ostojina žena je povremeno

dovodila decu na čist vazduh. Rale je mnogo toga u životu promenio ali rakija pusta je i dalje zauzimala centralno mesto u njegovom usamljeničkom životu.

Nikola je zakucao na ulazna vrata barake u dvorištu ali odgovora nije bilo. Onada je počeo da doziva prijatelja. Posle par minuta uzaludnog vikanja otvorio se prozor na velikoj kući. Pošto je bio mrak domaćin nije prepoznao pridošlicu.

- Šta se dereš prijatelju, nisu Nemci u Lapovu!

- Rale! - uzviknuo je Kovač. - Pa šta radiš u toj buržujskoj vili kapitalisto jedan?

- Nikola, ne mogu da verujem! Hajde šta čekaš! Uđi molim te! Baš si me obradovao da znaš. Hajde da popijemo u čast susreta.

Prijatelji su zagrlili i više puta nazdravili. Nikola je sačekao neko vreme a onda se naglo uozbiljio.

- Rale prijatelju došao sam da te vidim ali da ti prenesem jednu važnu poruku. Zvala me je tvoja bivša žena.

Domaćin je ostao bez teksta. Ispio je rakiju u jednom cugu a onda sipao još jednu.

- Vanja?! - bilo je sve što je mogao da kaže.

Kovač je lagano, diplomatski ispričao sadržaj telefonskog razgovora. Vanja je i sama prošla kroz težak period. Bila je u vezi sa kolegom violinistom koji je u početku bio manji od mahovog zrna ali se vremenom razgoropadio. I on je voleo da popije a tada nije bio svoj. Više od godinu dana je trpela njegovo maltretiranje. Bila je čak primorana da decu odvede kod svojih roditelja koji su ih iz drugog dela grada vozili u školu. Prolazila je kroz pakao dok ga najzad nije prijavila policiji gde je sasvim slučajno naišla na Raju koji je brzo povezao da je to Raletova bivša žena. Niko ne zna kako je Zec to obavio ali siledžija se iselio iz Vanjinog stana i više ga nikada nije videla - čak ni na koncertima klasične muzike.

- Shvatila je grešku i želela bi da i tebi oprosti grehe koje si pijan godinama činio. Predlaže da pokušate ponovo ali pod jednim uslovom.

- Da ostavim alkohol! - dopunio ga je Rale.

- U stvari, ona zahteva da se lečiš! Mislim da je u pravu. Poznajem dobre lekare koji bi mogli da ti pomognu.

Rale je nasuo još po jednu a onda kao iz topa odgovorio.

- Nema mi druge Nikola. Lečenje je jedini način da se rešim bede i ponovo živim kao čovek. Imam sreće da mi je Vanja pružila šansu. Ipak je ona najviše propatila.

Nikola je prespavao na Vitoj jeli a sledećeg jutra su zajedno krenuli u Zelengrad gde je Rale preko veze smešten u bolnicu za lečenje bolesti zavisnosti.

SVADBA

Restoran "Šumnjak" na periferiji Zelengrada imao je dve velike sale. Kafanu u kojoj se pretežno pilo a drugi deo restorana predviđen za obedovanje. Ponekad bi, za stalne goste, gazda dozvolio organizovanje različitih proslava.

Bila je subota, kasno popodne. U restoranu "Šumnjak", okupilo se probrano društvo u čast jednog posebnog venčanja. Novinar Bane Ristić i slikarka Teodora bili su zajedno skoro čitavu deceniju pa su konačno odlučili da svoju vezu ozvaniče i praćetom papira koji su zajedno sa svedocima, pred matičarem, potpisali. Pored roditelja, kolega i komšija na svadbu su došli i "veseli vodeničari" u punom sastavu plus njihove lepše polovine. Nemanja i Vesna su bili kumovi a Nikola Kovač je u šali proglašen za starog svata. Specijalno za ovu priliku u Zelengrad je posle dvadeset godina stigao i Radovan Pešić koji je mladoženji i njegovim prijateljima, godinu dana ranije, spasao život.

- Hej Rale dođi da popijemo po jednu i podsetimo se onih opasnih ali lepih vremena! - povikao je Radovan nadglasavajući se s muzikom.

Ratko Novičić je sedeo preko puta P ešića a pored Vanje koju je sve vreme držao za ruku.

- Hvala prijatelju ali ja više ne pijem?

- Hajde ne zezaj! Ti ne piješ?!

- Ozbiljno, ima već godinu dana kako alkohol nisam okusio a i ne planiram!

Vanja ga je poljubila i još čvršće stegla Raletovu ruku. Pored njih su sedeli inspektor Raja Zec i njegova Marina a za istim stolom bili su i Nikola, Radmila i Dr. Stevan Pavić dok su kumovi sedeli zajedno sa mladencima. Kada su prošle zdravice a svadbena torta svečano isečena, atmosfera je postala vesela i mnogo opuštenija. "Vodeničari" su se i dalje prisećali događaja od pre godinu dana i nazdravljali što se cela ujdurma srećno okončala. Rale se držao po strani uz gusti sok i ženu koju je oduvek voleo. U neko doba, Raja i Nikola su odlučili da se našale sa mladencima. Otišli su kod pevača, dali mu novac i naručili pesmu posvećenu mladi. Pevač se nasmejao, namignuo i dao znak muzici. A pesma je išla ovako:

Svadben venac kapiju mi krasi

Moje dane devojčke gasi

Mila majko veseli se i ti

Jer od danas ja ne moram kriti.

Idem kod svekrve, nosim joj darove

Neka se i ona raduje.

U sali se najpre čuo smeh a onda je krenulo veselje. Mladenci su prihvatili šalu i uključili se u igru glumeći sevdah i dert.

TV SERIJA "ZEMLJA BEZ NADE"

Banetova i Teina svadba je bila u subotu a premijera TV serije "Zemlja bez nade" zakazana je za sledeći dan.

Nedeljno večer u domu porodice Zec koja je od nedavno pojačana novim članom. Marina i Raja su usvojili trogodišnjeg dečaka po imenu Vuk. Pošto je mališan navikao na svoje ime roditelji nisu želeli ništa da menjaju mada su već sada znali da njihovom sinu školski dani neće biti laki. Zamišljali su scenu kada učiteljica prozove ime Vuk Zec i reakcije đaka prvaka. Te večeri Vuk je kao i obično posle crtača otišao na spavanje a mama i tata su uz vino gledali televiziju. Novi voditelj Dnevnika TV KG9 Nemanja Pavić je saopštio vest da je tog jutra u Zelngradu, pronađeno telo načelnika gradskog MUP-a Milorada Miloradovića Bude koji je u Šumgli izvršio samoubistvo.

Marina i Raja su ležali zagrljeni. Nemo su se pogledali. Ova tužna vest je već ranije stigla do njih ali su obećali jedno drugom da neće dozvoliti da im išta pokvari porodičnu sreću.

- Bog da mu dušu prosti - rekao je sa uzdahom Raja. - Bio je dobar čovek.

- Neka je laka zemlja mom teći - dodala je Marina.

Narednih dana, bračni par Zec se nalazio u dobrovoljnoj izolaciji. Nakupovali su dovoljno hrane i pića, pripremili filmove i knjige... Nisu izlazili iz stana niti odgovarali na telefonske pozive i poruke. Jedino su predveče izlazili sa Vukom u šetnju do obližnjeg parka.

- Hvala ti što si uzeo godišnji odmor - šaputala je Marina ljubeći muža. - Nigde nećemo ići. Užavaćemo u našem stanu. Druženje sa tobom i sinom za mene je veća sreća od letovanja na Havajima.

- A i da nije, leto je već prošlo - našalio se Raja. - Možda iduće godine... Ali umesto Havaja mogli do sela Najdanovo. Tamo sam stekao prijatelja koji mi je spasao život. Voleo bih da letujemo u kući Radovana Pešića. A i Vuku će prijati čist vazduh.

- Važi ljubavi, kako ti kažeš, nego hajde da gledamo seriju.

Posle reklama najavljena je prva epizoda TV serije "Zemlja bez nade" za koji je maske radio "vodeničar" Darko Bojić Maskara. Pred očima zaljubljenih "Zečeva" pojavila se uvodna scena -

Čovek sa velikim usnama i osmehom Lucifera, nadvija se nad TV prijemnikom marke Samsung i proždire ga u jednom zalogaju. Voditelji su u panici ne znaju šta ih je snašlo pokušavaju da se spasu, lupaju po ekranu ali uzalud. Onda rez, i počinje špica!